

İŞÇİLERİN SESİ

Sayı: 37 • 22 Nisan 1992 • 5000 TL (KDV Dahil)

Bahar Sendromu, Nevruz ve 055

● *Newruz olaylarını değerlendirmenin en yetersiz ve tehlikeli biçimi, sorunu Newruz olaylarıyla sınırlı ele almaktır. Newruz olaylarında simgeleşen Kürt ulusal mücadelesi, içinde bulunduğumuz dönemde, egemen güçlerin görünür hedefleri ve şiddet yöntemlerinin açık bir laboratuvarı olmuştur. Ancak en pervasız kontrgerilla yöntemleriyle gerçekleştirilen operasyon, Newruz olaylarından çok daha kapsamlı ve acımasızdır.*

Yazısı 2. Sayfada

Mayıs 92'de Irkçılığa Karşı
SINIF KARDEŞLİĞİ

emen sınıfların körüklediği şövenizm litikalarının önüne geçmenin biricik yolu, sınıfının ve emekçi halkların ortak fsal ve siyasal taleplerinin, 1 Mayıs'ta alanda kitlesel olarak yükseltilmesinden sınıf kardeşliğinin bir kere daha gulanmasından geçmektedir. 1 Mayıs 92'nin acil hedefleri;

GÜNCEL HEDEFLERİMİZ

ncelikle egemen sınıfların giriştiği demokrasi lesinin önüne dikilmeye çalışılan şovenizm bari- Yaşasın sınıf kardeşliği" sloganıyla kesmek olma-

ükümetin "Demokratikleşme" adı altında emekçi n demokrasi mücadelesini etkisizleştirme çabala- esel olarak yükselteceği taleplerle boşa çıkarmak ir

nıf mücadelesini yok sayan ve emekçilere karşı üçlerinin yanında yer alan uzlaşmacı sendikal ların, işçi sınıfının bağımsız örgütlenme ve müca- racılığıyla alanlara çıkılarak mahkum etmek ol-

ınıfının uluslararası dayanışmasını ifa- 1 Mayıs, sınıflar esinde önem taşı- değerlerin, yıkılan zm" pratiklerinin anı içinde belirsiz- uşılır olduğu tarih- dönemde tüm emek- ıkca kavraması ge- r mücadele bayrağı-

ayıs'ın simgelediği ardeşliği, özellikle içinden geçtiğimiz tarihsel dönemin yükselen ideolojisi haline gelen "gecikmiş milliyetçilik" dalgasının yarattığı kanlı boğazlaşmalara karşı, uluslararası düzlemde can alıcı bir öneme sahiptir.

İşçi sınıfının ve emekçi halkların her türlü sömürü ve zulme karşı birlikte mücadelesini hedefleyen l'Mayıs'ın sahiplenilmesi, bu

Devamı 2 Sayfada



Bu gün tüm emekçilerin, egemen sınıfların demokrasi mücadelesinin önüne dikmeye çalıştığı şovenizm barikatını "yaşasın sınıf kardeşliği" sloganıyla kesmeye girişmeleri en temel görevidir.

1 MAYIS İÇİN NE DEDİLER?

- Laspetkim-iş Sendikası Kartal Şubesi
- Otomobil-İş Kartal Şubesi
- Petrol-İş Sendikası Kartal Şubesi
- Otomobil-İş Bursa Şubesi Örgütlenme Sekreteri
- Tek Gıda-İş Bursa Şube Başkanı
- Tüm-Tis Genel Başkanı Sabri Topçu
- Deri-İş Genel Başkan Vekili Munzur Pekgüleç
- Hava-İş Genel Merkez Eğitim Sekreteri

evlet Terörüne rtak Olmayalım



is, 11 kişinin öldürülmesiyle sonuçla- n operasyon sonrasında "zaferini" ha- a kurşun sıkarak kutluyor. Devlet, emen sınıfların çıkarlarıyla çatışan r kesimin başını ezme operasyonuna uçtan başlıyor. Aynı namlunun yarın a, bana doğrultulmayacağının güven- si yok.

Hükümet, parlamen- basın, kamuoyu, po- her kesim teröre kar- tak düşünüş içinde. tarihi fırsatı iyi de- ndirelim."

Bu sözler, emniyet latına seslenen İs- l Emniyet Müdürü det Menzir'e ait. zir'in sözünü ettiği tarihi fırsat"tan kas- n nedir? Söyleye- Burada kastedilen, egemen sınıfların çıkarlarıyla çelişen, çatışan her insana, her kesime karşı bir kıyım, baş ezme operasyonunu gerçekleştirme fırsatıdır...Kastedilen, devlet terörünü halkın gözünde meşrulaştırma fırsatıdır.

Uzunca bir süredir devlet, bu "fırsatın" zeminini hazırlamaktadır. Şimdiye dek verilen sözlerden öteye gitmeyen

Yazısı 2. Sayfada

"Çağdaş Sendikal Anlayış" Metal İşçilerinden Yetki Alamadı

● *Otomobil-İş 12. Genel Merkez Kongresinde, metal işçileri Türk-İş'te birlik dayatmasını 3. kez reddetti ve bağımsızlığı seçti.*

● *"Çağdaş sendikal anlayış" icazet alamadı. İşçiler kürsüden "sınıf mücadelesi bitmedi. Kavgada biz de varız diye haykırdı.*

NEWRUZ ÖZGÜRLÜK ATEŞİDİR



Newruz kana bulandı. Kürt Ulusal Direnişi'ni simgeleyen Newruz bayramında, Devlet özgürlük ateşleri yakan Kürt halkı üzerine, tanklarla kurşunlarla saldırdı. Kutlamalar sırasında 38 kişiyi katleden devlet, söndüremeddiği Newruz ateşini Kürt halkının mücadelesinde harlanarak yanmasına engel olamıyor.

İstanbul: Bir çok semtte korsan gösteriler yapıldı. HEP ilçe örgütlerinde kutlamalar yapıldı. Esenyurt HEP örgütünün düzenlediği kutlamaya gelen 2000 kişi üstüne ateş açıldı. İstanbul genelinde 400 kişi gözaltına alındı.

Ankara: Abdi İpekçi Parkın'da sloganlar atılarak, 200 kişi tarafından gerçekleştirilen Newroz eylemine polis saldırdı. Dağılan göstericiler Mithatpaşa Caddesinde yeniden bir araya gelerek buradan dağıldı.

İzmir: Birçok semtte

Devamı 7. Sayfada

Eğit-Sen Genel Merkez Kongresi Yapıldı



Örgütlenme mücadele geleneğini yıllardır sürdüren eğitimciler yeni bir adım attılar. TÖS, TÖB-DER ve EĞİT-DER'le süren gelenek EĞİT-SEN'le devam ediyor.

Eğitim emekçileri, yasal engellemeler nedeniyle aylardır yapamadıkları 1. Olağan Genel Kurullarını gerçekleştirdiler.

Kongrenin açış konuşmasını yapan İsmet Aktaş, geçirdikleri bir yıllık dönemin bir değerlendirmesini yaparak, sendikal anlayışları üzerine vurgu yaptı. Aktaş "özellikle demokratikleşme sorunu bizim için vazgeçilmez ve mutlaka çözümlenmesi gereken bir sorundur. Özellikle 12 Eylül sonrası Türk-İslam sentezi biçiminde ifade edilen, ırkçı, gerici, asimilasyoncu, ve cins arımcı eğitimin teşhiri; bilimsel ve demokratik bir eğitim programının oturtulması hedefimizdir. Herkesin ana dilinde eğitim yapma hakkını savunmak, EĞİT-SEN için vazgeçilmezdir. Bu insani duyguların da ötesinde eğitimci kimliğimizin bize dayattığı bir görevdir" dedi. İsmet Aktaş konuşmasını, grevli toplusözleşmeli sendikal hakların tanınması istemi ve 1 Mayıs'ın alanlarda kutlanması çağrısıyla bitirdi.

Kongre boyunca çok sa-

Devamı 7. Sayfada

BELEDİYE-İŞ SÖZLEŞMELERİNDE UYUŞMAZLIK

içindekiler

SINIF KARDEŞLİĞİ

Baştarafı 1. sayfada

gün, emperyalizmin inşa etmeye giriştiği Yeni Dünya Düzeni'nde kendi köle zihniyetlerine uygun bir yer almaya çalışan ülkemiz egemen sınıfları, bir yandan Türki Cumhuriyetleri'ndeki ulusal taleplere sahip çıkıp her türlü milliyetçilik akımlarını körüklerken, öte yandan Kürt halkının ulusal taleplerine karşı şiddet temelinde yoğun bir şovenizm politikası uygulamaktadır. Bu yüzden 1 Mayıs'da ülkemizde sınıf kardeşliğinin yükseltilmesi çok daha yaşamsal bir öneme sahiptir.

Bugün uluslararası düzlemde yerleştirilmeye çalışılan Yeni Dünya Düzeni'nin ana ekseni gelişmiş kapitalist ülkelerin, sömürge halklarına karşı etkin bir güvenlik sistemi oluşturma gereksinimleri üzerinde oturmaktadır. Böyle bir yönelimin yanı başında ortaya çıkan milliyetçilik ise anti-emperyalist bir öz taşımaktan uzaktır. Bu gecikmiş milliyetçilik akımı yıllardır sosyalizm adına yaşanan pratikler içinde bastırılmış ulusal duyguların, kendilerini erteleyen toplumsal ve siyasal yapıların dağılmasıyla birlikte açığa çıkmıştır. Bu akımları Yeni Dünya Düzeni politikalarının anti tezi olarak görmek yada göstermek ciddi bir yanılgıdır.

Emekçilerin kurtuluşunu hedefleyen bir toplum projesi ancak ve ancak ulusal duygulardan daha güçlü ve geçerli ortak talepler etrafında birlikte mücadeleye girişebildiği ve ezilen sınıfları özgürleştirmeyi ilk adımdan sonuna kadar hedeflediği ölçüde gerçekleşme şansına sahip olacaktır. Böyle bir projenin temel taşlarından biri 1 Mayıs'larda simgeleşen işçi sınıfı ve emekçi halkların uluslararası dayanışma ve birlikte mücadelesi olmalıdır.

TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI ve 1 MAYIS 1992

89 Baharında işçi sınıfının yükselen mücadelesi, özellikle Körfez Savaşı sürecinde yoğunlaşan saldırıların etkisiyle ciddi bir gerileme eğilimine girmiştir. Devrimci bir siyasal ve sendikal önderlikten yoksun olan bağımsız işyeri örgütlenmeleri ve sendikal platformlar da bu dönemde etkisizleşmiş ve dağılmaya yüz tutmuştur.

1991 Sonbaharı'na kadar ağırlıkla şiddet yöntemiyle bastırılmaya çalışılan işçi sınıfının mücadelesi koalisyon hükümetiyle birlikte yaratılan yeni bir bekleme ve hareketsizlik dönemi yaşamaktadır. Koalisyon hükümetinin "demokratikleşme" programı doğrultusunda gündeme getirilen ve tam bir sınıf teslimiyetini hedefleyen toplumsal mutabakat aldatmacası sendikal çevrelerce savunulur hale gelmiştir. Çağdaş-şeffaf sendikacılık adıyla piyasaya sürülmeye çalışılan yeni tip devlet sendikacılığının yaptığı tek şey, hükümete talepler listesi vermek ve hükümetin "demokratikleşme" adına verdiği hak kırıntılarına alkış tutmak haline gelmiştir.

DİSK'in başını çekmeye çalıştığı bu işbirlikçi sendikal anlayış, en son olarak 1 Mayıs'ı Türk-İş ve Hak-İş'le birlikte salonlarda geçiştirmeye girişerek işçi sınıfının mücadelesi karşısında düzen güçlerinin yanında yerini almıştır. Alanlarda ve kitlesel olarak gerçekleştirilecek 1 Mayıs'ın bu sınıf düşmanı sendikal anlayışların oluşturmaya çalıştığı barikatın parçalanmasında da önemli bir yeri ve işlevi olacaktır.

Bugün işçi sınıfının önünde duran en büyük tehlike Nevroz olayları sonrasında egemen güçlerce körüklenen şovenizm kampanyasının ekmeye çalıştığı düşmanlık tohumlarıdır. Her türlü araç ve yöntemle sürdürülen bu düşmanlık kampanyası, en son olarak Malkara'da somutlanmıştır. Kışkırtılmaya çalışılan bu ulusal kamplaşmanın sınıf içinde de ortaya çıkması ülkemizin geleceğini uzun yıllar ipotek altına alacak ağır bir karabasan olacaktır.

Bu koşullardan dolayı '92 1 Mayıs'ı özel bir önem taşımaktadır. Egemen sınıfların körüklediği şovenizm politikalarının önüne geçmenin biricik yolu, işçi sınıfının ve emekçi halkların ortak sınıfsal ve siyasal taleplerinin 1 Mayıs'ta her alanda yükseltilmesinden ve sınıf kardeşliğinin bir kere daha vurgulanmasından geçmektedir. Emekçi Kürt ve Türk halklarının arasına ekilmeye çalışılan düşmanlık tohumlarının önüne soyut kardeşlik çağrıları ya da herkesin kendi kaderini tayin hakkı gibi genel sloganlarla geçilemez. Şovenizme karşı sınıf kardeşliği temelinde yükseltilecek ortak bir mücadelenin başlangıcı için Devlet emekçi halkların "bayram" günlerini "dehşet" günlerine çevirmek için "özel savaş yöntemleri" uyguluyor.1 Mayıs 1977'nin üzerinden yıllar geçmesine rağmen toplumun 1 Mayıs'ı "kan akacak bir gün" olarak algılaması için devletin ideolojik aygıtları hiç durmadan çalışmaya devam ediyor. Son Nevroz olaylarıyla buna bir yenisi daha eklendi.1 Mayıs 1992'nin bu döngünün kırıldığı bir güne çevrilmesi için işçilerin, emekçilerin olabildiğince kitlesel bir biçimde 1 Mayıs'a sahip çıkmaları için özenle çalışmak zorunludur. Siyasi grupların 1 Mayıs'ın bu özel anlamına titizlik göstermeleri ve buna uygun tavırlar geliştirmeleri de 1 Mayıs 1992'nin tüm emekçiler için bir kazanım olarak tarihe geçmesine yardımcı olacaktır.

Bu içerikte gerçekleştirilecek 1 Mayıs 1992'nin acil hedefleri;

Öncelikle egemen sınıfların girişiği demokrasi mücadelesinin önüne dikilmeye çalışılan şovenizm barikatını "Yaşasın sınıf kardeşliği" sloganıyla kesmek olmalıdır.

Hükümetin "Demokratikleşme" adı altında emekçi sınıfların demokrasi mücadelesini etkisizleştirme çabalarını kitlesel olarak yükselteceği taleplerle boşa çıkarmak olmalıdır.

Sınıf mücadelesini yok sayan ve emekçilere karşı düzen güçlerinin yanında yer alan uzlaşmacı sendikal anlayışların, işçi sınıfının bağımsız örgütlenme ve mücadelesi aracılığıyla alanlara çıkılarak mahkum etmek olmalıdır.

Bu anlayış ve hedefler doğrultusunda;

1 Mayıs kutlamaları, tüm demokratik kurum ve kuruluşların katılımını gözeten bir biçimde, kitlesel olarak ve emekçilerin sınıfsal ve siyasal talepleri doğrultusunda gerçekleştirilmelidir.

1 Mayıs'ın yasallaşması talebi sonuna kadar takip edilmeli ve siyasal iktidara her türlü araç ve yöntemle demokratik bir baskı uygulaması g[...]deme getirilmelidir.

DİSK'in ve Türk-İş'in birlikçi ve uzlaşmacı tavr[...] delle kınanmalı, 1 May[...] alanlarda kutlanması [...] larda, işyerlerinde yürüt[...] tartışmalarla alınacak kar[...] doğrultusunda sendikal m[...] kezlerin zorlanması gerçek[...] tirilmelidir.

Bütün bunların dışı[...] Mayıs tartışmalarını "yasal[...] ma" zeminine sıkıştırmar[...] likesi gözardı edilmemel[...] herşeye rağmen 1 Mayıs'[...] ğımsız ve kitlesel olarak [...] lanması hazırlığına girişilm[...] dir.

Akıldan çıkarılmaması [...] reken bir diğer noktaysa bu [...] vazinin toplumda belirgin [...] çimde yerleştirmeye çalış[...] "bir avuç anarşist" tanı[...] haklı çıkaracak eylem biçim[...] rinden özellikle kaçınma[...] zorunluluğudur. Bize dü[...] özenle hazırlanmış tuzak[...] görebilmek ve burjuvazi[...] karşısına tüm gücümüzle çık[...] bilmenin olanaklarını ya[...] mak olmalıdır.

Bahar Sendromu Nevruz ve 055

Baştarafı 1. sayfada

Newruz olaylarını değerlendirmenin en yetersiz ve tehlikeli biçimi, sorunu Newruz olaylarıyla sınırlı ele almaktır. Newruz olaylarında simgeleşen Kürt ulusal mücadelesi, içinde bulunduğumuz dönemde, egemen güçlerin görünür hedefleri ve şiddet yöntemlerinin açık bir laboratuvarı olmuştur. Ancak en pervasız kontrgerilla yöntemleriyle gerçekleştirilen operasyon, Newruz olaylarından çok daha kapsamlı ve acımasızdır. Özal bu operasyonun kapsamı ve biçimi konusundaki ilk ipuçlarını 23 Mart tarihli Milliyet'te Derya Sazak'a şöyle anlatıyor:

"...yaz aylarında orduya bazı talimatlar verdik. Bir yeni organizasyona gidildi, teröre hazırlıklı yeni birimler oluşturuldu. Mart'a kadar bu hazırlıkların tamamlanacağından söz etmişim. Yoksa Mart'ta savaş çıkacak falan demedim."

Bir çeşit savaş olarak girişilen bu hazırlık için, geçen Temmuz ayında, Bush'un İstanbul'a gelişinin öncesinde, artık kimseye gerçekten "suçlu" mu "masum" mu olduklarını öğrenme şansı bırakmayan bir biçimde 12 devrimcinin katledilmesiyle start verildi. MİT Müsteşarı Koman ise, Özal'ın Mart ayı içinde inkar ettiği savaşı " kapsamlı bir operasyona girişeceklerini" söylerek yedi düvele ilan etti.

SAVAŞ HALİ HAZIRLIKLARI: "VATAN TEHLİKEDE"

Çağımızda savaşlar, savaş alanlarında değil, ulusal ve uluslararası platformlarda, savaş öncesi ve savaş anında yürütülen diplomasi ve propaganda kampanyalarında sürdürülmekte.

Özellikle "ulusal güçler"in tam destek ve katılımını gerektiren Savaş Hali psikolojisi, tüm kesimleri kolayca arkasından sürükleyecek temalar etrafında yaygın bir medya taaruzuyla gerçekleştirilmeye girişilmektedir.

Bunun en geçerli biçimi ise, önce tüm toplumsal kesimleri içine alacak bir korkunun toplumsal bir cinnet haline getirilmesi, daha sonra ise, bu "ulusal güçler"in en çirkin imgelerle aşağılanan "düşman" cephesine karşı, ayrıcalıklı ve değerli bir taraf olarak, hiçbir bedel ödemeyeceği hatta ödüllendirileceği bir "holiganlık" ruhuyla seferber edilmesidir. Bu hazırlıkların temel sloganı "Vatan Tehlikede"dir. Siyasi ifadesiyse ŞOVENİZM...

Ülkemizde geçen yazdan bu yana yürütülen savaş hazırlıklarına, ulusal ve uluslararası düzeylerde, dönemsel olarak en uygun motif olan milliyetçilik-ırkçılık üzerinden girişildi. Dışarda "Ermeni mezalimi" altında inleyen Türkiler, içerde devletin birlik ve bütünlüğüne kasteden ayrılıkçı-terörist Kürt caniler temaları, bir anda yanyana ve her türlü medya kışkırtıcılığıyla birlikte gündemin baş köşesine oturtuldu. Bu yaygın kontrgerilla propagandası Kayseri, Erzurum gibi kentlerde, stadyumlarda, cenaze törenlerinde fiili gösterilerle desteklendi. Bu propaganda ve gösterilerle yürütülen şovenizm kampanyası, Kürtlere karşı yoğun bir aşağılama ve köklü bir düşmanlık hissi yaratmaya girişti.

Kürtler Malkara'da mafyayla özdeşleştirildi, Bakırköy ve Kapalıçarşı olayları sonrasında ise hedef gözetmeksizin herkesi katletmeye girişen "teröristler" olarak damgalandı. Artık bu "caniler"i Ümraniye'de, Kahramanmaraş'ta su depolarını zehirlemeye girişecek gözü dönmüş "katiller" olarak göstermek ve en basit kontrgerilla kitabında yer alan bu taktiğe herkesi inandırmak çocuk oyuncağı haline geldi.

Her dönemde egemen söylemle içiçe olan basının sesi, savaş borazanına döndürüldü. Koalisyon hükümetiyle birlikte sözde bir egemenlik kaygısı güden Parlamento, HEP "tehdidi"yle, yürütmenin kürsüsüne dönüştürüldü. Körüklenen bu kapsamlı şovenizm kampanyasıyla toplumsal muhalefetin demokrasi mücadelesinin önü milliyetçilik barikatıyla kesilmeye çalışıldı.

İstanbul Emniyet Müdürü Menzir, 18 Nisan tarihli telsiz mesajında, bu çabaların sonucunu ve taraflarını açıkça belirtti:

" Parlamento, hükümet, kamuoyu ve basın terörle mücadelede ortak karar aldı. Yakalanmış olan tarihi fırsatı iyi değerlendirelim". Ve ortaya, tüm düzen güçlerinin üzerinde uzlaştığı, başta Kürt direnişi olmak üzere tüm muhalif girişim ve yapıların terörist damgasıyla ezileceği "tarihi bir fırsat" çıktı.

MIZRAĞIN UCU KÜRTLERE

Devlet, yükselen demokrasi mücadelesine karşı yürüttüğü bu kontrpropagandanın ana motifi ve baş hedefi olan Kürt Direnişi'ni Newruz'da, bugüne kadar göze alamadığı boyutta ve "şeffaflıkta" bir katliamla ezmeye girişti. Kürt ulusal mücadelesini imha girişimini, ülkenin Batı Yakası'ndaki kararsız unsurları yanında saflaştırma ve muhalif güçlere topyekün bir savaş açma çabalarının zemini yapmayı hedefledi. Kürt Direnişi'nin de karşılamaktan kaçınamayacağı bu imha savaşı, yıllardır kazanılan mücadele deneyimi ve uluslararası kamuoyunun etkisiyle, lokal soykırım girişimleri düzeyinde kaldı. Sonuçta terörist olarak gösterilmekte epeyce zorlanılan çoğu çocuk, kadın ve yaşlı insandan oluşan onlarca ölü, yüzlerce yaralı ve tanklarla kuşatılmış, yanmış-yıkılmış ilçeler, devletin yürüttüğü "kirli savaş"ın açık bir fotoğrafı olarak gözler önüne serildi.

Devlet uluslararası ve ulusal platformlarda diplomasi ve demokratikleşme vaatleriyle bugüne kadar yaratamadığı güçlü ve şeffaf devlet imajını, bu iğrenç katliam görüntülerinin doğurduğu tiksinme hissiyle sağlamaya girişti.

Avrupalı ülkelerin, demokratik kamuoyları ve Kürt mücadelesinin uluslararası düzeyde yaptığı propagandanın etkisiyle ortaya çıkan göstermelik kınama girişimleri yanında etkili bir protesto gelişmedi. Bugüne kadar diğer ülkelerdeki Kürtlerin hamiliği rolünü oynayan, yakın gelecekte Orta Doğu'da bağımlı bir Kürt devleti kurdurma niyetinden dolayı Türkiye'deki olaylara da belirli bir aralıktan bakan ABD, bu diplomatik tavrını bir yana bırakarak Türki cumhuriyetler için bir model haline getirmeye çalıştığı TC'nin yanında açıktan saf tuttu. Almanya'nın karşı çıkışı ve ambargo uygulamasının esas nedenini, Yeni Dünya Düzeni diye adlandırılan yeni güvenlik sistemi içindeki ABD ve Almanya'nın, özellikle dağılan Sovyet cumhuriyetleri üzerine besledikleri niyetlerde ve çıkar çatışmasında aramak gereklidir.

Newruz olaylarının ortaya çıkardığı en açık gelişme, hükümet ve parlamentonun topyekün olarak, geçen yaz aylarında başlayan savaş hazırlıklarının yandaşı ve savunucusu haline gelmeleri oldu. Başbakanlık Danışmanı İlknur Çevik'in BBC'ye söylediği; "Bölgede bazı güvenlik güçleri sorun yarattı, sivil otoriteyi dinlemedi" sözleriyse bir şikayetten çok teslimiyet havası taşıyordu.

Newruz olaylarının birçok yönü tartışma konusu yapılabilir. Ancak devlet güçlerinin bu olaylarla birlikte yıllardır Kürdistan'da yitirdikleri inisiyatifi kazanmak için önemli bir zemin elde ettikleri tartışılmaz bir gerçektir. Savaş hali içinde hiçbir denge, hiçbir kazanım kalıcı değildir. Özellikle Kürt halkının önemli ölçüde benimseyip sahiplendiği Kürt ulusal hareketinin yıllardır edindiği mücadele deneyimi ve ulusal bilinç gözönüne alındığında, bu dengenin çok da kalıcı olamayacağı bugünden öngörülebilir.

ŞOVENİZMİN BATI YAKASI

Kürdistan dışındaki Newruz kutlama girişimleri yoğun bir şiddetle bastırıldı. Batı Yakası açısından, Newruz kutlamalarından çok Newruz katliamlarını protesto biçiminde ortaya çıkan gösterilerin bastırılması, devletin şiddet politikalarında yeni bir döneme işaret eden bir tarzda gelişti. En küçük bir protesto gösterisinin yoğun bir şovenizm kampanyasıyla karşılanması dışında, her gösteri, özel arabalarla taşınan MÇP'lilerin öncülüğünde birer karşı gösteriye dönüştürülmeye girişildi. Devletin kirli savaş politikaları, medya ve MÇP'lilerin aracılığıyla varmış gibi gösterilen "halkın yardım ve desteği" yalanıyla temizlenmeye, meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. Bir yandan devletin şefkat ve korku frekansından "teslim ol" çağrıları her gün tekrarlanırken, diğer yandan bir furya gibi başlayan özel telefon hatlarına yeni bir hat eklenmiştir: 055.

055, Menzir'in "tarih bir fırsat" diye nitelediği ve hükümetin son aylarda ağzından düşürmediği "Toplumsal Uzlaşma"nın rumuzudur.

055 tüm düzen güçlerinin "vatan tehlikede" sloganıyla aynı cephede halka karşı açıktan saf tuttuğunun rumuzudur. Devlet, halkla arasında yıllardır oluşan aralığı, Kürdistan'da yapmaya çalıştığı gibi Batı Yakası'nda da korkuyu her eve her beyine yerleştirerek ve de çözümü 055'te göstererek kapatmaya çalışmaktadır. Devlet demokratik katılım kanallarıyla iktidarı paylaşmayı göze alamadığı halka başka bir katılım yolu sunmaktadır. Suç ortaklığı!

Bu oyun önce, küçük çaplarda grizu katliamı sonrasında Kozlu'da, DYP Beşiktaş ve SHP Edirne binalarının Newruz katliamını protesto için işgal edilmeleri sırasında sahnelenmeye girişildi. Göstericilere uygulanan açık polis şiddeti, halkın öfkesi olarak lanse edilmiş, ortalık Türk bayraklarıyla ve "en büyük polis" sloganlarıyla doldurulmaya çalışılmıştı.

Devletin geçen yazdan bu yana tüm muhalif güçlere karşı hazırlandığı bu savaşın Batı Yakası'ndaki ilk ciddi sahnelenişi de, 17 Nisan günü gerçekleştirilen operasyonlarda gerçekleştirilmiştir. 11 devrimcinin katledildiği bu operasyonlarda, ordudan takviye alınarak harcanan cephaneden daha fazla ve daha etkili bir biçimde TV görüntüsü ve gazete haberi kullanılmıştır.

Geçen yazdan beri hazırlanan bu "tarihi fırsat"ın, yanına alacağı ırkçılık cinnetiyle birlikte demokrasi mücadelesinin her girişimine ve bütün demokratik kurumlara yöneleceği tartışılmaz bir gerçektir. Bunun bir adım sonrası, işçilerin ekonomik hak mücadelelerinin, kamu çalışanlarının sendika hakkı için çabalarının, insan haklarının takip ve talep edilmesinin yani devletin otoritesinin dışındaki her şeyin vatana ihanetle damgalanması olacaktır.

Sonuçta bugünden ipuçları görünen en tehlikeli gelişme, milliyetçilik temelinde kışkırtılan bu kamplaşmanın sınıfsal düzlemde de ortaya çıkması ve onlarca yıldır birlikte mücadele içinde yaratılan sınıf kardeşliği, birlik ve dayanışma ruhunun zedelenmesi olasılığıdır. Böyle bir gelişme, ülkemizdeki demokrasi ve özgürlük mücadelesinin uzunca bir süre akamete uğramasıyla ve emekçi halkların yıllarca sürecek bir karabasana mahkum edilmesiyle sonuçlanacaktır.

Bu tehlikenin etkisizleştirilmesinin birinci adımı, egemen güçlerin kışkırttığı milliyetçiliğin hedef ve sonuçlarının teşhiri biçiminde atılmalıdır. Bu adım, Kürt ulusal taleplerinin şiddet temelinde bastırılma girişimlerine karşı çıkılması, bir siyasi çözüm programının oluşturulup savunulması ve emekçi halkların birlikte mücadelesini hedefleyen bir kardeşlik atmosferinin güçlendirilmesi hedefleri doğrultusunda geliştirilmelidir.

Emekçi halklara karşı açılan bu savaşın, bugün egemen güçler açısından yarattığı "tarihi fırsat"a karşı, tüm emekçi kesimler tarihi bir fırsatla karşı karşıyadır: 1 MAYIS. İşçi sınıfının uluslararası birlik ve dayanışması.

Nevruz Eylemleri

Baştarafı 1. sayfada

gösteriler yapıldı. Rahşan Demirel, özgürlük ateşini, geçen yıl Zekiye Alkan'ın ardından kendi bedeniyle yakanlara katıldı. Kale'de 1500 kişilik bir gösteri, Kadifekale'de 5000 kişilik bir miting gerçekleşti. Polis gösterilere müdahale etmedi.

Adana:Yoğun kitlesel gösteriler oldu. Kitle üzerine ateş açıldı, çok sayıda kişi yaralandı, bir kişi öldü. Bir çok gözaltı oldu.

Antalya, Malatya, İskenderun, Tunceli, Van, Antep, Viranşehir, Siverek, Birecik, Bingöl, Urfa ve Iğdır'da kitlesel Newroz kutlamaları yapıldı.

Adıyaman ve Hakkari'de yapılacak kutlama törenlerinin iptali üzerine protesto ve direnişler geliştirildi. Suruç'ta Suriyeli kürtlerle Newroz kutlandı.

Ceylanpınar, İdil, Silopi ve Fis'te ERNK ve PKK bayraklarının taşındığı kitlesel gösteriler yapıldı. Batman'da gece boyu ateşler sönmedi.

Cizre'de kentin değişik noktalarında Şehitler Mezarlığı'na doğru yürüyüşe geçen halka ateş açıldı. Cizre'de çıkan olaylar sırasında muhabir İzzet Kezer'inde içinde bulunduğu çok sayıda kişi öldü.

Şırnak'ta Başçavuş Aydın Gülşen'in ateş etmesiyle başlayan olaylarda çok sayıda kişi öldü.

Newroz bilançosu; 100 kadar ölü, yüzlerce yaralı, 1000'i aşkın gözaltı oldu. Olaylar devlet güçlerince başlatıldı. Yaralılarını taşıyan halkın üzerine çoluk, çocuk denmeden ateş açıldı. Olaylar dünya kamuoyunda da dehşet uyandırdı.

PROTESTOLAR

Metropollerde çok sayıda korsan gösteri, pankart, yazılama, yürüyüş, açlık grevleri, basın açıklamaları, işgaller ile katliam protesto edildi.

İstanbul'da HEP 500 kişilik siyah bayraklı bir yürüyüş düzenledi. İstanbul Barosundan bir grup avukat Cağaloğlu'ndan İstanbul Adliyesi'ne kadar bir yürüyüş ile katliamı protesto etti. Bir grup aydın açlık grevine gitti. DYP binalarında işgaller oldu. Hasköy lisesi işgal edildi. Birçok DKÖ kınama açıklamaları yaptı. 2 Nisan günü, İHD tarafından Birleşmiş Milletlerin tüm kurumlarına hitaben hazırlanan bir dilekçe, 267 bilim adamı, avukat, milletvekili, gazeteci ve sanatçının imzası ile, BM Ankara temsilciliğine verildi. Dilekç[...] BM'den Güneydoğu'ya g[...] lemci gönderilmesi isten[...] ve TC'nin bu bölgede s[...] halka karşı katliama gir[...] ği ifade ediliyordu.

Cezaevlerinden dev[...] ci tutsaklar açlık grev[...] yaptı. Açlık grevleri ya[...] biçimde olurken, Leyla [...] na ve Hatip Dicle de a[...] grevi yaptı. Üniversite[...] çeşitli eylemler ve forum[...] gerçekleştirildi. Diyarb[...] milletvekilleri Zana ve [...] le'nin halka sokağa çık[...] ma çağrısıyla %90 katıl[...] bir eylem gerçekleştirildi[...]

Yurt dışında; Avrupa[...] bir çok kentinde TC elçi[...] lerinde gerçekleştirilen [...] testo eylemleriyle katl[...] teşhir edilmeye çalışıldı. [...] manya, Avusturya gibi ü[...] ler ambargoya gider[...] Avrupa Parlamentosu k[...] ma kararı aldı.

Devlet Terörüne Ortak Olmayalım

Baştarafı 1. sayfada

vaatlerle, toplumun bilincine demokrasi aldatmacası kazınmaya çalışılmakta ve bu aldatmacanın üzerine senaryolar kurulmaktadır. Denmektedir ki: "Ülke huzur içindedir. Ancak bu huzuru bozmak isteyenler, azgelişmişlik yaramızı kaşıyanlar var. Aman bunlara meydan vermeyelim. Sermayedarı, emekçisi, basını, güvenlik görevlisi vb. hep birlikte olalım" deniyor. Ve insanların beyni; gazetesiyle, televizyonuyla bu senaryoya kilitlendiriliyor. İnsanların beynine bir terör hayaleti yerleştiriliyor.

Bugüne dek halkın karşısına baskıyla, zorla çıkmış Devlet ve onun fiziki güçleri şirin gösterilmeye çalışılıyor. İnsanlar polisin "ana kadar şefkatli, hukukçu kadar adil vs." olduğuna inandırılmaya çalışılıyor, "huzuru bozan, vicdansız, vatan hainlerine" karşı devletin yanında yer almaya çağrılıyor. Bir yandan da bunun somut araçları kuruluyor; "055 Polis İmdat" bunların içinde en öne çıkmış olanı. 055'le insanlar ihbarcılığa, muhbirciliğe teşvik ediliyor. Öyle bir ruh hali yaratılmak isteniyor ki, insanların kapı komşusundan, kırk yıllık arkadaşından şüphe etmesi amaçlanıyor.

Böylece kendine, çevresine yabancı, kişiliksiz, çaresiz, güvensiz insan tipleri yaratılmak isteniyor. Bununla da bitmiyor, kimi eylemlerde (kadınların 8 Mart yürüyüşünde, DYP ilçe binalarının işgalinde olduğu gibi), halkın beynine yerleştirilen terör hayaleti bizzat devlet eliyle, sivil faşistler eliyle kışkırtılıyor, insanlar tahrik ediliyor. Maçlarda tribünün bir yanında iki takımın taraftarı 'gole itiraz' yüzünden birbirine girerken, diğer yanda 'Türk'e kalkan eller kırılır' 'Kahrolsun PKK' sloganları atılıyor. Polisler 'Kahrolsun İnsan Hakları' sloganıyla yürüyüşe geçiyor. Demokratikleşme vaatlerinin perde arkasında, insanlar özgürleşmekten, hak ve özgürlükleri için mücadele etmekten korkar hale getirilmek isteniyor.

Ve devlet, hazırlanan bu psikolojik zemin üzerinde Türk-Kürt halklarının arasına düşmanlık tohumları serpiştiriyor. Yine bu zemin üzerinde toplu katliamlara girişiyor. İstanbul'da devlet güçleri aynı gece, 11 insanı, delik deşik ederek, yüzlerini tanınmayacak hale getirerek katlediyor. Güneydoğu'da (sonrasında vali[...] 'inanın bunlar sıradan k[...] değil terörist' açıklam[...] yapturacak denli çelişki[...] bir olayda) 37 kişi öldü[...] yor.

Ve bu kanlı operas[...] lardan sonra polis ha[...] "zafer" kurşunları atıyor[...] küçük haberden, köşe y[...] larına kadar kullanılan [...] Millet Uyanıyor' 'Vur t[...] riste' 'En büyük Türk po[...] gibi ifadeler, devlet ter[...] nü halk nezdinde meşru[...] tırmanın araçları olarak [...] şımıza çıkıyor.

Bu suça "alkış tuta[...] ya da sessiz kalarak o[...] olmayalım. Bugün "za[...] atışı yapan namluların y[...] sana, bana doğrultulma[...] cağının güvencesi yok. D[...] let, başezme, kıyım ope[...] yonuna en uçtan başlı[...] ancak yelpaze giderek [...] nişleyecek. Unutmayalım[...]

EĞİT-SEN Genel Merkez Kongresini Yaptı

Örgütlenme mücadele geleneğini yıllardır sürdüren eğitimciler yeni bir adım attılar. TÖS, TÖB-DER ve EĞİT-DER'le süren gelenek EĞİT-SEN'le devam ediyor.

Eğitim emekçileri, yasal engellemeler nedeniyle aylardır yapamadıkları 1. Olağan Genel Kurullarını gerçekleştirdiler.

Kongrenin açış konuşmasını yapan İsmet Aktaş, geçirdikleri bir yıllık dönemin bir değerlendirmesini yaparak, sendikal anlayışları üzerine vurgu yaptı. Aktaş "özellikle demokratikleşme sorunu bizim için vazgeçilmez ve mutlaka çözümlenmesi gereken bir sorundur. Özellikle 12 Eylül sonrası Türk-İslam sentezi biçiminde ifade edilen, ırkçı, gerici, asimilasyoncu, ve cinsiyetçi eğitimin teşhiri: bilimsel ve demokratik bir eğitim programının oturtulması hedefimizdir. Herkesin ana dilinde eğitim yapma hakkını savunmak, EĞİT-SEN için vazgeçilmezdir. Bu insani duyguların da ötesinde eğitimci kimliğimizin bize dayattığı bir görevdir" dedi.

İsmet Aktaş konuşmasını, grevli toplusözleşmeli sendikal hakların tanınması istemi ve 1 Mayıs'ın alanlarda kutlanması çağrısıyla bitirdi. Kongre boyunca çok sayıda siyasi eğitimci grubu bildiri ve broşürler ağıttı.

Avrupa'dan gönderilen ve pek çok TÖB-DER yöneticisi ile üyesinin imzasını taşıyan mektup, halkların birbirine düşman edilmesi politikasını, sokak infazlarını ve Newruz katliamını kınıyordu. Ayrıca mektupta sendikal birlik için daha çok çaba harcanmasını ve özverili davranılması gerekliliği vurgulanıyordu. Kongreye sunulan 150 imzalı bir metin devlet terörünü teşhir edilerek kınanması istendi. Bir başka önerge ise kadınların sendikada daha aktif görevlere gelmesi gerekliliğini dile getirdi.

Kongrede söz alan 40 civarındaki konuşmacının sunduğu görüşlerin ve eleştirilerin ana hatlarını şunlar oluşturuyordu:

- Bir yasa beklentisine girildiği ve hükümetle girilen bürokratik ilişkilerden yarar beklendiği,
- Bir çalışma programının çıkarılamayışı,
- İşyeri örgütlemelerinin sendikanın temel taşları old[...] ğı ve işyeri örgütlenmesin[...] çabaların yoğunlaştırılması [...] rekliliği,
- Hizmetlilerin örgütlen[...] si için yeterince çaba harc[...] madığı,
- Yayın ve eğitim çabal[...] nın eksikliği,
- Kurumlaşamama ve [...] sorunların çözülememesi,

Ayrıca devletin Türk [...] Kürt halkları üzerinde uygu[...] dığı teröre karşı tavır alma [...] rekliliği ile ana dilde eğit[...] yapabilme hakkı üzerinde [...] ğun olarak duruldu.

EĞİT-SEN Genel Mer[...] Yönetimi'ne aday iki liste [...] bir de bağımsız aday göster[...] di. 260 delegenin oy kullan[...] ğı seçimlerde İsmet Aktaş b[...] kanlığındaki liste 200'e ya[...] oy alarak yönetime seçildi.

1 Mayıs İçin Ne Dediler?

LASPETKIM-İŞ SENDİKASI KARTAL ŞUBESİ: Biz şube olarak, 1 Mayıs gerçeğine uygun olarak alanlarda kutlansın istiyoruz ama bu konuda Genel Merkez'in talimatını beklemekteyiz. Güneydoğu'da patlayan silahlar Tekirdağ'daki olaylar halkı karşı karşıya getirip olaylara müdahale edebilir. Devlet ağırlıklı çok büyük bir provokasyon olabilir. Donkişotluk yapmanın bir alemi yok. Meydanlarda kutlamanın aksine bir şey söyleyemeyiz.

OTOMOBİL-İŞ SENDİKASI KARTAL ŞUBESİ: Otomobil-İş Başkanlar Kurulu toplantısında İstanbul'daki şubelerle ortak şölen, salon toplantısı kararı aldık. Türkiye'nin içinde bulunduğu koşullar, denetimi elimizde olmayan bir durum kar değil zarar getirir. Şartlar uygun olsa alanlarda kutlarız. Olası bir provokasyondan korkuluyor. Taksim alanı deyip alkış alırsın. Ama ucuz kahramanlık yapmamak lazım.

PETROL-İŞ SENDİKASI KARTAL ŞUBESİ: İzmir'de izin verilirse tüm şubeler arabalarla gidip katılım sağlanacak. İstanbul'da can güvenliği sağlanamayacak, göğüslenemeyecek diye kuşku vardı. . Burada sendikalar ittifak yapabilseydi ama olmadı. Büyük potansiyeli olan sendikalar yaklaşmıyor. Geriye küçük sendikalar kalıyor. Katılım düşük olacağı için ve demin belirttiğim kaygılardan dolayı İzmir'i uygun gördük.

MUSTAFA YAĞCI (HAVA-İŞ Eğitim Sekreteri)

92 1 Mayıs kutlamalarına ilişkin bugüne dek herhangi bir çalışma yapılamadı. İşçilerde büyük bir duyarsızlık var. Ancak bunlardan hareketle, 1 Mayıs'ı salonlarda kutlamak önerisi kabul edilir değildir. 1 Mayıs'ta kitleden kopuk kutlamalar yapılmamalıdır.

SABRİ TOPÇU (TÜMTİS Genel Başkanı)

Bizler bugüne dek 1 Mayıs'ları özüne uygun olarak kutladık. 92 1 Mayıs'ı da sınıfın birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak alanlarda meşru-kitlesel bir temelde kutlanmalıdır. Hedefimiz genel merkezler düzeyinde bir miting başvrusu gerçekleştirmektir. Başaramazsak 1 Mayıs'ı işyerlerimizde kutlayacağız, salonlarda değil.

MUNZUR PEKGÜLEÇ (DERİ-İŞ Genel Başkan Vekili)

Ülkemizde 1 Mayıs'lar bugüne dek tüm anti-demokratik yasalar ve uygulamaların kaldırılması için alanlarda protesto biçiminde kutlanmıştır. İşçi konfederasyonlarının1 Mayıs'ı salonlarda kutlama niyetleri, işçi sınıfının mücadelesine denk düşmemektedir. 92 1 Mayıs'ı anti-demokratik yasaların değiştirilmesi, insan haklarının eksiksiz uygulanması talepleri etrafında alanlarda kitlesel olarak kutlanmalıdır.

OTOMOBİL-İŞ (Bursa Şubesi Ör. Sek. M. Ali Yıldız)

Sınıflar bitti diyenler bilmelidir ki işçi işveren olduğu sürece sınıflar mücadelesi bitmez. Yükselen şovenizm karşısında Kürt-Türk diye insanları birbirine düşürmeye karşı çıkılmalıdır, işçi sınıfının birliği dayatılmalıdır. Türk-İş ve DİSK salonlarda kutluyor. İşçilerin yeri salonlar değil alanlar olmalıdır

TEK GIDA-İŞ (Bursa Şube Başkanı Mahmut Kanbal)

1 Mayıs nostalji olsun diye kutlanmamalı. Alanlarda ve meydanlarda kutlanmalıdır. Sermayeye karşı işçi sınıfının birliği için kutlanmalı, işçi sınıfının uzun soluklu mücadelesine tabi kılınmalıdır.

Yükselen şovenizmden sermayenin ve çıkar çevrelerinin çıkarı vardır, işçi sınıfının çıkarı yoktur.

SAHİBİ: Ali ATEŞOĞULLARI
YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Adnan CANSIZ
Adres: Prof. Kazım İsmail Gürkan Cad. Hüdaverdi Apt. Kat: 5 Cağaloğlu İstanbul
Tel-Fax: 528 16 73 Baskı: Sonhavadis Mat.
Hesap No: Yapı Kredi Sirkeci Şb.
No. 616664-9 DM. 040087-9 TL. 616665 NLG
ÜRETENLER: Çetin Uygur, Günnur İlhan, Füsun Demiralp, Yaşar Kanbur, Murat Doğan, Ali Ateşoğulları, Naci Alpkan, Orhun Çoban, Hüseyin Karcı, Recai Soydan, Sinan Seferoğlu, Semra Hatinoğlu, Özgür Ünal, Adnan Cansız, Ferda Koç, Yusuf Yıldız, Meral Aslankaya, Adil Boztaş, Yılmaz Kartal, Veysel Aydın, Hilmi Begümcan, Ertuğrul Bilir, Gülsüm Polat ve işçiler

ANKARA BÜRO	: İzmir Cd. Elgün Sk. 13/12 Kızılay, Tel: 231 18 14
İZMİR BÜRO	: Kahraman Mescit Mh. 842. Sk. No: 9 Konak, Tel: 19 89 28
ADANA BÜRO	: Tepebağ Mh. 10. Sk. No: 32 Kat: 3, Tel: 12 44 61
İZMİT BÜRO	: Demiryolu Cd. Yeni Cuma İşhanı No: 142 Tel: 14 21 67
ESKİŞEHİR BÜRO	: İstiklal Mh. Adalar Sk. Ege İşhanı No: 1/10
GEBZE BÜRO	: Hacı Halil Mh. 1424. Sk. No: 2/10 Aykan İşhanı
KARTAL BÜRO	: Özçın Sk. Kardeşler İşhanı No: 13
SEFAKÖY BÜRO	: Halkalı Cd. Seyhan Ap. Kat: 1
BURSA BÜRO	: Bademli Sokak Mutlu Apt. No: 14/10 Tel: 220 188



Sınıf Ve Kitle Sendikal Anlayışı Üzerine

Ülkemizde sıkça günde- gelen ve bugünlerde sı- f ve kitle sendikal anlayışı erine yaşanan kavram argaşasının zemini, nesnel erçekliğin doğru kavran- aması ve nesne-kavram işkisinin doğru kurulama- asından kaynaklanmakta- ır.

Yıllardır söylem düze- inde de olsa farklı anlayış e çevrelerce savunulan sı- f ve kitle sendikal anlayışı

Sınıf ve kitle sendikal anlayışı, sendikacılık yapma biçimi değildir. Bu anlayışı devrimci kılan yöntem, sınıf örgütlenmelerinde ilk adımdan son aşamaya kadar tüm karar ve uygulamalarda, üyelerin yetkin ve yetkili kılınmasının ve giderek örgütlerinde iktidar haline getirilmesinin hedeflenmesidir.

erine bugün yaratılmaya alışılan kavram kargaşası, ıflar mücadelesinin bu- ünkü somut ihtiyaç ve gö- vleri ekseninden çok, kav- mm çekiştirilmesi biçi- nde ortaya çıkmaktadır. ık sınıf kavramına bile hammül gösteremeyen, çi sınıfı, sınıf mücadele- kavramlarını kullananla- "çağdışı" kalmakla suçla- n malum "çağdaş" sendi- cılar bu tartışmanın dı- da tutarsak bu çekiştir- eleri iki başlıkta toplaya- iliriz.

Birincisi; sınıf ve kitle ndikal anlayışın DİSK ncılığıyla Fransa'dan yan- larak taşındığını, bu an- ıştaki sınıf bilinci kavra- ın siyasal bilinçle karış- ldığını söyleyerek, sınıf kitle sendikal anlayışın vrimci sendikal anlayış rak yorumlanamayacağı- söyleyen bir yaklaşımdır. ırlıkla reformist sendika- r tarafından savunulan, ıf bilincini kendiliğin- alik durumunda ve eko- nomik çerçevede olumla- yan, sınıf mücadelesini ka- pitalist sistemin kendisiyle değil, sadece sonuçlarıyla sınırlı gören bu yaklaşım, sınıfın birliğini aynı konfe- derasyona üye olmaya ka- dar indirgemekte hatta yer yer işçilerin baskısıyla hare- kete geçmek zorunda kalan Türk-İş'i mücadeleci sendi- ka olarak olumlamaya ka- dar düşüncelerini uzatmak- tadır. İşçi sınıfının bilimini gözardı eden bu çevrelerin siyasal bilinç, sınıfın siya- sallaşması kavramları da varolan düzenin demokra- tikleştirilmesi ve görece si- yasal katılımın sağlanma- sıyla sınırlı düzen-içi bir çerçevededir.

İkinci yaklaşım ise, sını- fın sendikal örgütlülükleriy- le siyasal örgütlülükleri ara- sındaki ilişkiyi birincilerin ikincilere tabiyeti biçiminde algılayan ve sonuçta sendi- kaları siyasal sektler olarak gören anlayışlar tarafından savunulmaktadır. "İşçi sen- dikaları partilerin öncülüğü- nü kabullenmelidirler" gibi dar açılı ve dayatmacı bu yaklaşımlar, kitlelerin mü- cadele sürecinde devrimci düşünceler ekseninde dö- nüştürülebileceği gerçeğini gözardı etmekte ve "dışara- dan bilinç taşıma" görevi- nin süreç ve yöntemini me- kanikleştirmektedirler. Böy- le hatalı bir algılama ve sekter politikalar, sınıf ve kitle sendikal anlayışı kav- ramından çıkarmaya çalış- tıkları "kitle"nin dışına düş- meye ve kuyrukçuluk yap- mama adına marjinal bir noktada sıkışma sonucuyla yüzyüze kalmaya mahkum- dur. Her iki hatalı yaklaşı- mın da sonuçta ortaklaştığı nokta; yöneticiler ve üye olan yönetilenler ayrımının korunması ve kalıcılaştırıl- masıdır. Birinci anlayışta daima yönetim kademesin- de "profesyonel sendikacı- lar" vardır, ikincisinde de öncülüğü ve devrimciliği kendinden menkul "profes- yonel devrimciler".

DEVRİMCİ SENDİKAL ANLAYIŞ

Sınıf ve kitle sendikal anlayışı, bir tür sendikacılık yapma biçimi değildir. Bu anlayışı devrimci kılan yön- tem, sınıf örgütlenmelerinde ilk adımdan son aşamaya kadar tüm karar ve uygula- malarda, üyelerin yetkin ve yetkili kılınmasının ve gide- rek örgütlerinde iktidar hali- ne getirilmesinin hedeflen- mesidir. Ekonomik ve de- mokratik talepler etrafında biraraya gelen üye kitlenin güncel sorunlarına çözümler üretme, bu çözümler için onları seferber etme, güncel mücadelelerde biriken eko- nomik bilinci siyasal talep- lere yöneltme ve giderek iş- çi sınıfının gerçek kurtulu- şunu hedefleyen siyasal ör- gütlenme ve mücadele prog- ramlarının sınıf alanındaki hedeflerini gerçekleştirme- ye girişme devrimci sendi- kal anlayışın kaçınılmaz gö- revleridir.

Sınıf ve kitle sendikal anlayışı, sınıfın kitlesel ör- gütleriyle siyasal örgütleri arasında nesnel olarak varo- lan aralığı abartmaya yada gözardı etmeye girişmez. Sınıfın kendiliğinden bilin- ciyle siyasal bilinç arasında- ki gerçekliği iyi tesbit eder ve bu aralığın kapatılması için tek geçerli yöntem olan kitlelerin kendi deneylerin- den öğrenme yolunu açacak mücadele programları oluş- turur. Devrimci düşüncele- rin üyeleri içinde yayılması- nı destekler ve bu yönde ça- lışma yapanlara zemin ha- zırlar. Yapılacak en ciddi hata-ki bu hata sendikal ör- gütlerin kitlelerden koparak marjinalleşmesiyle sonuçla- nır-sendikal örgütlerin siya- si örgütler yerine konması ve üye kitlenin somut gün- delik taleplerinin tarihsel ta- lepleri adına görmezden ge- linmesidir. Özellikle sınıfın siyasal örgütlenmelerinin olmadığı dönemlerde sendi- kal önderlikler kimi siyasi görevleri yerine getirmek zorunda kalabilirler. Ama bu zorunluluk kalıcılaştırıl- mamalı ve sınıf örgütü ol- manın zorunlulukları hiçbir zaman ihmal edilmemelidir.

● *Yıllardır söylem düzeyinde de olsa farklı anlayış ve çevrelerce savunulan sınıf ve kitle sendikal anlayışı üzerine bugün yaratılmaya çalışılan kavram kargaşası, sınıflar mücadelesinin bugünkü somut ihtiyaç ve görevleri ekseninden çok, kavramın çekiştirilmesi biçiminde ortaya çıkmaktadır.*

Gözardı edilmemesi ge- reken karşıt bir yön ise bi- zim gibi ülkelerde ekono- mik-demokratik taleplerle siyasal taleplerin içiçe ol- masıdır.

Devamı 7. Sayfada

Tüm Sağlık Sen'de Yönetim Değişikliği

Aralık ayında kongresi- yapan Tüm Bel-Sen'den ra Sağlık çalışanlarının dikası Tüm Sağlık- en'de kongre yaptı. 14 rt günü yapılan kongre- e 290 kurucunun 210'u ka- ldı. Sağlık işkolunda çalı- n 200.000 emekçiden .000 kadarını üye yapmış an sendikanın çalışmaları erine konuşmalar yapıldı. ongrede kürt delegeler yo- n olarak söz aldılar. En lı grup kürt delegeler- n oluştu. Olağanüstü Hal oşullarında nasıl yaşadık- rını, nasıl çalıştıklarını, ğlık çalışanlarına karşı pılan saldırı ve cinayetle- anlattılar. Konuşmaların ğu ise pek fazla dinlen- edi daha çok kulis faali- etleri yapıldı.



Yönetim, üyeleri aidat- rını ödemediği için eleştı- rken, kendiside yayın faa- liyetini düzenli yürütmedi- ği, örgütlenmenin yaygın- laştırılması için yeterli çaba gösterilmediği, kitle kuy- rukçuluğu yapıldığı, anti- demokratik uygulamalara sessiz kaldığı şeklinde eleş- tirildi. Buna karşılık çeşitli konularda yapılan eylem ve faaliyetler anlatıldı. Sendi- kal birlik konusunda gün- deme alınarak tartışılması önerisi "şimdi önümüzü tı- kar" şeklinde eleştirilerle reddedildi. Kürtlere yönelik bahar saldırısına karşı ey- lemler yapılması önerisi ge- nel kabul gördü.

Kongrede bağımsız aday veya eksik liste ile seçime girilmemesini isteyen grup- ların önerisi reddedildi. Kul- lanılacak iradeye baştan ipotek koymaya, onu sınır- lamaya çalışan kendi listele- rinin dışındakilerin beş altı adayla seçime katılacağını bilip bunu engellemeye çalı- şan tavır "köylü kurnazlığı" yapmaya çalışıyordu.

Akşam geç saatlerde başlayan seçime üç ayrı lis- te katıldı. Demokratik Birlik Adayları kuruluş dönemin- de yaşanan sorunlardan do- layı karma bir yönetimi öne- rerek altı aday gösterdi. Fevzi Gerçek başkanlığın- daki listede farklı görüşler- den adaylar yazıldı ve tümü yönetime seçildi. Devrimci sendikal anlayışta birlik lis- tesi daha çok eski yönetim- deki unsurlardan oluştu. Es- ki yönetim kurulu üyelerin- den oluşan dört kişilik anah- tar liste ise yönetime gire- medi.

SEÇİLEN YÖNETİM
Fevzi GERÇEK
Ercan K.OSMANOĞLU
Salih ÖZGÜR
Vahap KAYA (Diyarbakır)
Mahmut KONAK (Ankara)
Songül BEYDİLLİ
Erdal DAĞDELEN
N. Özaslan GÜLTEKİN
Rabia TUNCER

ODTÜ'de Sendikalaşma

Öğrencileri gibi çalışanları da baskı altında tu- tulan üniversitelerde yaygınlaşmakta olan sendika- laşma girişimlerine ODTÜ çalışanları da katıldı.

Uzun süren tartışma ve çalışmaların ardından 400'ün üzerinde ODTÜ emekçisi Eğit-Sen'e üye olarak örgütlülüklerini bir adım daha ileriye taşıdı- lar. Şimdi hedefleri ODTÜ'de Eğit-Sen'in bir temsil- ciliğini açmak.

ODTÜ çalışanlarının son etkinliği 25 Mart'ta gerçekleşen "Memur Sendikacılığında Yasal Du- rum" konulu paneldi.

Panele hükümet temsilcileri İlbrahim Tez ve İsmet Atilla katılmazken Eğitim-İş Genel Başkanı Niyazi Altunya, Eğit-Sen Ankara Şube Başkanı Ab- dullah Aydın ve Mesut Gülmez konuşmacı olarak katıldılar.

ODTÜ çalışanlarının azımsanamayacak katı- lımlarıyla gerçekleşen panelde, memur sendikacılı- ğının tarihsel gelişimi, uluslararası deneyimler ve Türkiye'de memur sendikacılığının durumu tartışıl- dı.

Olağanüstü Vali'den Yasak

(İşçilerin Sesi-Bursa)



Tüm Bel-Sen Bursa şubesinin 11 Nisan'da yapılması gereken kong- resi, Valiliğin "Devlet memurlarının hukuken sendika kuramayacakla- rına" ilişkin kararıyla ip- tal edildi. Şube Başkanı Şahika Hakyemezler, sendikanın yasallığının bir yıl önce mahkeme kararıyla kanıtlandığını belirtip "Biz yasal bir ku- ruluş değilsek, neden gelip sendikamızı mühürlemiyorlar?" dedi. Hakyemezler, mahkeme kararını İl Seçim Kurulu Başkanı'na gösterdiklerini ve Kalkan'ın "Bu kongreyi yaptı- rırım. İsteyen gelsin dağıtsın" dediğini söyledi.

Daha sonra aynı hakimin kongreyi iptal kararı aldığına dikkat çeken Şube Başkanı, hakimin baskı altında tutulmuş olabileceği kuşkusunu duyduklarını belirtip "Bu konunun takipçisi olacağız.

Kongre yapabilmek için haklı ve meşru mücadelemize devam edip, Bursa Bölge İdare Mahkemesi'ne başvurup bir kez daha haklı olduğumuzu kanıtlayacağız" dedi ve Bur- sa'daki tüm işçi, memur sendikalarını ve demokratik kamu- oyunu yanyana mücadeleye ve bu keyfi uygulamayı protes- toya çağırdı.

İki Çocuk Annesi Kargo Direnişçisi:

"Artık Tartışabiliyorum"



Ben direniş başladı- ğında sadece 4 aylık iş- çiydim. Daha önce uzun süren bir memurluk ha- yatım olmuştu. Ebe hem- şirelik yapmıştım. Yatılı bir okulda eğitim gör- düm. Tabi kız okulu ol- duğu için dört duvar ara- sından çıkarmazlardı bi- zi. Çalışmaya başladı- ğımda 17 yaşındaydım ve görev süremin önemli bir bölümünü Anadolu- nun küçük yerleşim yer- lerinde yaptım. Pek çok insanla tanıştım, hatta 1980 öncesinde pek çok olaya da tanık oldum. Ancak hep yetiştirilişi- min izlerini taşıdım üze- rimde. Memurluk yaşa- mım da bunu sanıyorum pekiştirdi. Düzenli bir maaşım vardı, elime bir- şeyler vermişlerdi ve ya- şamımın sınırlarını çiz- mişlerdi onun dışına çık- madım.

Şunu diyebilirim ki Kargo Direnişi benim yaşamımdaki en önemli olaydır. Öncelikle gün- lük yaşamım tamamen altüst oldu. Aktarma merkezlerinde beklediği- miz 47 gün boyunca, eşim ve çocuklarımdan ayrı kaldım. Bu süre içinde sanırım iki kez yemek pişirdim. Gerçi eşim bana her zaman yardımcı olmuştur. Bu direniş boyunca da evin bütün işini o yaptı ve ço- cuklarla da o ilgilendi.

Şimdi düşünüyorum, aslında eskiden de bana kitap oku derdi. Bana ev işlerinde de her zaman yardımcı oldu. Ben çalış- masam da yapar zaten. Bu onun alışkanlığı. Be- nim sohbetlere katılma- mı konuşmamı da isterdi ama ben nedense; belki bilgisizlik yüzünden bel- ki biraz konuşmaktan çe- kindiğim için sohbetlere katılmaz, daha çok din- lerdim. Aslında kafam- dan şunları şunları söyle- sem diye geçirirdim ama bir türlü konuşmazdım.

Yurtiçi Kargo direni- şimiz boyunca, neler ya- pacağımızı hep birlikte konuşup birlikte kararlar almaya çalıştık. O yüz- den de yaptığımız top- lantılarda herkesin fikri- ni söylemesi gerektiğini belirtiyorduk. Ancak ben de hatta erkek işçi arka- daşlar da dahil olmak üzere büyük bir çoğun- luk konuşamıyordu.

Sonunda, arkadaşlar- dan biri "madem ki ko- nuşamıyoruz herkes dü- şüncesini yazsın, sonra yazdıklarımızı okuya- lım" dedi. Ben öneriye karşı çıktım. Hem karşı çıkıyorum hem de konu- şamıyorum. Kendimle çelişkiye düştüm. Ama zaten konuşabilen arka- daşlar bizi uyarıyordu ben de mutlaka konuş- mamız gerektiğine inanı- yordum o yüzden karşı çıktım. Giderek arkadaş- larım da ben de konuş- maya alıştık. Şimdi dü- şünüyorum da düşünce özgürlüğü var. Düşün- düklerimizi söyleme öz- gürlüğü var deriz. Hatta haklarımızın engellendi- ğinden söz ederiz ama birisi bize "hadi konu- şun" dediğinde bile bu bilince sahip olmadığı- mız için konuşamıyoruz.

Direniş boyunca, ya- pılan işlerde erkek arka- daşlarımızla küçük çe- kişmeler de oldu tabi. Örneğin, aynı çadırı pay- laşıyorduk ama bize di- yorlardı ki 'siz kadınsı- nız çadırda gece nöbeti tutmayın, uykuya daya- namazsınız. Ancak bir süre sonra onların gö- zünde de aramızda hiç bir fark kalmadı, önyar- gılar kırıldı. Son zaman- larda "Bilge bu gece nö- bet sende" diyebiliyor- lardı.

Ben bu direnişte tar- tışmayı ve düşüncelerimi söylemeyi öğrendim. Şimdi eşimle de daha ra- hat konuşabiliyorum. Bundan sonraki yaşa- mımda tek başıma bile kalsam mücadele edebi- leceğimi hissediyorum. Kendime de güveniyo- rum.

BÖYLE DAVRANIRSA İŞÇİ SINIFI EZİLMEYE MAHKUM

Ben, Kargo direnişi- nin artık sadece bizim değil bütün işçi sınıfının mücadelesinin simgesi olduğunu düşünüyorum. Biz bütün baskılar karşı- sında dayandık, direnme- ye de devam edeceğiz. Biz bu direnişi, bir başa- rı örneği olarak sınıf kar- deşlerimize devretmek düşüncesiyle sürdürüyo- ruz.

1 Mayıs'ın işçi sınıfı- nın isteklerinin alanlarda yüksek sesle bağırıldığı bir gün olması gerektiği- ni düşünüyorum. İşçiler 1 Mayıs'a bile sahip çı- kamıyor. Eğer işçiler1 Mayıs'ı gerektiği gibi kutlayamazsa, isteklerini dile getiremezse ve bun- lar için mücadele ede- mezse ezilmeye mah- kum kalacaklardır.

Kadınların Çalışma Özgürlüğü Yok

❑ *Çalışma özgürlü- ğünün "kadınlar çalışamazlar" biçi- mindeki bir yasayla engellenmesi gerek- miyor. Kadınların çalışma hayatına girişini kolaylaş- tırmayın, özendir- meyen bir yaklaşım bu özgürlüğün enge- li haline gelebiliyor.*

Evet bu başlığı yazar- ken Anayasa'daki "herke- sin çalışma hakkı" olduğu- na dair hükümden haberi- miz var. Yalnızca yazılı olmayan yasaları gelenek- leri, erkek egemenliğini de kasdetmiyoruz. Kadınların çalışma özgürlüğü, mede- ni kanun ve işyasasında yer alan hükümlerle de en- gelleniyor.

Medeni kanunun 159. maddesi kadının çalışma- sını kocasının iznine bağlı- yor. Kadın hakları savunu- cularının son on yılda sık sık gündeme getirmesi ne- deniyle bu madde sözüm ona Anayasa Mahkeme- si'nce iptal edildi. Ancak karar yayınlanmadığndan bir türlü yürürlüğe girmi- yor. Bu yüzden Türkiye'de kadının çalışması halen kocasının iznine bağlı.

Hamileliği, kreş soru- nunu ve çocuk izinlerini bahane ederek işverenlerin kadın işçi çalıştırmak iste- medikleri biliniyor. Hatta hamile olduğu için işten atılan kadın sayısı az de- ğil. Oysa doğum izni, ya- sada komik sayılabilecek bir süreyi kapsıyor. Ücret- siz izin mekanizması ise bazı sektörler dışında hiç işlemiyor. İş yasasının 70. maddesi, "kadın işçilerin doğumdan önce altı ve do- ğumdan sonra altı hafta ol- mak üzere on iki haftalık süre için çalıştırılmamala- rını" öngörüyor. Aynı maddede "isteği halinde kadın işçiye doğumdan sonraki altı haftadan sonra altı aya kadar ücretsiz izin verilir" deniyor.

Madde 81, 100 kadın işçinin çalıştığı işyerlerine açılacak kreşleri düzenli- yor. Her iki madde de ço- cuk bakımının, "kadın işi" olarak gören ayrımcılığın tipik örneklerini oluşturu- yor. İngiltere, Fransa ve Avusturya gibi ülkelerde kadınların mücadelesi, ya- salardaki analık iznini ço- cuk bakım iznine dönüş- türdü. Doğumdan sonra anne ve babadan herhangi biri anlaşarak bu izni kul- lanabiliyorlar. Mahalle ve işyerlerindeki kreşlerden yalnızca kadın işçiler değil erkek işçiler de yararlanı- yorlar. Ücretsiz izin süre- sinin uzatılması babanın da kullanabilmesi, tüm iş- yerlerine kreş açılması, ka- dın ve erkek işçilerin mü- cadele gündemine alması gereken sorunlar arasında.

Yasanın 35. maddesi, "memleketin genel yarar- ları veya işin niteliği, üre- timin arttırılması gibi se- beplerle, kanunda yazılı günlük çalışma süresinin dışında fazla çalışma yapı- labilmesine olanak tanı- yor. Gece vardiyalarında kadınların çalıştırılmasına ilişkin hükümler ise yasa- nının 69. maddesi ve ayrı- ca bir tüzükle düzenlenmiş durumda. Fazla mesai ve vardiyalı çalışma işveren- lerin kadın işçileri tercih etmeme nedenlerinden bi- ri. Çünkü evdeki işlerini ve çocuklarını düşünmek zorunda olan kadınlar için fazla mesai yada vardiyalı mesai kuşkusuz oldukça güç. Bu nedenle yasanın bu maddesi kadınların aleyhine işleyen hükümler arasında.

İçinde yaşadığımız top- lumda, kadınlarla erkekler arasında eşit ya da simet- rik denebilecek bir ilişki- den söz edemiyoruz. Bu nedenle çalışma özgürlü- ğünün "kadınlar çalışa- mazlar" biçimindeki bir yasayla engellenmesi ge- rekmiyor. Kadınların ça- lışma hayatına girişini ko- laylaştırmayın, özendirme- yen bir yaklaşım bu özgür- lüğün engeli haline gelebili- yor. Bir başka değişle erkek egemenliği gerek çalışma hayatında gerekse günlük yaşamın diğer alanlarında kadınlara yönelik ayrımcılı

Devamı 7. Sayfada

Eğitim-iş 1. Olağan Genel Kurulu'nda Eğit-Sen'den

Güç ve Eylem Birliği Çağrısı

Eğitim-İş 1. Olağan Ge- nel Kurulu 14-15 Mart 1992 tarihinde Ankara'da yapıldı. Genel Kurul hakkında vali- liğin vermiş olduğu tedbir kararının mahkemece kaldı- rılmasıyla yapılan genel ku- rula ulusal ve uluslararası öğretmen örgütlerinden, Avrupa, Filistin ve Azer- beycan'dan yaklaşık dokuza yakın temsilci katıldı. Siyasi parti temsilcilerinin ve işçi sendikaları temsilcilerinin de katıldığı toplantıda DİSK Sosyal-İş Başkanı Özcan Keskeç, TÖB-DER Genel Başkanı Gültekin Gazioğlu ve Eğit-Sen Genel Başkanı İsmet Aktaş'ın konuşması il- giye değerdi.

Özcan Keskeç, kamu emekçileriyle işçilerin aynı çatı altında örgütlenmesi ge- rektiğini ifade etti. Gültekin Gazioğlu ise Eğitim iş ko- lunda birden fazla sendikal örgütün bulunmasının anla- şılmazlığını vurgularken E- ğit - Sen ve Eğitim-İş'in bir- lik sorununa yapıcı yakla- şımlarda bulunması gerektı- ğini belirtti. Eğit-Sen Genel Başkan'ı İsmet Aktaş 'Birli- ğe Çağrı' adlı bir dekleras- yonu Eğitim-İş delegelerine okuyarak Genel Kurul'da konunun tartışılmasını ve Eğitim emekçilerinin kısa vadeli sorunlarının çözümü için, tüm eğitim emekçileri- ni güç ve eylem birliğine Eğitim-İş'i de bu temelde görüşmeye çağırdıklarını açıkladı.

Ancak Eğitim-İş Genel Merkezi bu konuda herhan- gi bir açıklamada bulunma- dı. Gelinen süreçte, farklı örgütlenmeyi gerektirecek ayrımların giderek ortadan kalktığı gerçeği gözönüne alınarak birlik sorununun ele alınması zorunluluğu eğitim emekçilerinin bir gerçeği olarak orta yerde durmakta.

Eğit-Sen Hızla Örgütleniyor

Kocaeli Şubesi Açıldı

5 Ekim 1991 tarihinden beri İzmit İlçe Temsilciliği olarak faaliyetini sürdüren ve kısa adı EĞİT-SEN olan, Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası bugünden itibaren Kocaeli şubesi olarak tüm ilçeleri kapsayan çalışmalarına devam edecektir.

Ülkemizde, kamu çalışanları sendikal örgütlülüğü kitleselleşmekte ve demokratik gelişmenin önemli bir halkasını oluşturmaktadır. EĞİT-SEN tüm eğitim çalışanlarının ekonomik ve özlük sorunlarının çözümünde, eğitimin çağdaş, laik ve bilimsel bir yapıya kavuşmasında söz ve karar sahibinin tüm eğitim çalışanları olduğu bilinciyle mücadelesini sürdürecektir. Bu mücadele, grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkının yasal güvence altına alınmasında etkin olacaktır.

Bu inançla tüm eğitim çalışanlarını sendikamıza güç vermeye ve üye olmaya çağırıyoruz.

Antalya'da Kongre

Antalya'da eğitim emekçileri sendikalaşma mücadelesini Eğit-Sen çatısı altında topladı. Sınırlı sayıda eğitim emekçisiyle işe başlayan Antalya Eğit-Sen, temsilcilikten şubeye dönüştü. Devrimci eğitim emekçilerinin sınıf ve kitle sendikal anlayışı çerçevesinde yürüttüğü çalışmalar sonucu katedilen gelişmenin eğitim emekçilerini rehavete sürüklememesi gerektiği bir kez daha vurgulanmalıdır.

14 Mart 1992 tarihinde yapılan genel kurulda yönetime Mehmet Kolakoğlu (başkan), İlhan Karakurt (sekreter), Hüseyin Uçkun (Mali sekreter), Garip Erdoğan, Süleyman Konak, Fatih Baysal, Saniye Hoşgöre üyeliklere seçildiler. Antalya Eğitim emekçileri yakaladıkları bu kitleselliği daha nitelikli bir konuma getirmek ve günümüz kamu çalışanlarının yaşadığı somut sorunlara yanıtlar üretmek amacıyla karşı karşıyadır.

BELEDİYE SÖZLEŞMELERİNDE UYUŞMAZLIK

● *Belediye sözleşmeleri, geçen sözleşme dönemlerinde ortaya çıkan müdahale gücü ve diğer sözleşmelere emsal oluşturması itibarıyla bir çok yönden 1992 yılına damgasını vurma potansiyeli taşıyor.*

İstanbul Anakent Belediye Başkanlığı'na bağlı işyerleri ve ilçe belediyeleriyle Belediye-İş Sendikası arasındaki sözleşme görüşmelerinde 17 madde üzerinde anlaşma sağlanamayarak uyuşmazlığa gidildi.

Belediye işçileri tarafından hazırlanan ve daha sonra Belediye -İş Genel Merkezi'nce düzenlenen sözleşme taslağı üzerinde15 Şubat tarihinde başlayan görüşmelerde kabul edilmeyen maddeler şunlar;

5. Madde. Sözleşmenin Güvencesi. Bu maddenin D bendinde son zamanlarda belediyelerde yaygınlaştırmaya çalışılan özelleştirme uygulamalarına karşı işgüvencesi temelinde düzenlenmiş hükümler yer alıyordu.

Uyuşmalık ilan edilen diğer maddeler ise; çalışma esaslarını düzenleyen 21 ve 26. maddeler, ücretlerle ve sosyal hakları içeren 33, 34,35,36, 39,42,44,46,47. maddelerin yanında işçilerin yönetime katılmasını hedefleyen 72. madde uyuşmazlık maddelerinin başlıcalarını oluşturuyor.

Belediye sözleşmeleri, geçen sözleşme dönemlerinde ortaya çıkan işçilerin aktif eylemlilik gücü ve diğer sözleşmelere emsal oluşturması itibarıyla bir çok yönden 1992 yılına damgasını vurma potansiyeli taşıyor.

Bu potansiyel Koalisyon hükümetiyle birlikte oluşturulmaya çalışılan "toplumsal mutabakat"ın işçiler alanındaki uzantısı olarak gündeme gelen "çağdaş sendikacılık" anlayışının Belediye-İş tarafından da uygulanmaya konulmasıyla bugüne kadar ciddi bir atalete sürüklenmiş görünmektedir.

Yeni hükümetin oluşmasından bu yana sözleşme görüşmelerinin geneline hakim olan gerilim yaratmama ve hükümete fırsat tanıma gerekçeleriyle gündeme getirilen hareketsizlik ve tavizkar tutum, belediye işçilerinin doğrudan müdahalesiyle etkisizleştirilebilir. Ancak bu yolla, belediyelerin mali ve idari çarpıklıklarının sonuçları gerekçe gösterilerek karşılandıkları halde bütün olumsuzlukların sorumlusu durumuna düştüler.

İkinci hedef belediye işçilerinin eylem gücünü kırmak ve kamuoyunun desteğinden yoksun bırakmaktı. Bunun için önce sayıları son iki yılda üç dört kat artarak 60 bine ulaşan geçiçi işçilerin sorunlarına hiçbir çözüm üretilmeyerek varlıklarını sürdürmesi sağlanırken bu konudaki hedefe asıl olarak özelleştirme



mayan sözleşme talepleri kazanılabilir.

BELEDİYE İŞÇİLERİ HEDEF TAHTASINDA

Belediye sözleşmeleri, bu özgün ve genel yanları nedeniyle daha sözleşme görüşmeleri başlamadan, hükümet, belediye yönetimleri ve patronlardan oluşan bir cephenin korkulu rüyası ve hedef tahtası haline geldi. Belediye başkanları, muhalefetteyken siyasi hesaplarla sıcak baktıkları talepleri hükümet ortağı yaklaşımıyla aşırılıkla ve "uzlaşmaya" aykırı olarak yorumlamaya başladı. Holding patronları "sanayi batabilir" söylemiyle, kendi işçilerinin de bu talepleri isteyeceğinin paniğini yaşadılar. Koalisyon hükümetinden bu yana "Çağdaş sendikacılık" rozetiyle hükümetin yani bir yanıyla belediye işverenlerinin yanında saf tutan Belediye-İş Sendikası da hakları için mücadele eden işçileri ve şubeleri disiplin adına tehdit ederek dolaylı olarak bu cepheye eklendi.

SÖZLEŞME HAZIRLIKLARI

Belediye yönetimleri sözleşmenin hazırlıklarını belediye işçilerinden çok daha önce başladılar. Kendi üstlerindeki beceriksiz imajını silmek ve yaşanan bütün olumsuzlukların sorumlusu olarak belediye işçilerini göstermek çabasına giriştiler. Burjuva basını ve TV kanalları büyük ölçüde belediye başkanlarının arkasındaydı. Gazetelerde sistemli olarak işçi karşıtı haberlerin yer alması (maaşlar, çöp yığınları, işçi eylemleri vb. üzerine), sözleşme taleplerinin çarpıtılması karşısında işçilerin seslerini duyurma araçlarından yoksun oluşlarının yarattığı tek yanlı bilgilendirme sürecinin sonucunda, belediye işçileri hiç de hak etme-

uygulamalarıyla ulaşılmaya girişildi.

90 sözleşmelerinin imzalanmasında belediye yönetimlerini sıkıştıran güç temizlik ve ulaşım hizmetlerinin aksamasıydı. Belediyele başkanları çöp toplama ve taşıma işini özel şirkete vererek bu kez köşeye sıkışmamak istiyorlardı. Bir kaç ilçede başlayan özelleştirme denemesine işçilerden bir tepki gelmediğinin görülmesi sonucunda İstanbul'daki bir çok belediye çöp toplama ve taşıma işini özel firmalara devrederek sözleşmelerde yeni bir avantaj yakaladılar.

● *Sendikal anlayış olarak kendisini her zaman hükümetlere ve belediye başkalarına göre şekillendiren Belediye-İş Sendikası için bu sözleşme oldukça zorlu geçiyor. Ancak bu zorluk, belediye işçilerinin kazançlı çıkarılması çabasından çok, oluşturulmaya çalıştığı çağdaş sendikacılık anlayışının açmazlarından kaynaklanıyor.*

Belediye yönetimlerinin son hazırlığı ise özelllikle büyük belediyeler arasında eşgüdüm sağlanarak hükümetin de desteğiyle işçilerin karşısına tek vücut çıkmaktı. Çünkü herhangi bir belediyedeki farklı bir yerel çıkıştan sonuçta tüm belediyeler ve işverenler zarara (!) uğrayabilirdi. Sürekli yapılan eşgüdüm toplantılarıyla bu birlikteliğin sağlanmasının ardından özellikle taban ücretlerinin belirlenmesinde or

Devamı 7. Sayfada

Belediye-İş İstanbul Şube Kongreleri

● Belediye-İş İstanbul şubelerinde seçimler yapılıyor. Belediye-İş sendikası İstanbul 1 nolu, 2 nolu, Mezbaha, Anadolu yakası ve Beyoğlu şubelerinde seçimler yapıldı. Genelde yönetimlerin değişmediği genel kurullarda Analdolu yakası istisnaydı.
Belediye-İş 1 nolu şubede Şükrü Kartal başkanlığını korurkeh yönetime muhalefet olan liste 60 civarında oy aldı.
Belediye-İş 2 nolu şube seçimlerinde Zülfü Kartaloğlu başkanlığını korurken eski Şube Sekreteri Hilmi Karaoğlan ayrı bir listeyle katıldığı seçimde yalnızca 18 oy alabildi. Genel Kurulda alternatif muhalefet adıyla çıkartılan bir başka liste ise 48 oy aldı.
Belediye-İş Mezbahalar Şubesi Genel Kurulunda Zeki Seferoğlu başkanlığını korurken muhalefet 37 oyla seçimleri kaybetti.
Belediye-İş Beyoğlu Şubesinde ise Hıdır Bal yerini korudu. Muhalefet listesi ise 36 oy aldı.



● 11 Nisan günü yapılan Belediye-İş Anadolu Yakası Şubesi 4. Olağan Kongresi sonucu yeni yönetim belirlendi. Dört listenin yarıştığı kongrede, eski Şube Sekreteri Hüseyin Acar başkanlığındaki, sınıf ve kitle sendikal ilkeleri temelinde biraraya gelen Demokratik Sendikal Birlik listesi seçimleri kazandı. Kongrede, Fevzi Aslan Şube Sekreteri, Nergis Doğan ise Mali Sekreter seçildiler. Profesyonel yönetimin yanısıra, yönetim ve denetim kurulu ile üst kurul delegesi de aynı listeden oluşturuldu.
Yeni tip devlet sendikacılığının "çağdaş sendikacılık" adı altında gündeme getirildiği bu süreçte, bu anlayışa tepki temelinde geliştirilen "sınıf sendikacılığı" anlayışının dar, sekter çizgisine düşmeksizin, ısrarla "sınıf ve kitle sendikal ilkeleri" temelinde bir araya geldiği iddiasındaki yeni yönetimin önünde oldukça çetin görevler duruyor.

Ankara Belediyelerinde Sözleşme Görüşmeleri

● Ankara'da Büyükşehir, Altındağ, Sincan, Mamak, Yenimahalle, Gölbaşı belediyelerinde süren sözleşme görüşmelerine belediye yönetimleri mutabakat sağlayarak katıldılar.
Büyükşehir Belediyesi'nin bağlı bulunduğu Belediye-İş 1 nolu şube, sözleşmeyi sadece ücret pazarlığı olarak kavradığı ve popüler bir çıkış yapmayı amaçladığı için savunamayacağı bir teklifte bulunup taviz üstüne taviz verdi, işçilerin sürece müdahalesini engellemek için her yolu denedi.
Gölbaşı Belediyesi'nde ise işçilerin örgütlülüklerinin zayıf olması ve şehir merkezlerinden uzak olmanın getirdiği dezavantajlar sonucu süreç belediye yönetimi ile sendika yöneticileri arasında işledi. Yapılan görüşmeler sonucu ücret tabanı 20 binden 58 bine yükseltildi. Ücretlerdeki artış ise %70 olarak gerçekleşti.

● Sincan Belediyesi'nde görüşmeler uyuşmazlıkla sonuçlandı. Aziz Gürsoy'un işçi kıyımı ve işçi dövmesi biçiminde somutlanan yoğun terörü, sendikanın pasif ve demokrat işçileri 'harcatma' planları sınıf bilinçli işçilerin sürece müdahalesinde ürkek ve tedirgin davranmalarına neden oldu. İşçilerin hazırladığı taslakları inceleme zahmetine dahi katlanmayan Şube Başkanı Yaşar Taşçı geçen dönemki taslağın aynısını (salt ücret değişikliğiyle)işverene sundu.
Sendika ile belediye yönetimi arasında 'harcanma' korkusuyla oldukça dağınık, örgütsüz, moralsiz bir işçi kitlesinin sendika yönetiminin insafına terkedilmesini işçilerin kısmi çabaları da engelleyemedi. Aziz Gürsoy'un enflasyona eşit teklifi sonucu uyuşmazlık gündeme geldi. Grev oylamasında (hayır oylarının salt çoğunluktan az olmasından dolayı) greve evet kararı çıktı.
Şube yönetimi bütün bu süreçte işçileri kaderleriyle başbaşa bıraktı. İşçilerin yönetim yanlıları ve yönetim karşıtları diye ikiye bölünmesi de grev sürecini olumsuz etkileyecek faktörlerden bir diğeri. Demokrat işçilerin bu süreçte etkili olamaması sebebiyle; sorunun sadece sözleşmelerde elde edilecek maddi kazanımlarla sınırlı olmadığı, '92 sözleşmelerinin; tıkanan yerel yönetim anlayışı, Belediye-İş'in uzlaşmacı tutumuna alternatif politikaların geliştirileceği bir süreç olarak değerlendirilmesi gerektiği yeterince kavranamadı.

● Sincan Belediyesi ile aynı şubeye bağlı bulunan Mamak belediye işçileri, sendikalarının tavırlarından dolayı sendikadan bağımsız çalışmalar yürütmeye devam ediyorlar. Bilinçli ve duyarlı işçilerin önderliğinde hazırlanan taslak, sendika yönetimi tarafından dikkate alınmayınca, işçiler yeni bir taslak hazırlayarak 920 işçiden 700'ünün imzasıyla, Belediye-İş Genel Merkezi ile şube yönetimine ilettiler. Mamak Belediyesi'nde duyarlı işçilerin önderliğinde yapılan işbölümü sonucu sözleşme, grev ve sendika seçimlerine müdahale amacıyla somut organizasyonlar ve politika üretimi gerçekleştirilmeye çalışılmakta. Belediye yönetimi diğer belediyelerden bağımsız davranmayarak enflasyon düzeyinde bir artışı dahi çok görmektelar.

● Keçiören Belediyesi'nde daha önce yaşanan işçi kıyımları ve işçiler arasındaki sağcı-solcu bölünmesi sonucu işçiler organize tavır sergileyemediler. Şimdiye kadar yapılan tek iş alternatif toplu sözleşme taslağının hazırlanması oldu.
İlçe belediyelerinde ve büyükşehirde belediye yönetimlerinin eşgüdümlü bir tavır içinde oldukları çok açık. Gazetelere demeçler vererek olayları çarpıtan, kendi yeteneksizliklerinin ve sorumsuzluklarının faturasını işçilere kesen belediye yönetimleri grevsiz ve geri bir sözleşme imzalanması için ellerinden geleni yapıyorlar. Aziz Gürsoy yaptığı bir açıklama ile greve gidilmesinden dolayı temizlik işlerini özelleştireceğini açıklamış ve işçi kıyımının önünü açmıştır.

ESENYURT SÖZLEŞME

İstanbul Esenyurt Belediyesi'nde toplu sözleşme imzalandı. Bir yıllık süre için geçerli olacak olan toplu sözleşmede, gerek sözleşmenin güvencesi, gerekse de sendikal haklar düzeyinde oldukça önemli kazanımlar mevcut. Özellikle İstanbul'daki diğer ilçelerde yürütülen sözleşme görüşmelerinde işçilerin oluşturduğu taslakta mevcut olmasına rağmen Belediye-İş Sendikası tarafından yeterince savunulmayan hatta bir kısmı işyeri taslaklarından çıkarılan maddelerin geçmesi, bir olumluluk oldu. Sözleşmede başlıca önemli maddeler şunlar;

Sendikal Haklar Madde 7'de yer alan hükme göre;üç işveren, üç işçi temsilcisinden oluşan Toplu sözleşme Kurulu (TSK)'nun tanımı, görev ve yetkileri: İşyerindeki tüm sorunlarınların tesbit etmek ve çözümünü sağlamak olarak belirlendi. Toplu Sözleşme Kurulu'nun yetkileri, ayrıca,

A- İşçi ve işveren arasında doğacak olan her türlü sorunu çözer.

B- Toplu sözleşme görüşmesinin uygulanmasından doğacak sorunları çözer.

C- Tüm çalışmaların çalışma esasları, eğitim, kültür ve sağlık sorunlarını çözer biçiminde genişletildi.

Kurulda yeralan işçi temsilcilerin, işyerindeki sendikalı işçilerin oy çokluğu ile seçilmesi ve işçi temsilcilerinin görev süreleri ve seçilme yöntemlerinin işçiler tarafından belirlenmesi sözleşme hükümleri arasında yer aldı..

Yönetime katılmayı düzenleyen 9. madde de ise,

Bir yerel yönetim olan ve bu toplu sözleşmede belirtilen işyerlerinde yürütülen çalışmalarla ilgili tüm karar ve uygulama süreçlerine işçiler temsilcileri ile katılırlar.

Bu katılım, yürürlükteki yasa ve tüzükler dikkate alınarak Belediye Meclisi ve Encümenine görüş bildirme ve rapor sunma şeklinde olur hükmü sözlesmede kabul gördü.



CELAL ÖZDOĞAN

Ben bir metal işçisiyim. Bunca yıl sendikamın genel başkanlığını yaptın. Ama şöyle bir karşılıklı geçip sohbet edemedik. Telefonunu da bilmem ki, arayıp da aklımdan geçenleri söyleyeyim. En iyisi alayım kağıdı kalemi bir mektup döşeneyim dedim. Eğer aklımdan geçenleri söylemezsem yüreğim çatlayacak. Şimdi diyeceksin ki "hala benle ne zorun var, artık genel başkan değilim." Yok Özdoğan yok, seninle daha çok uğraşacağız. Neden dersen, söylediklerini, yaptıklarını gazetelerden okudum, kürsülerden dinledim. Utandım, kahrettim. Sen utanmadın mı ki bir de söylediklerini kitap yapmışsın, kürsülerden bağırıyorsun. Neymiş çağdaşlıkmış. Çağdaşlığı batsın. Bizi bu hallere çağ atlıyoruz diyenler düşürmedi mi? Cumhurbaşkanı gazetecilere "gecekonduda bile renkli televizyon, çamaşır makinası var. Bana fukaralıktan sözetmeyin" dediğinde hop oturup hop kalkmıştım. Ne yani, kuyudan su mu çekelim, karanlıkta mı oturalım, hanımın çamaşır yıkamaktan elleri mi çatlasın, televizyon almayıp da çocuklarımızı yüreği buruk mu bırakalım?
Boğazımızdan kıstık aldık bunları. Her damlası helaldi. Döktüğümüz onca terin hakkıydı. Sosyete, helasına döşediği taşın tanesine yüzbinler, tek ayakkabısına milyonlar öderken, bizim 3-5 parça eşyamıza laf ediliyor diye köpürmüştüm zaman. Hadi O Özal'dı. Ya sen Özdoğan Demişşin ki "Artık işçilerin de kaybedecek şeyleri var". Bu ne demek? Evdeki televizyonu, buzdolabını kaybetmemek için patronlara boyun mu bükeceğiz? Hangimizin, hangi işçinin güvencesi var? Yarın aç kalırsam evimdeki televizyonu, makineyi satıp da çocuklarımın rızkını sağlayacağım. Benim havadan, sürekli para akıtan gelirim yok ki. Uykularım kaçıyorsa yarına nasıl çıkacağız diye kaçıyor. Bilmem neredeki fabrikamı kaybederim diye değil. Sense kalkmış işçilerin kaybedecek şeyleri var diyorsun. Sendikada çok oturdun galiba. Arada işçilerin kapısını çal da seni misafir edelim. İşçi gibi yaşamazsan, işçi gibi düşünmen zorlaşır Özdoğan.
Geçmişi de unuttun herhalde. DİSK açıldı açılalı yerinde duramaz oldun, gün geçmiyor ki gazetelerden yeni bir açıklamanı okumayalım. Demişşin ki "DİSK oturduğu yerde otursun. Açılırsa, sendikal havayı kirletir". Orada dur bakalım Özdoğan. Bir konuşmadan önce yedi kere düşün. DİSK'i bugün tanımadı biz. Zamanında ne mücadeleler verdik. MESS'e direndik, 15-16 Haziran'ları yaşadık...Bugününü bilmem, ama bir ömrüm daha olsa bir kez daha yaşarım o günleri. Bunlardan korkacaksa patronlar korksun sen değil Özdoğan. Bununla da kalmamış söylediklerin. Demişşin ki "işçiler artık kavga istemiyor. İşverenlerle uzlaşmak lazım". Özdoğan, ben kendimi bildim bileli kavgam ekmek kavgası. Ben bıraksam da patronlar bırakmaz ki. Doymazlar ki. Kendimden utanmasam çocuklarımdan utanırım. Benim babam da işçiydi. Bana miras olarak onurunu, ekmek kavgasını bıraktı. Elbet ben de huzur isterim. Ama bakıyorum da 2 yılda bir toplusözleşmeme bile tahammül edilmez, hükümeti, MESS'i, polisi bastırır. Bilmem nerede savaş çıkar, tutar ilk iş grevimizi ertelerler. 1 Mayıs gelir, bir panik bir panik insanı şaşkına döndürürler. E, bugün ne değişti ki sen kalkmış kavga istemiyoruz diyorsun. Ünlü lafır; köpekli köyde değneksiz gezilmez. Sen diyorsun ki bırak değneği, bırakalım da paralanalım mı Özdoğan? Kongrede söyledin; patronlarla iyi geçinmek lazımmış, neymiş onlarla iş yapıyormuşsunuz. Özdoğan, sen ticaret adamı değilsin, işçi sendikasının başkanısın. Umudunu patronlarla iyi geçinmekte arayacağına, yüzünü işçilere dön. Bundan sonra ne yaparsın bilmem ama söylediklerime kulak ver.
Bunca yıllık işçiyim, ne işçiliğimden, ne onurumdan vazgeçtim. Sen dedin diye vazgeçecek de değilim. Benim söylediklerim gazete köşelerine çıkmaz ama yine de söylemekten ve senin gibilerle uğraşmaktan vazgeçmeyeceğim.

Özelleştirmeye tavırsız kalmayacağız



Geçici işçilik, iş güvenliğinin olmayışı ve maaşların geç ödenmesi vb. konularda, İstanbul ve diğer belediyelerde yaşanan sorunlar bizim işyerimizde de sürekli gündemde. Bu sorunlar karşısında bugüne kadar belediye yönetimi köklü hiçbir çözüm üretemezken, belediyelerde yaşanan bütün olumsuzlukların sebebi bizmişiz gibi gösterilmeye çalışılıyoruz. Sözleşme görüşmelerimizin sürdüğü bu dönemde karşımıza yeni sorunlar dikiliyor. Bunların başında özelleştirmeler geliyor.

Özelleştirmenin gündeme geldiği andan itibaren bu uygulamanın işçilerin lehine olamayacağını tüm arkadaşlar biliyorlardı. Ancak gerek Belediye Başkanı'nın işçilere verdiği sözlerin, gerekse de belediyenin kadro yapısı (hemşerilik, particilik, akrabalık) etkisiyle aktif bir karşı koyuşu örgütleyemedik. Zeytinburnu halkında ise ilk günlerde daha çok merak havası etkindi. Bu uygulamaların ne biz işçilere ne de Zeytinburnu halkına yararlı olamayacağı gösterilmeli ve anlatılmalıydı. Bu amaçla özelleştirmeye ilişkin rakamların ve iddiaların doğruluğunu bir de biz değerlendirdik. Araştırmamıza temizlik ve fen işleri müdürlüğünü dahil ettik. Kabaca bir inceleme sonucu çarpık kadrolaşma ve çıkartılan şişkin bilançolar sonucu belediyenin her ay, bizzat yönetim eliyle ortalama 160 milyon zarara uğratılıyordu.Bu rakamlar yalnızca bizim bulabildiklerimiz. Belediye'deki özelleştirmelerle ilgili başka söylentiler de var, ancak biz buna burada değinmeyeceğiz.

Özelleştirmeyle hizmetin daha kaliteli yapılacağı iddiasıysa tam bir balondu. Zaten sönmesi de uzun sürmedi, çöp sorunu olmayan Zeytinburnu bir anda çöp yığınlarıyla karşılaştı. Toplanmayan çöpler yüzünden halkın sağlığı ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya kalırken özel firma hiçbir şekilde yeterli olamıyordu.

Rakamların ve uygulamanın da gösterdiği gibi gerçek ortada. Özelleştirmenin amacı ne ekonomiklik ne de kaliteli hizmetti. Amaç tüm işçi arkadaşların da bildiği gibi belediye işçilerini, özellikle söyleneni ve yapılanı kabul eder hale getirmekti.

Özelleştirmeye karşı ilk anda aktif tavır alamadık, çünkü daha önce belirttiğimiz gibi Belediye'deki kadrolaşma en büyük engelimizdi. Bu uygulamaya karşı çıkmak isteyen arkadaşlar ise işten atılma tehditi karşısında yalnız kalıyorlardı. Sendikal örgütümüz Belediye-İş ve Şubesi'nin ise sorunumuzu çözmek için yaptığı şey geçiştirme bir özel sayı ve Başkan nezdindeki bir kaç girişimden öte gitmiyordu. Üstelik böylesine hayati bir sorunun olduğu günlerde delege seçimleri araya sokularak dikkatlerin buraya yönelmesine yol açılıyordu. Özelleştirmelere ilişkin bu tavırsızlık fazla mesailerin olmamasının yarattığı ücret kaybı ve özellikle geçici işçilerin iş güvencesinin tehlikeye girmesi karşısında aşılmaya başlandı. İlk alınan örgütlü tavır, şoförler tarafından gerçekleşti.

Belediye Başkanı'nın şoförlere gönderdiği mınıkayı yeni işçilere tanıtma emri geri çevrildi. Bu emir değişik yollardan uygulatılmaya çalışıldıysa da yine engellendi. İşverenin bayram mesaisine yazdığı 45 kişilik listeden kimsenin mesaiye gelmemesi ikinci önemli eylemimiz oldu.

Belediye yönetimi bugünlerde yeni ültimatomlara hazırlanıyor. Özellikle sözleşmenin tıkandığı bugünlerde örgütlü gücümüz oranında başarılı olacağımızı biliyoruz.

Önümüzde duran sorun yalnızca işyerlerindeki örgütlü tavrı oluşturmakla da sınırlı değil. Özelleştirmeden bizim kadar zarar gören Zeytinburnu halkının pasif tepkisinin aktifleştirilmesi de önemli bir sorun. Hem özelleştirmenin durdurulabilmesi, hem de belediyelerde yaşanan krizin aşılabilmesi ancak bu tür ortak çabalarla giderilebilir. Mevcut yerel yönetim anlayışı yıkılarak yerine halka malolmuş belediyeler yaratılmadıkça da sorunların arkası kesilmeyecektir.

Zeytinburnu Belediyesi'nden bir grup işçi

DÜNYA'DAN KISA KISA

İspanya Bask:
İspanya'nın Bask bölgesindeki, demir çelik fabrikasında çalışan 18 bin demir çelik işçisini fabrikanın kapatılması nedeniyle, işten atılmaları karşısında protestolarda bulundukları ve bu nedenle polisle çatıştıkları belirtiliyor.

Madrit'te Temizlik İşçileri Grevi
İspanya'nın başkenti Madrit'te temizlik işçilerinin 22 Mart'ta başlattıkları grev sürüyor. Başkent Madrit'te özellikle havaalanı ve metronun bulunduğu bölgelerde çöpten geçilemediği, biriken çöplerin kent yaşamını etkilemeye başladığı bildiriliyor.

İspanya Maden İşçilerinin Yürüyüşü
İspanya'da hükümetin maden ocaklarının kapatma girişimleri, madencilerin sert tepkileriyle karşılanıyor. 500 km'lik bir yolu 18 günde yürüyerek 26 Mart'ta başkent Madrit'e giren 400 maden işçisinin halkın sevgi gösterileriyle karşılandığı, ocakların kapatılamayacağı hükümet tarafından kabul edilinceye kadar maden işçilerinin Madrit'i terketmeyeceklerini bildirdikleri belirtiliyor.

Bulgar Madenciler Eylem Hazırlığında
Bulgaristan'da hükümetin kurşun ve çinko üretimi durdurma kararı alması, maden işçilerinin tepkileriyle karşılandı. Bulgaristan'ın en büyük işçi sendikalarından Podkrepa'dan yapılan açıklamada, hükümetin bu kararının sonucunda 250 bin işçinin işsiz kalacağı belirtiliyor. Maden işçilerinin hükümetin bu kararı üzerine eylem hazırlığı başlattıkları belirtiliyor.

Almanya'da Grizu Patlaması
Almanya'nın Ruhr kömür havzasında 15 Mart'ta meydana gelen grizu patlamasında ikisi Türk, altı madencinin öldüğü bildirildi. Madende kaç işçinin mahsur kaldığı bilinmezken, arama ve kurtarma çalışmalarının da sürdürüldüğü açıklanıyor.

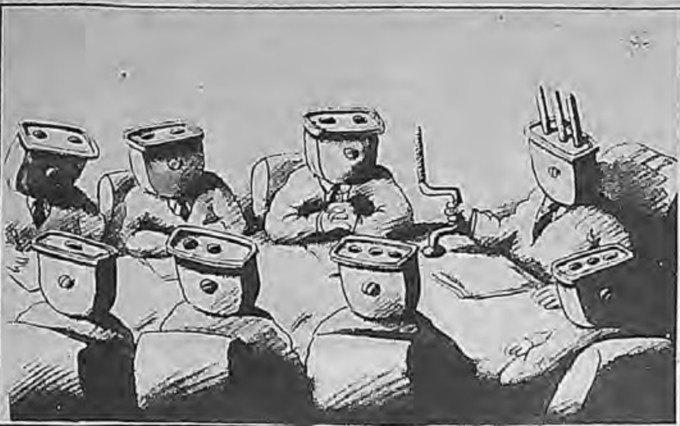
Yunanistan'da Grevler
Yunanistan'da hükümetin ücret politikasını protesto etmek amacıyla ülke genelinde ve aşamalı olarak başlatılan grevler sürüyor. Öğretmenler, banka memurları, otobüs sürücüleriyle vergi memurlarının sürdürdükleri grevler, son olarak gümrük görevlilerinin de katıldığı grevlerin sonucu, Yunanistan'a giriş ve çıkışlarda ve ülke içinde trafiğin felce uğradığı bildiriliyor. Aşamalı olarak sürdürülen grevlere daha başka katılımların da olacağı bekleniyor.

Japonya: Demiryolu İşçileri Grevde
Japonya'da özel demiryolu şirketlerinde çalışan işçilerin ücret artışı istemiyle 27 Mart'ta başlattıkları grevin yaşamı felce uğrattığı belirtiliyor. Grevin başkent Tokyo'yu ağırlıklı olarak etkilediği, işe gitmek üzere sokağa çıkan Tokyo'luların, bütün caddeleri doldurduğu ve Japonların işlerine zamanından geç saatlerde başlayabildikleri bildiriliyor.

Peru'da Olaylar
Peru'da Devlet Başkanı Alberto Fujimori'nin 5 Nisan'da parlementoyu feshetmesinden sonra ülke içerisinde çok sayıda kişinin tutuklandığı, cezaevlerinde çıkan çatışmalar sırasında çok sayıda tutsağın yaralandığı bildiriliyor. Bu saldırılar karşısında Aydınlık Yol gerillalarının da Callao limanındaki polis merkezine saldırı düzenlediği ve bu saldırıda 4 polisin gerillalarca öldürüldüğü çok sayıda polisin de yaralandığı bildiriliyor.

Toplumsal Uzlaşmanın Bir Alt Biçimi
"Yönetime Katılma"

"Toplumsal uzlaşma", mevcut hükümetin dilinden düşürmediği kavramların başında geliyor. Muhalefetin çeşitli alanlarında da bu söyleme uygun düşünceler dile getiriliyor. Örneğin, işçi hareketi, "toplumsal uzlaşma" şemsiyesi altına çekilmek isteniyor ve bu amaçla işçilerin işyeri içindeki konumlarından sendikal örgütlenmelerine dek, işçi hareketini ilgilendiren her alanda "toplumsal uzlaşma" düşüncesini besleyen alt fikirler geliştiriliyor; örneğin "çağdaş sendikacılık" vb. Nasıl ki toplumsal uzlaşma muhalefeti düzene eklemlemenin, yani uysallaştırmanın ideolojik kılıfıysa, "toplumsal uzlaşma"yı destekleyen alt fikirler de aynı şekilde "egemen ideoloji"nin tamamlayıcı unsurlarından başka bir şey değildir.



"Toplumsal uzlaşma"nın böyle bir alt biçimi de "yönetime katılma" düşüncesidir. Birincisi, yani "toplumsal uzlaşma" toplumu oluşturan çeşitli sınıfların, kesimlerin ortak bir paydada ya da uyumda buluşabileceği fikrine dayandığına göre, "yönetime katılma" bu ortak paydanın bir işyeri biriminde de olabileceği anlamına gelmektedir. Bu da bir iş yerindeki faaliyetin en azından bir hedefinin patron için de işçi için de aynı olması demektir.

Ancak bu bir aldatmacadan ibarettir, çünkü "toplumsal uzlaşma" için sınıfların ortak çıkar zemini olmadığı gibi, "yönetime katılmak"da da üretimin hem patron için, hem de işçi için aynı hedefi yoktur. Birincisinde, toplumsal uzlaşmada ortak payda diye sunulan sermaye sınıfının ekonomik, siyasi ve ideolojik egemenliğinin devamına, yani sömürü koşullarının sürmesine, emekçi kesimlerin uysalca boyun eğdirilmesiyken, ikincisinde, "Yönetime katılma" da işçiler karın maksimumlaştırılması hedefine uygun davranır hale getirilmeye çalışılır.

Bu söylediklerimizden, "kapitalist toplumda yönetime katılma gerçekleşemez" sonucu çıkarılmamalıdır. Çünkü "yönetime katılma" sınıf mücadelesinin araçlarından biri olabilir. Ama bu talep işçilerin mücadelesi üzerinde yükseldiği zaman gerçek içeriğine kavuşur. Bu da "yönetime katılma" olarak değil de "işçi denetimi" olarak adlandırılırsa yanlış anlamaların önüne geçilebilir. Asıl itirazımız, "yönetime katılma" düşüncesinin egemen sınıf sözcüleri tarafından yukarıdan aşağı ve "toplumsal uzlaşma"yı sağlayıcı bir araç olarak propoganda edilmesinedir.

HÜKÜMETİN "YÖNETİME KATMA" PLANLARI

Hükümet, ne kadar "demokrat" olduğun ıspat etmek için her fırsatta işçilerin, halkın yönetime katılması gerektiğini söylüyor. Bu amaçla çıkarılan ve kitle örgütlerine, sendikalara vb. dağıtılan Başbakanlık Genelgesi'nde illerde ve ilçelerde, valiler ve kaymakamlar başkanlığında sendikaların, meslek odalarının, hatta tüketici örgütlerini de kapsayan "il ve ilçe meclisleri" kurulması öneriliyor. Buradaki önemli noktanın, sistemin "yönetime katılma" dan çok "yönetime katma" olduğunu söyleyebiliriz.

Sınıf mücadelesinin etkisiz, sınıfın siyasal bilinç ve örgütlülüğünün düşük olduğu bu dönemde, yukarıdan aşağı geliştirilmeye çalışılan bu sisteme karşı sadece reaksiyoner bir tavırla dışarıda kalmak doğru olmayabilir. Her birimin somut koşulları irdelenerek böyle negatif bir sistemin, bizim yararlanabileceğimiz olanakların kullanılması gündeme gelebilir. Bağımsız örgütlenmelerin güçlü olmadığı süreçlerde bu olanaklar sınıf bilincinin yükseltilmesi, bağımsız örgütlenmelerin zemininin oluşturulması için gözönünde tutulabilir. Tek tek ya da bir kaç temsilcinin ortak girişimleriyle, bu aldatmaca, vaatlerin gerçekleştirilmesini ısrarla takip etme, uygulamaları denetleme ve yeni taleplerle meclislerin sınırını zorlama yöntemleriyle boşa çıkarılabilir.

Benzer bir uygulama "Japon tipi sendikacılık"ta bulunabilir. Bu sendikal anlayışa göre işçiler, sendikaları aracılığıyla işyerlerinde patronların gözetimi ve denetimi altında oluşturulan yönetim birimlerine katılırlar. Ancak bu katılma biçiminin üretimin yönlendirilmesine hiç bir etkisi olmaz, ama işçiler daha fazla ve verimli çalışmaları gerektiğine ikna edilirler. "Yönetime katılma" burjuva dilindeki "endüstriel demokrasi"nin aracı olarak sunulur.

Yukarıdan aşağı patronlar tarafından empoze edilen ve oluşturulan bu "yönetime katılma" biçimi işçilerin üretim sürecinden kapitalistlere karşı bir denge sağlamalarının ifadesi olan "yönetime katılma" dan, yani "işçi denetimi"den ve üretim sürecini hemen hemen tümüyle işçilerin belirlediği "işçi konseyleri"nden ayrıdır. İşçi mücadelesinin bir ürünü olmayan ve "toplumsal uzlaşma"nın bir alt biçimi olarak sunulan "yönetime katılma"da burjuvaziyle işçi sınıfı arasında bir uyum varmış gibi gösterilirken, "işçi denetimi" ve "işçi konseyleri" tam da sınıf mücadelesinin ve işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki karşıtlığın bir ifadesidir.

AZGELİŞMİŞ ÜLKELERDE "YÖNETİME KATILMA" DENEYLERİ

"Yönetime katılma" fabrika girişindeki şikayet kutularından, şirket yönetim kurulunda işçi temsilcilerinin yer almasına kadar çok çeşitli biçimlerde olabilir. Ancak hepsinin ortak özelliği patronlar tarafından yönlendirilmesidir. Bir başka dikkat çekici olgu, "yönetime katılma" pratiğinin işçilerin bağımsız taleplerinin yükselmeye başladığını ve bu taleplerin işyerini bir krize sürükleme olasılığının belirdiği dönemlere rastlamasıdır. Bu durumlarda "yönetime katılma"dan umulan, aşağıdan yükselen hareketi

Devamı 7. Sayfada

BİR "YÖNETİME KATMA" DENEYİ

Yer	- Okmeydanı Hastanesi
Tarih	- 13 Mart 1992
Konu	- Hastane Meclisinin oluşturulması
Katılanlar	- İşletmeler Demokrasisi adı altında sahnelenmeye çalışılan bu oyuna Baştabibin emriyle katılmaya çağrılanlar, şefler, asistanlar uzmanlar, teknisyenler, laborantlar, personel, büro hizmetlileri, işçiler ve işletmeye ürün satan kesimlerin temsilcileri.
Kurallar	- "Karar katılım koordinasyon kurulu. (..)hastane yönetiminin yasalar, yönetmelikler ve tüzüklerle yetkili prosedür uygulamalı etkin kurulları yanında, Baştabipliğin nezaretinde, ona yardımcı ve katkılı danışma ve karar üretim etkinliği olan meclis işlevinde fonksiyonel kuruldur. Bu kurula BAŞTABİB BAŞKANLIK eder." - "Komisyon kararları, yasal prosedür ve yönetimin mevcut kriter ve kıstaslarına, yönetimin belirleyici erklerine ters ve çatışır olursa Baştabiplikçe uygulanmaz." - "Hastanenin mültidisipliner ve çok boyutlu işletme olması nedeniyle alınan kararlar, mevcut yasal kurum ve kurulları zedeleyici, uzlaşmaz, dayatıcı ve bütünleştiricilikten uzak görülürse, ilgili karar komisyonu Baştabiblikçe ikaz edilir; uygulama değişmezse komisyon üyeleri değiştirilir."

Latin Amerika'da "Toplumsal Uzlaşma"nın Sonu

Uluslararası işbölümü doğrultusunda gündeme gelen ekonomik modelleri, askeri diktatörlükleri ve zengin sınıf mücadeleleri deneyimleriyle Latin Amerika, azgelişmiş ülkeler için özgün bir laboratuar oldu hep. 80'li yılların ortalarında birbiri ardısıra yıkılan askeri diktatörlükleri izleyen "demokratikleşme" süreci ve bu süreçte gündeme gelen ekonomik ve toplumsal politikalarda, "demokratikleşme" sürecini yaşayan ülkemiz ve işçi sınıfı için zengin deneyimlerle dolu.

Onyıllar süren askeri diktatörlükleri izleyen "demokratikleşme" süreçleri, hem geçiş hükümetlerinin örgütlü emeğe yönelik politikalarında, hem de işçi sınıfının bir bütün olarak konumunda önemli değişimlere sahne oldu. Kıta çapında bir ağırlığa sahip olan Arjantin ve Brezilya gibi ülkelerin, 1980'li yılların sonundaki öyküsü, "demokratikleşme" karşılığında "toplumsal mutabakat" talep eden hükümetlerle, bu hükümetlerin politikalarına karşı kendi bağımsız sınıf talepleri için mücadele eden işçi sınıflarının çatışmalarının öyküsüdür.

Bu ülkelerde, uzun askeri diktatörlük yılları, yüzyıl başından beri sınıfın sendikal önderliğini elinde bulunduran geleneksel sendikacılık yapı ve tarzları ile, bu yapıların içinde hayat buldukları devlet-sendika ilişkilerinin önemli aşınmalara uğradıkları bir dönem oldu. Özellikle, kıtanın "ekonomik mucize" şampiyonu Brezilya'da, geleneksel devletçi sendikacılık ile Sovyetler Birliği çizgisindeki komünist parti sendikacılığı ittifakı karşısında, ülke tarihinin ilk bağımsız militan sendikacılık anlayışı, otomotiv işçilerinin önderliğinde hızla gelişti. Diktatörlük sonrası hükümetlerin karşısında, darbe öncesi döneme göre çok daha bağımsız bir çizgiye sahip ve diktatörlüğü yıkan toplumsal eylemlilik içinde önemli roller üstlenen bir işçi sınıfı mevcuttu. Kısa dönemli "ekonomik mucize"lerin son bulmasıyla yaygın bir işsizlik ve durgunluk yaşayan ve ağır bir dış borç krizinin eşiğinde bulunan kıtada, istikrar ve "onarım" pogramlarını uygulamaya koymaya hazırlanan "demokratikleşme" hükümetlerinin, yaygın bir eylemlilik içinde bulunan işçilere yönelik ilk adımı, işçileri bir yandan hiç bir zaman gerçekleşmeyecek "toplumsal mutabakat"lara davet ederken, diğer yandan sınıfı bölmeye çalışmak oldu. Brezilya'da, askeri diktatörlükle cuntanın sivil yöneticileri arasında yapılan bir çeşit "centilmenlik anlaşması" ve halkın "doğrudan seçim" taleplerinin bastırılması sonrasında yönetime gelen "demokratik geçiş" hükümeti, ekonomi politikaları açısından da cuntanın doğrudan bir takipçisi niteliğindeydi. Liberal ekonomi içinde bir "toplumsal anlaşma" öneren bu "yumuşama" hükümeti toplumsal anlaşmayı şöyle gerekçelendiriyordu:

"Toplumsal anlaşma işçilerin daha fazla fedakarlıkta bulunmaları demek değildir. Brezilya işçilerinin artık daha fazla fedakarlık yapamayacağını biliyoruz. Ama işçiler toplumsal barış ve anlaşıyın sağlanması ve hükümetin, işçilerin çıkarlarını kollayacak bir gelişme elde edebilmesi için gerekli koşullara ulaşabilmesi açısından hükümete yardımcı olmalıdırlar." (Tancredo Neves, Brezilya Devlet Başkanı)

Hükümetin "uzlaşma"yı kolaylaştırmak üzere attığı ilk adımlar, bir sendika avukatını çalışma bakanlığına getirerek, eski iş yasalarında değişikliklere gitmek oldu. Ancak sendikalar üzerindeki devlet denetimini hafifleten ve cunta tarafından sendikal faaliyetten men edilen bazı sendikacılara özgürlüklerini iade eden bu düzenlemeler kısa zaman içinde Brezilya iş çevreleri tarafından etkisiz hale getirildi.

Ancak Brezilya işçileri ve köylüleri başlangıcından itibaren "demokratikleşme" sürecinin pasif seyircileri olmadılar. Cuntaya karşı birlikte direnen kent ve kır ücretlileri yeni hükümetin grev ve tarım reformu yasa tasarılarına karşı birlikte mücadele ettiler.

İşçi mücadelesinin talepleri arasında ücret kayıplarının giderilmesinin yanısıra, çalışma süresinin haftada 40 saate indirilmesi, işyerlerindeki sağlık koşulları ve egemenlik ilişkilerinin değiştirilmesi yeralıyordu. 1986 yılında ücret ve fiyatları donduran istikrar programı ise, "uzlaşma" çağrılarının fiili sonu anlamına geliyordu. Ekonomik istikrarın toplumsal yükü bir kez daha çalışanların sırtına yüklendi ve bu noktadan sonra hükümet, ekonomik programa karşı çıkan işçilere karşı sertleşme politikası uygulamaya başladı. Banka, sağlık, hizmet ve liman işçilerinin başlattığı grev dalgası hükümet tarafından "demokratikleşmeye yönelik bir tehdit" olarak adlandırılmaya başlandı; demiryolu işçilerinin grevine karşı asker kullanıldı ve sonunda hükümet yaygınlaşan grevler karşısında "alarm" ilan etti. Yaygınlaşan işçi direnişleri karşısında, önceden uzlaşmayı savunan sendikalar bile grev dalgasına katılmak zorunda kaldılar.

İşçi, işveren ve hükümet taraflarının bir "mutabakat" şemsiyesi altında biraraya getirilmeye çalışıldığı Arjantin'de de, uygulanan ekonomik istikrar programı, sendikacıların grev ve direnişlerini sürdüren işçilere rağmen imzaladıkları "toplumsal anlaşma"ların sonunu getirdi.Kamu açıklarını geniş çaplı özelleştirmeler ve ücret kısıntıları ile gidermeyi hedefleyen programın yarattığı "Arjantin mucizesi" çok kısa bir dönem için düşen fiyatlar ve kapanan işyerleri ile artan işsizlik oldu.

iplik pazarı

"Tevlet Tikkat!"



Karadenizli amcamız Sarıyer sırtlarında oturur. Kondusunu kurmuş, kendince bir yaşam tutturmuştur ki, Sarıyer Belediyesi "Boğaz imar planı"yla karşısına çıkar. (Bu plana göre bazı gecekondu bölgeleri yeşil alan olarak gösterilmiştir. Bu, İstinye Tersanesi'nin, fabrikaların taşınması, boğazın gecekondulardan "temizlenmesi", yani boğazın Sakıp Sabancılara, Halis Topraklara sunulması operasyonunun bir parçasıdır). Bu arada Sarıyer Halkevi'nin öncülüğünde, "Sarıyer holdinglerin değil tüm halkındır" sloganıyla, imar planına karşı tepkiler yükselmeye başlar. Karadenizli amcamız huzursuzlanmıştır. Gençlere sorar "Nedir da bu imar planı?". Gençler anlatırlar. Amcamızın aklında kalan şey "gecekondusunun yıkılacağıdır, evsiz kalacağıdır". "Kondumu yıkacak adamı fururum. Evimizi yıktırmayalum. Yürüyüş yapalum" der ve ekler "Ancak pir şartum var. Pankartlari pen hazirlayacağum. En önde pen yürüyeceğum". Pankartlara ne yazacağı sorulduğunda "Evimizi yıktırmayiz. Hayat pahalılığina son. Tevlet Tikkat!" diye sıralar. "Amca hepsini anladık da bu devlet dikkat ne oluyor?" diye sorulduğunda açıklar: Bir konuda devletin dikkatini çekmek istemektedir.

Yürüyüş yapacak, en önde yürüyüp pankart taşıyacaktır ama kesinlikle terörist değildir. Sakın yanlış anlaşılmasın.

Televizyona Geeel!



TRT, STAR-1, Tele-On, SHOW TV ve bil cümle uydu kanallarına 900 900'lü telefon hatları da eklenince tam bir iletişim sürüsü olduk. Hayatın acı gerçeklerini mi öğrenmek istiyorsun, aç TV'yi karşında "Maria, Yalan Rüzgarı, Sevgi Bağları" gibi bilimum felsefi diziler. Akşam ne yemek yapacağına karar veremedin mi? Aç "Alo Ahçıbaşı"nı öğren akşam menüsünü. "Ne olacak bu memleketin hali?" diye mi merak ediyorsun, aç "Alo Baba"yı öğren memleketin gidişatını. Akşam geç televizyonun başına, bütün gün yaşayıp da göremediğin gerçekleri TV ekranlarından öğretsinler sana. Aile içinde "Hangi kanal seyredilecek?" kavgası mı çıkıyor, yazılırsın bir kampanyaya, taksit taksit televizyonlanırsın, hayatında yeni ufuklar açılır... İşte hali pür melalimiz. Şaka değil. Geçenlerde Boğaziçi Üniversitesi'nde yaşanan bir olay da bu trajik komedinin örneği oldu. Bilindiği gibi Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğü, siyasi bir grup tarafından, Zonguldak grizu katliamını protesto için bir süre işgal edildi. Olayı merakla izleyen öğrenciler, akşam saatlerinde izlemeye ara verip kantini doldurmaya başladılar. Biraz sonra kantindeki izdihamın sebebi açığa çıktı. Kantine koşturanlardan biri, arkadaşına sesleniyordu: "Sen de gelsene. Bakalım TV işgali gösterecek mi?"

Çalışabildiğin Kadar Yaşa!

Değerli Cumhurbaşkanımız büyük insan, yaptığı konuşmalardan birinde dedi ki; Dünya değişti ve artık Sosyal Devlet diye bir şey kalmadı. Avrupa ve Amerika'da insanlar artık kendi güvencelerini kendileri sağlıyor. Sosyal sigortalar kurumu bizim devletimize yüktür. Cumhuriyetimizin son başkanının tedavülden kalktı dediği sosyal devlet kavramı; üç kuruş para alabilmek için kuyruklarda ölen yaşlı insanlara, hastanelerde rehin kalanlara, yüce devletimizin istatistik rakamlarının bile kabul ettiği işsiz güçsüz ortada dolaşan 6 milyon insana bakılarak ayrıca tartışılır.Ancak sosyal güvence adı altında verdiğiniz sadakayı da kaldırınca insanlardan kazara bu ülke toprakları üzerinde doğdukları için mi vergi almayı düşünüyorsunuz.



Peki bu ülkenin insanları, kendi güvencelerini sağlayabilmek için, uluslararası tekellerin gelip kendilerini güvencelendirmelerini mi bekleyecek.

Neyse bu mantığı şöyle açıklıyabiliriz belki; "Saldım çayıra mevlam kayıra" veya "Canı veren allah rızkını da verir" yada "Çalışıp, kazandırabildiğin sürece yaşayabilirsin, fazlası zarar".

KİTAP



EZİLENLERİN PEDAGOJİSİ
Paulo **FREİRE**
Ayrıntı Yayınları
183 sayfa

Ezilenlerin iktidarı ele geçirmesinin tarihsel süreçte sadece bir dönemeci ifade ettiğini, devrimin sürekli olduğunu vurgulayan Freire, kendisini, ezen-ezilen ilişkisini ortadan kaldırma mücadelesi veren ezilenlerin eğitimine adamış bir eğitimci. Devrim sürecinin, bir iç eğitimi oluşturduğunu öngören Freire, kitabında ezilenlerin içselleştirdikleri, ezenin mitleri, ezilenlerin kendi içlerindeki ezenleri, kendi içlerindeki ikilikleri üzerinde duruyor. Egemenlerin mevcut statükoyu (iktidar biçimini) devam ettirme yönündeki tek taraflı eğitimi karşısında, ezilenlerin tarihi sürece, sorumlu özneler olarak girmesini sağlayan eğitimi savunan Freire, bu eğitimde, ezilenlerin ezildikleri dünyayı tanımaları ve bilinçli eylem aracılığıyla, dünyayı dönüştürmelerini sağlayacak bilince ulaşmalarını savunuyor. Eğitimin, eğitici-eğitilen arasındaki karşılıklı bir öğrenme süreci olması gerektiğini belirten Freire, devrimci eğitimin ezenlerin tek taraflı eğitimine denk düşen, propoganda ve yönlendirme ile gerçekleşemeyeceğini belirtiyor. Özgürleşme mücadelesinin ezilenin eğitim sürecinde, gerçekliği kısıtlayıcı ve dönüştürülecek bir durum olarak kavradığında başlayacağını söyleyen Freire, gerçek bir devrimin, ezilenin bilinçli eylemiyle gerçekleşeceğini savunuyor. Freire bu eğitimi, ne tek başına eleştirel bilinç ne de yalnızca aktivite ile sınırlandırmamak gerektiğini, çünkü gerçek özgürleşmenin ezilenin bilinci ve eyleminin bütünleşmesiyle sağlanacağını savunur.

" Devrim ne önder tarafından halk için, ne de halk tarafından önderler için yapılır. Devrim halkın ve önderlerin sarsılmaz bir dayanışma içinde birlikte hareket etmeleriyle gerçekleşir. Bu dayanışma ancak, önderlerin halkla alçak gönüllülükle, sevgi dolu ve cesurca ilişki kurarak dayanışmayı kanıtladığı yerde gerçekleşir." diyen Freire, hem ezilenlerin, hemde önderlerin aynı ölçüde devrimin özneleri olmaları gerektiğini savunuyor.

Devrimin, gerçekliği kavramış ve onu dönüştürmüyü önüne koymuş radikallikle mümkün olduğunu vurgulayan Freire'nin kitabı, kendisini özgürlük mücadelesine adamış her devrimcinin kendi kafasındaki devrimi sorgulatacak, tartıştıracak ve yeniden oluşturacak bir kitap.

Demokratik öğretmen hareketinin mücadeleci bir üyesi olan Adil GÜNEŞER'i kaybettik.
Eğit-Der'den Eğit-Sen'e şiarını kendine rehber eden devrimci-demokrat kişiliği ile halklarımızın demokratik mücadelesinin onurlu ve kararlı savunucusu olmuştur.
Adil GÜNEŞER mücadelemizde yaşayacaktır.
Ailesine, tüm eğitim emekçilerine ve yakın dostlarına başsağlığı dileriz
İŞÇİLERİN SESİ GAZETESİ İZMİT İRTİBAT BÜROSU

Otomobil-İş 12. Genel Merkez Kongresi'nde TÜRK-İŞ'e üçücüncü kez HAYIR dendi..

"Çağdaş Sendikacılık" Yetki Alamadı

Otomobil-İş'in 27-28-29 Mart tarihlerinde yapılan 12. Genel Merkez Genel Kurulu, gerek işçilerin, gerek işverenlerin, gerekse sendikal çevrelerin dikkatlerini yönelttiği bir kongreydi.

İşçiler için önemliydi çünkü; Genel Başkan Celal Özdoğan'ın sözlerinde, girişimlerinde somutlanan "çağdaş sendikal anlayış"; "işçi sınıfı bitti. Kavgaya son, yaşasın uzlaşma" çığlıklarıyla yürüdüğü mayın tarlasında, işçilerden söylediklerini yaşama geçirme yetkisi istiyordu. Bu yüzden 12. Genel Kurul'da bu anlayışa karşı alınacak tavır salt metal işçilerini değil, tüm işçi sınıfını etkileyecek bir anlam taşıyordu.

Kongre işverenler açısından da önemliydi. Çünkü, kongre işveren politikalarının işçi dilinde(!) ve bizzat "işçi sendikası" eliyle onaylandığı bir güne çevrilebilir, tam da MESS sözleşmesi öncesinde işverenler rahat bir soluk alabilirdi. Salonu dolduran düzinelerce işveren çiçekleri ve bazı işveren temsilcilerinin kongreyi bizzat izleyişi bu önem verişin göstergeleriydi. İşverenlerden olumlu ilgi, yakınlık(!) görmek "çağdaş sendikal anlayışın" başarı ölçüsü olsa gerek ki C. Özdoğan şöyle sesleniyordu delegelere: "İşverenlerle anlaşma olmaz diyen oldu...Sorun çözüyoruz biz o adamlarla. Karşımızdakini yoketmeye yönelik politika izlemeyelim...83'ten beri ilk kez bir kongrede işverenleri, çiçeklerini gördük biz. İşte telefon ettim bazı genel müdürlere. Dostluğumuz da var, mesafemiz de..."

Sendikal çevreler de bu kongreye dikkat kesilmişlerdi. Kimisi için "çağdaş sendikal anlayışın" bu kongrede yetki alması, kendi yollarını da açacak, aynı yoldan yürümeleri için cesaret verecekti. Kimileri içinse sendikal anlayışlar noktasında bir çatışmanın derinleşmesini ifade ediyordu bu kongre.

İşte çeşitli kesimlerin böylesine dikkat kesildiği bu kongre bir yönetim değişikliğiyle sonuçlandı. Metal işçilerini temsil eden delegeler, kongrenin canalıcı gündemi olan "Türk-İş'e (dolayısıyla Türk Metal'e) gidişe" de "çağdaş sendikal anlayışın" C. Özdoğan nezdinde istediği icazete de "hayır" dedi. 300 delegenin katıldığı kongrede, Türk-İş %90'lık bir oranla reddedildi. Genel Başkan C. Özdoğan ve Genel Sekreter Mahmut Karakoç'un aynı yerlere aday olduğu kongreye bu iki isim dışında bir listeyle gidildi. Seçimler sonucunda Ali Rıza İkisivri (Kartal eski şb. bşk.) Genel Başkanlığa, Ziya Yılmaz (Gebze eski şb. bşk.) Genel Başkan Yardımcılığına, Servet Baykam (Pancar Motor eski işy. baş tms.) Genel Sekreterliğe, Mehmet Çubuk (Ankara eski şb. örg. skr.) Genel Örgütlenme Sekreterliğine, Necdet Ersin (İzmit eski şb. bşk.) Genel Eğitim Sekreterliği'ne getirilirken, eski yönetimde de Genel Mali Sekreter olan Hüseyin Kara görevinde kaldı.



● *Metal işçileri, "Türk-İş'te birlik" gündemini bir kez daha reddedip, bir kez daha bağımsızlığı seçti. "Çağdaş Sendikal Anlayış" işçilerden icazet alamadı. İşçiler kürsüden "Sınıf mücadelesi bitmedi. Kavgada biz de varız" mesajını verdi.*

Delegelerden TÜRK-İş'e Tepki

Uzunca bir süredir "yeni sendikal anlayış ve yaklaşımlar" ve "Neden Türk-İş" başlıklarıyla yürütülen tartışmalar kongrenin de canalıcı gündemleri oldu. Bu gündemler kongreyi izleyen konukların konuşmalarında da ağırlık kazandı.

Konuklardan DİSK Genel Başkanı Kemal Nebioğlu, ülke ve işçi sınıfının genelindeki sorunlarda tüm sendikaların ortak hareket etmesi gerektiğini, ancak farklı konfederasyonların ilke farklılıkları zemininde ortaya çıktığını, bu anlamda 'Türk-İş'e gidelim' derken ilkeli davranmak gerektiğini söyledi. Ve süngü zoruyla Türk-İş'e sürüklenen işçilerin gerçek yerinin DİSK olduğunu vurguladı.

Kristal-İş Genel Başkanı İbrahim Eren'se "çağı yakalayan, günü iyi değerlendiren ve buna göre biçim kazanacak bir sendika yaratmanın önemini ve Türk-İş'e gidişin yararlarını anlatırken, adeta Celal Özdoğan'la aynı koroda şarkı söyleyen bir solist gibiydi.

İlk günün dikkat çeken bir diğer konuşmacısı da DİSK Maden-İş Genel Başkanı Murat Tokmak'tı. 'Düşüncemize göre metal işkolunda sorunların çözümüne yönelik atılacak önemli bir adım da, Maden-İş'le Otomobil-İş sendikasının maddi, moral ve yönetsel olarak güçlerini biraraya getirmeleridir" diyen Tokmak, bu birlikteliğin hangi zeminde ve nerede yaşanacağı üzerindeki niyetlerini açmadı.

Türk-İş'i temsilen kürsüye çıkan Faruk Büyükkucak'ın konuşmasıyla, salondan gelen tepkilerle sık sık kesildi. Konuşmasında; "Madem sarı, madem gücünü işçiden almıyor, nasıl oluyor da 1,5 milyon işçiyi bünyesinde barındırıyor? Nasıl ayakta duruyor?" deme gafletinde bulunan Büyükkucak, salondan "12 Eylüller sayesinde" cevabını aldı.

"BUNLAR BİZİMLE DALGA GEÇİYORLAR"

2. ve 3. gün konuşan delegelerin çoğu, kendilerine tanınan 15'er dakikalık süreye "Türk-İş ve çağdaş sendikal anlayışın eleştirisini" sığdırmak zorunda kaldılar. Bu iki önemli gündemin ağırlığından dolayı, geçmiş dönem değerlendirilmesine (MESS sözleşmesi, grevler, işçi çıkartımı, toplusözleşme ilkeleri vs.) fazlaca değinilememesi, C. Özdoğan tarafından "Kimse değinmediğine göre demek ki çok iyi şeyler yapmışız" biçiminde yorumlanmasına yolaçtı.

Ankara'dan Güven Atar, "Biz Türk Metal'den nice zorlu mücadelelerle, sınıf ve kitle sendikal anlayışını seçerek Otomobil-İş'e geçtik. Şimdi Türk-İş'e götürülmek isteniyoruz. Bunu kabul etmiyoruz" diyerek tepkisini dile getirirken, özellikle Özdoğan'ın "İşçilerin artık kaybedecek şeyleri var" sözleri üzerinde durdu. Atar; "Bunlar bizimle dalga geçiyorlar. 'Beni otomobillendir. ayda 600 mark. Mutfak harçlığımdan bile biriktirebilirim' diyerek dalga geçiyorlar. Genel Başkanımız da basına diyor ki işçilerin kaybedecek çok şeyi var. Soruyorum, hangimiz mutfak harçlığından biriktirdiklerimizle araba alabiliyoruz? İçinizde maaşını alır almaz cins köpeğini kuaföre koşturan var mı? Elbette işçi gibi yaşamayan işçi gibi düşünemez" şeklindeki sözleriyle yoğun alkış aldı.

Yine delegelerden Bahattin Aymelek de aynı konuda "Kaybedilecek şeylerden evimizdeki buzdolabı, TV, mobilya kastediliyorsa, bilinsin ki bunları feda edebiliriz, ama asla mücadeleden vazgeçmeyeceğiz, işçiliğimizi kaybetmeyeceğiz" dedi. Aymelek, eleştirilerin kişiler üzerinde dönmemesi gerektiğini, "çağdaş sendikal anlayışın" 70 yıldır sınıfa önderlik yaptığı iddiasındaki bir anlayışın sorunu olduğunu, 70 yıldır yapıp söylediklerini yanlıştı diye reddedenlerin, yarın da bugün yaptıkları için yanlıştı demeyeceklerinin güvencesinin olmadığını söyleyip, "Bir kez daha yanlış yapmaları için şans mı vereceğiz?" derken, isimleri değiştirmenin yetmediğini, aslolanın sınıfı devreye sokacak örgütlülükleri yaratmak, sınıf ve kitle sendikal anlayışının ilkelerini hayata geçirmek olduğunu vurguladı.

● *İşçilerin "çağdaş sendikal anlayışa" tepki göstermesi de bu tepkileri örgütleyerek adım atmak da yetmez. Şimdi görev, bu tepkileri bilince çıkartacak bir perspektifle çalışmak, sendikayı sınıf ve kitle sendikal ilkeleri doğrultusunda varetmektir.*

Başkan adaylığı açıklandıktan sonra söz alan Ali Rıza İkisivri ise; "Sendika içinde hiçbir kesimi dışlamadan yeniden yapılanma süreci, en demokratik yöntemlerle başlatılmıştır...Biz ülkenin geleceği için fedakarlık etmeye hazırız. Ancak hiç kimse, özellikle işverenlerin çıkarları için bizden fedakarlık etmemizi beklemesin. Ülkedeki geleneksel işveren anlayışı yapısını, umarız önümüzdeki dönemde yenileyebilir...Bizler insanca çalışmak ve yaşamak istiyoruz. Bu amaç için taleplerimizden vazgeçemeyiz" derken C. Özdoğan ve ekibine [illegible] kin de örgütün bu durumunun sadece genel merkez yönetiminin sorumluluğu olmadığını, onların da deneyim ve birikimlerinden yararlanılacağını vurguladı.

Devamı 7. Sayfada

CELAL ÖZDOĞAN'DAN İNCİLER

"Şimdi eski arkadaşlarım bilir, genel sekreter olduğum dönemde böyle konuşmalar falan yapmazdım ben. Daha sert, daha hırçın bir mizacım vardı...Yeni sendikal anlayış içinde bunu da değiştirmeye, sakin konuşmaya çalışıyorum."

"83'ten beri ilk kez genel kurulumuzda işverenleri ve çiçeklerini görüyoruz biz. Al işte telefon ettim bazı genel müdürlere. Dostluğumuz da var, mesafemiz de. Sorun çözüyoruz biz o adamlarla."

"Sendikalarda bir dünya görüşüne uygun eğitim programı gerçekleştirmek yanlış. Biz geçmişte yaptık. A tipi B tipi eğitim. Yaptık da ne oldu?"

"Yaa istesem omuza alacak beni bu insanlar. Omuza alacak insanlar, eski arkadaşlar yuh çekiyorlar şimdi."

"Türk-İş'in '85 İzmir Mitingi sabıkamızdır. Allahına kadar yanlışımızdır. Adamın mitingine gidiyoruz, 'Satılmış Şevket' diye bağırıyoruz. Şimdi Şevket Bey her gidişimde aynı şeyi hatırlatıyor bana."

"Ne diyor abicim DİSK? 12 yıldır ağıt dinliyoruz biz. İşkence, zulüm...E ben de kaldım 15 gün hücrede, şubeye gittim. İsterseniz ifade tutanağımı getireyim. Parti davasından da yargılandım. Ölçü bu mu ya?"

RÖPORTAJ

Otomobil-İş Mecidiyeköy Şb. Bşk. Sebat Yüksel:

İ. S.- Siz sendika içinde sınıf ve kitle sendikal anlayışını savunan insanlardan birisiniz. Ve bu anlayış doğrultusunda son şube genel kurulunda şube başkanlığına seçildiniz. Sizce sınıf ve kitle sendikal anlayışını savunanların yönetimlere gelmesi, sendikal yapıyı dönüştürmede yeterli mi?

S. YÜKSEL: Elbette değil. Şube yönetimi olarak çok doğru, dört dörtlük kararlar da alsak, işçilerden, işyerlerinden doğru örgütlülükler yaratılmadıkça çok şey ifade etmeyecek. Biz yönetime geldikten sonra yaptığımız tanışma toplantılarında insanlara 'siz oturun, biz sizin sorunlarınızı çözeceğiz' demedik. 'Biz buraya görev yapmaya geldik, sizleri yönetmeye değil. Kongrede söylediklerimizi, sınıf ve kitle sendikal anlayışımızı hayata geçirme noktasında şube yöneticileri olarak görevimizi yapacağız. İşçilerin söz ve karar sahipliğini önce bölgemizde, sonra sendikamız genelinde hayata geçirmeye çalışacağız' dedik. Çözümün 'yukarıda', ya da işverenlerle diyalogda aranmaması gerektiğini, çözümün

Devamı 7. Sayfada

Otomobil-İş Ümraniye Şb. Bşk. Mehmet Helvacı:

İ. S.- Devrimci işçilerin yönetimindeki sendikalar, işyeri komite ve konseylerinin yaratılması ve kalıcılaştırılmasında ne tür olanaklara ve zaaflara sahiptir?

M. HELVACI- Komitelerede yer alan demokrat insanlar bile bir süre sonra anlamakta ki işçi sınıfının kurtuluşu salt sendikal mücadele ile değil, asıl olarak siyasi mücadeleyle sağlanır diyebiliyor. Sendikal mücadelenin sınırları bellidir. Sınıf bilinci gelişen kişi bir süre sonra (siyasi parti yoksa ki öyle kabul ediyoruz) sendikal mücadeleyle bir yere varılamayacağını düşünerek çalışma motivasyonunu kaybediyor. Bir başka nokta şu; İKK'lar farklı görüşten insanların biraraya gelmesinden oluştuğundan bu insanlar, kendi siyasi görüşü doğrultusunda yürüteceği çalışmayla, siyasi çalışmayı karıştırabiliyor. Kollektif çalışma yürüyemiyebiliyor.

İ.S.- İşyeri komite ve konseylerinin kalıcılaşmasını sağlamak için yöne[...]

Devamı 7. Sayfada



Basın-İş İstanbul Şube Kongresi

29 Mart'ta yapılan Basın-İş İstanbul Şube Kongresini Sınıf ve Kitle Sendikal Anlayışını savunanlar kazandı. Kongrede 2 liste ve 4 başkan adayı çıktı. 3 başkan adayı delege üst komitesinin listesinin başkan adayları olduklarını ilan ederlerken, Genel Başkan Ali Ekber Güvenç yanlılarının desteklediği başkan adayı Naci Nergiz dokuz kişilik yönetim kurulu listesini salonda tamamlamaya çalışıyordu. Bazı kurullar için ise aday çıkaramıyordu.

Yapılan seçimler sonucunda Kenan Kaya 65 oyla başkan seçilirken,

Devamı 7. Sayfada

TES-İŞ İstanbul 4 Nolu, Ankara 2 Nolu Şubelerde

Bilinen Oyunlar

Tes-İş 4 No'lu Şube Kumpanyası

4 No'lu Şube Kongresi, Tes-İş Şube ve Genel Merkez yönetimlerinin (Diyarbakır, İzmir ve İstanbul 1 No'lu şubede olduğu gibi) pek çok ayak oyununu devreye soktuğu bir süreç oldu.

Bu defa oyunlar SUSER'de çalışan işçilerin, 4 No'lu şubeden (üye çokluğu sebebiyle yeni şube açılacağı gerekçesiyle) kopartılmasıyla başladı. SUSER işçilerinin çabalarına rağmen bu oyun SUSER ve İGDAŞ işçilerinin 2 No'lu şubeye geçici olarak bağlanmaları ile tamamlandı. Bundan sonra Tes-İş 4 No'lu ve Genel Merkez yönetimleri delege seçimlerine müdahale için kolları sıvadılar. Yönetmeliklerin ve yazılı tüm kuralların çoğu zaman hiç tanınmadığı, kimi zaman da bir baskı gücü olarak kullanıldığı delege seçimleri, kimi yerde 1'e 3 kimi yerde 1'e 40 gibi bir 'temsil oranıyla' oluşturuldu. Bu "hazırlıklarla" kongre gününe gelindi.

15 Mart 1992 tarihinde yapılan



Oynanan oyunların baş aktörü Genel Başkan Faruk Barut

Sıra Ankara 2 Nolu Şubede!

Genel Başkan ve 2 Nolu şubedeki ekibi, bir ay önce sessiz sedasız delege seçimleri yapmaya kalktı. Muhalefetin yoğun tepkisiyle karşılaşınca da delege seçimlerini ileriki bir tarihe erteledi.

2 Nolu şube'de güçlü bir muhalefetin varlığını hissedeen yönetim, daha sistemli bir saldırıya girişti. Şube yönetimi muhalefetin önderi konumundaki insanların delege adaylıklarını kabul etmeyerek muhalefeti etkisiz hale getireceğini hesapladı ve bu işçilere "sizin isimlerinizi yazmıyoruz, dilekçelerinizi kabul etmiyoruz ve etmeyeceğiz de, gidin istediğiniz yere şikayet edin" diyerek pervasızlıklarını bir kez daha kanıtladılar.

Delege başvuruları sırasında yaşanan olumsuzlukları anlatmak üzere Tes-İş Genel Merkezine giden ve "başkan neden böyle davranıyorsunuz" diye soran işçilere Genel Başkan Faruk Barut'un yanıtı açıktı;"ben, bana muhalif olan her yerde aynı şeyi yapa-

Devamı 7. Sayfada

DİSK KONGRELERİ

DEV SAĞLIK-İŞ

Dev Sağlık-İş 3. Olağan Genel Kurulu 28-29 Mart tarihlerinde İstanbul'da yapıldı. Genel Sekreter Doğan Halis'in konuşmasıyla açılan kongreye 60'a yakın delege katıldı. Kimi DİSK'e bağlı sendika yöneticilerinin de katıldığı Genel Kurul'da, bugünkü sınıf mücadelesinin ihtiyaçları gözönünde tutularak eski husumetlerin canlandırılmaması gerektiği, işçi-memur ayrımı gözetilmeden tüm sağlık çalışanlarının birliğine hizmet edecek bir mücadele çizgisinin izlenmesi zorunluluğu vurgulandı. 29 Mart tarihinde gerçekleştirilen seçimler sonucunda Genel Başkanlığa D.Doğan Halis, Genel Sekreterliğe Sabri Tanyeli, Yönetim Kurulu üyeliklerine ise Tacim Köroğlu, Kemal Çiftçi, Nazmi Algan, Hasan Bulguç ve Tahsin Erdoğan seçildiler.

SOSYAL-İŞ

Ankara Serbest Muhasebeciler ve Mali Müşavirler Derneği toplantı salonunda 11-12 Nisan tarihlerinden DİSK Sosyal-İş Sendikası 7. Olağan Genel Kurulunu yaptı. Genel Kurul açış konuşmasını Sosyal-İş Sendikası Genel Başkanı Özcan Keskeç yaptı ve " dünyada müthiş bir değişiklik yaşanıyor, iki kutuplu dünyadan tek kutuplu dünyaya yönelindi. Bu değişimler karşısında da sendikal alanda yeni formlara yönelmek zorunludur" dediği konuşmasında yeni formu "mutabakat ve sendikal hizmetlere ağırlık veren sendikacılık" olarak tanımladı.

Keskeç'in Türk-İş'le birlik önerisi ise, DİSK Genel Başkan'ı Kemal Nebioğlu'nun tepkisine yol açtı. Nebioğlu cevaben; "Sosyalizm öldü battı deniliyor. Sömürünün olduğu yerde sosyalizm ölür mü? Sosyalizm ölmemiştir... Eski sendikal mücadelelere ve ilkelere gerek yoktur deniliyor. Yaşananları gördükçe eski klasik sendikacılığa bile sıkı sıkıya sarılmak gerektiğini görüyoruz. İşçi sınıfının sendikal birliği sağlanmalıdır deniliyor. Evet, sendikal birlik sağlanmalıdır ve sağlanacaktır da. İşçi sınıfının sendikal birliğini DİSK'te sağlıyacağız" dedi. Yapılan seçimlerde; Genel Başkanlığa Özcan Keskeç, Genel Sekreterliğe Hasan Bedri Doğanay, Yönetim Kurulu üyeliklerine ise Mehmet Atay, Süleyman Atasayan ve Ersin Atlı getirildiler.

DERİ-İŞ

Deri-İş Sendikası 11-12 Nisan 1992'de 3. olağan Genel Kurulu'nu yaptı. 12 Eylül ve sonuçları üzerine konuşmaların yapıldığı genel kurulda 25 Temmuz 1981'de katledilen DİSK Deri-İş Genel Başkanı Kenan Budak anıldı. Seçimler sonucunda ise Nuri Nusreddin Yılmaz başkanlığındaki liste yeni yönetimi oluşturdu.

TİS

Toprak ve Tarım İşçileri Sendikası (TİS) 11-12 Nisan tarihlerinde Ankara BASİSEN salonunda 10. Olağan Genel Kurulu'nu yaptı. Genel Kurul TİS Genel Başkanı Yalçın Talaka'nın konuşmasıyla açıldı. Talaka konuşmasında, dünyanın değişen koşullarından söz ederek,işçilerin artık sendikalara "bir sınıf mücadelesi örgütü olarak değil, bir hizmet kurumu" olarak baktığını, sendikaların ve sendikacıların artık "teknik sendikal hizmet" vermesi gerektiğini söyledi. Yapılan seçimler sonucunda; Yalçın Talaka Genel Başkanlığa, Ahmet Ağar Genel Sekreterliğe getirilirken, Yönetim Kurulu üyeliklerine ise Yılmaz Çote, Hüseyin Dursun ve Ömer Özeler getirildiler.

DEVRİMCİ TOPRAK-İŞ

Devrimci Toprak-İş Sendikası Olağan Genel Kurulu'nu 11 -12 Nisan tarihlerinde, Ankara DİSK Bölge Temsilciliğinde yaptı. "Koalisyon hükümetinin desteklendiğinin ve çalışma yaşamına ilişkin açıklamaların umut verici olduğunun belirtildiği Genel Kurul'da DİSK'e bağlı sendikalardan mal varlığı iade edilmeyenler için de hükümetin yeni bir düzenleme yapması gerektiği ifade edildi.

OLEYİS

DİSK'e bağlı OLEYİS Sendikası 5. Genel Kurulu'nu 28 Mart 1992 tarihinde gerçekleştirdi. Genel Kurula Başbakan Yardımcısı Erdal İnönü, Turizm Bakanı A. Kadir Ateş, Fehmi Işıklar, DİSK Genel Başkan'ı Nebioğlu ve DİSK'e bağlı sendika başkanları katıldılar. İnönü'den Turizm Bakanına kadar herkesin DİSK'i destekleyen konuşmalarına karşılık Kemal Nebioğlu da Hükümeti desteklediklerini belirten bir konuşma yaptı. Genel Kurul'un gündemine getirilen Yeni Oleyis ile birleşme önergesi kabul edildi.

29 Mart tarihinde yapılan seçimlerde Genel Başkanlığa Mukbil Zırtıloğlu, Genel Sekreterliğe Mahmut Aydın, Yönetim Kurulu'na ise Ahmet Taş, Rıza Tırpancı, Ali Özarkalıoğlu Şaban Aydın, Tahir Güner, Ali Kocaman ve Ömer Ülkü Seçildiler.

BAYSEN

Bayındırlık İşçileri Sendikası (BAYSEN) 8. Genel Kurulu yaklaşık 30 delegenin katılımıyla 11 Nisan 1992'de yapıldı. Genel Kurul'un yönetim kurulu adına yapılan açılış konuşmasında, "Eskiden savunduğumuz sınıf ve kitle sendikacılığıydı, tabanın söz ve karar sahibi olmasıydı, demokrasiydi, barıştı ve insan haklarıydı... değişen koşullar sendikal alanda da bir farklılaşmayı zorunlu hale getirdi" dendi. 12 Nisan tarihinde yapılan seçimlerde Genel Başkanlığa M. Ali Polat, Genel Sekreterliğe Macit Gününoğlu, Yönetim Kurulu üyeliklerine ise Mustafa Tarı, Yavuz Aslıbay, İsmet Cimbiş seçildi.

ASİS

Ağaç İşçileri Sendikası Olağan Genel Kurulu'nu 17 Nisan'da İstanbul'da yaptı. Kongrede yeni sendikalar yasasına uygun tüzük değişikliği yapılırken tüzükte sendika içi demokrasi ve kongrelerin oluşturulması maddelerinde değişiklik yapıldı. Oluşturulan yeni yönetim kurulunun başkanlığına Rıfat Kadirligil getirildi.

TEKGES-İŞ

Türkiye Elektrik, Su ve Gaz İşçileri Sendikası TEKGES-İŞ 28 Mart tarihinde 8. Genel Kurulunu yaptı. Ertesi gün gerçekleştirilen seçimlere gelindiğinde yaklaşık 100 civarında delege isminin silinmiş olması ortamı gerginleştirdi. İsim silme tartışmasında bir sonuç alınamadı ve ancak 3. tur sonucunda yönetim kurulu belirlenebildi. Genel Başkanlığa S. Selahattin Sayın, Genel Sekreterliğe Bahattin Arslan, Üyeliklere ise Doğan Çelit, Tahir Güzel, M. Nuri Sönmez, M. Nurol Oktay ve Yusuf Baştaş seçildi.

DEV MADEN-SEN

DEV MADEN-SEN 10. Genel Kurulu 14-15 Mart tarihinde Ankara'da gerçekleştirildi. Genel Başkan Müslüm Şahin yaptığı açış konuşmasında "Toplumsal mutabakat teslimiyettir, biz teslimiyetten yana değiliz" derken DİSK'e ilişkin de şunları söyledi: "DİSK ve bağlı sendikaların kadrolarının bütünü değilse bile önemli bir kısmı yılların verdiği yorgunlukla bezgin ve bürokratlaşmış. Özellikle DİSK yönetiminin çoğunluğu bu durumdadır. Toplumsal mutabakat diyerek tek yanlı teslimiyet içeren bugünkü DİSK anlayışı DİSK'in geleneğini temsil edecek bir anlayış değildir" diyordu. Yapılan seçimlerde Müslüm Şahin Genel Başkanlığa, Mirza Arabacı Genel Sekreterliğe, Tayfun Görgün, Hüsnü Koçyıldız ve Yılmaz Bütün ise Yönetim Kurulu Üyeliklerine seçildiler.

DİSK'e bağlı GIDA-İŞ HÜR CAM-İŞ ASTER-İŞ ve DEV YAPI-İŞ ile

diğer sendikalar da kongrelerini yaptılar. 12-1[...] Nisan'da yapılan son kongrelerde DİSK üyesi sendikalar ilk hukuki süreçlerini tamamladılar.

…önetime Katılma

Baştarafı 5. sayfada
…rılması ve uysallaştır… …dır. Bir başka deyişle …lerin tekrar kapitalist de… …nın altına alınmasıdır.
"Yönetime katılma" ye… …bir olgu değil. Batılı ül… …erde olduğu gibi geçmiş… …bir çok azgelişmiş ülkede uygulandı.
Bu ülkelerin başında da …ri yönetimlerin işbaşın… …olduğu Latin Amerika …leri geliyor. Örneğin, …'da 1968'de iktidarı …n generaller reformist bir …ram uyarınca sanayi …leri (cominidades in…strales) olarak bilinen yö…e katılma biçimini uy…lamaya soktular.

…YANIN ÇEŞİTLİ …ELERİNDE UYGULANDI

Yine Arjantin'de 1964' Buenos Aires Elektrik …keti'nde (SEGBA) sendi… (Lus y Fuerzo) ile birlik… bir ortak yönetim oluştu…du. 1973'te aynı işyerin… yetkileri daha geniş işçi …etim komiteleri atandı. …nzer bir uygulama, …56'da Hindistan'da yaşan… Ancak bu kez iktidarda …list generaller değil sos…list kavramları da kulla…nan burjuva demokrat, milliyetçi bir hükümet vardı. Hindistan Hükümeti sanayi politikasına göre ortak yönetim konseyleri oluşturdu. Yine Afrika'da Benin, Madagaskar, Kongo, Cezayir, Tanzanya, gibi ülkelerde farklı biçimlerle da olsa "yönetime katılma" deneyleri yaşandı.

ENDÜSTRİEL FAALİYETİ GÜÇLENDİRMEK

Bu ülkelerdeki "yönetime katılma" pratiklerinde neredeyse aynı amaçlarla yola çıkılıyordu. Örneğin Peru'da sanayi komitelerinin amaçları şöyle sıralanıyordu: "İşçilerin yönetime katılmasıyla endüstriel faaliyeti güçlendirmek, işçilerin sosyal, kültürel, mesleki ve teknik gelişimlerini sağlamak; vb."

Bir başka deyişle, verimliliğin arttırılması, işçi patron çelişkisinin yumuşatılması, sendikal hareketin zayıflatılması ve işçilerin geleneksel sınıf bilinci yok edilerek yeni bir bilincin oluşturulması... İşte hedeflenenler bunlardı.

Hindistan'da da ortak yönetim konseylerinin amacı, "üretim hedeflerine ulaşmada yönetime yardımcı olmak; üretimi, verimliliği ve etkinliği arttırmak, iş kaybını azaltmak, iş disiplinini sağlamak, etkin üretim için işçi sağlık koşullarını düzeltmek" şeklinde belirleniyordu.

Sonuçla, görülebileceği gibi bu "yönetime katılma" deneylerinde sermaye sınıflarının çıkarları güvenceye alınmak istenmektedir.

UYGULAMA ARJANTİNDE İŞÇİLERİN SİLAHI OLDU

İşçiler ise bu çıkarlara tabi kılınan uysal birer birey yapılmak amaçlanmaktadır. Ancak egemen sınıflar bu amaçlarına ulaşamıyorlar. Örneğin Peru'daki deneyde generaller hedeflerine ulaşamadılar; sendikalar güçlerini yitirmediler ve 1970'lerde grevler azalmak yerine daha da arttı. Yukarıdan aşağı sunulan "yönetime katılma" modeli militan işçilerin elinde sermaye sınıfına karşı gerçek bir silaha dönüştürülebildi. Arjantin'deki deney ise 1976'daki askeri darbe ile sonuçlandı. Ama SEGBA'da yönetimi paylaşan sendika hiç bir direniş gösteremeden lağvedildi.

Azgelişmiş ülkelerdeki "yönetime katılma" deneylerinin gösterdiği gibi, bu katılım işçilerin enerjilerini yalnızca üretimin büyümesine harcamalarını amaçlamaktadır. "Yönetime katılma" işyerinde olduğu gibi toplumsal yaşamda da işçileri "sorumlu birer vatandaş" yapmanın ilk adımlarındandır.

Ancak, bütün bunlara rağmen "yönetime katılma" doğru önderlikler altında işçilerin sınıf bilincinin yükselmesinin, kendilerine olan güvenlerinin artmasının ve bunun sonucunda gerçek anlamda sosyal, ekonomik ve siyasi kazanım elde etmelerinin aracı da olabilir. Bu da sınıf mücadelesinin ta kendisidir.

Kısacası "yönetime katılma"nın işçileri edilgenleştiren mi, yoksa sınıf bilinçlerini arttıran mı bir etken olacağı sınıf mücadelesi içinde belirlenecektir. Sınıf mücadelesinin yükselen seyrine göre de "işçi denetimi" ve "işçi konseyleri" işçileri sermayeye karşı gerçek katılım organları olarak belirecektir.

…ağdaş sendikacılık

Baştarafı 6. Sayfada
…isivri; "Genel Kurulumuz …ümüzün önünde duran …nları tespit edip yeni …ram koymak zorunda…" sözleriyle, sendikanın …ndeki sürece ilişkin …ramı kongre sonrasına …edi.

…DOĞAN: "TEPKİ …ECEĞİMİ BİLİYORDUM. …AK BEN GÖREVİMİ …PTIM"

Kongrenin bitiş şovunu Celal Özdoğan yaptı. …tiyatro oyuncusunu kıs…ndırırcasına, zaman za…n acılı, zaman zaman öf…edalarla konuşan Özdo…:

"...Yeni sendikal anlayı… ve temel yaklaşımla… …r tartışması yerine cuk …e oturdu. Türkiye sendi… hareketinde tartışılıyor. …lanan da buydu za…n çok eleştiriyi de bu yaklaşımlarımız aldı. E… yaptık bunu? Valla çok … var bunun...

Eski kalıplaşmış şeyler… ayrılmak gerçekten ko… değil. Dün başka birşey …lemişiz, bugün başka. …ri alacağını biliyor… Ancak ben görevimi …tım. Ve şimdi (salonda asılı pankartı işaret ederek) 'Açıklık, katılım ve yenilenme temelinde yeni sendikal anlayış"ı devam ettirebilmek için genel başkanlık görevine yeniden adayım" dedi. Özdoğan, kongre sürecinde girilen ittifakların ve yürütülen tartışmaların "esnekliğinden" de yararlanarak, A. Rıza İkisivri başkanlığındaki listeyi oluşturanlara "bir kez daha düşünün, gelin konuşalım" çağrısı yaptı.

İşçi ve delegelerin onca tepkisine rağmen, Celal Özdoğan'a, bu çağrıyı yapma, aday olma cesaretini veren, kongre sürecindeki tartışmalarda ve liste oluşturulmasındaki belirsizlik oldu. C. Özdoğan ve ekibine karşı çıkışta ilkeli davranılamadı.

Karşı çıkış net bir sendikal anlayış üzerinden yaşanamadı. Şubelerin yaptığı toplantılarda, başından beri "Sorunun anlayış sorunu olduğunu, koltuk muhalefeti yapmamak gerektiğini, oluşturulacak yönetimin de 'çağdaş sendikal anlayışa' karşı sınıf ve kitle sendikal ilkeleri zemininde bir çıkış olması gerektiğini" savunan 4 şube ve diğer şubelerden bir kısım delegasyonun müdahalesi ise etkili olmakla beraber, yeterli olmadı. Aynı kişiler, sendikanın geleceği noktasında Türk-İş mi DİSK mi ikilemine düşmeden Otomobil-İş'in sınıf ve kitle sendikal ilkeleri doğrultusunda bağımsız olarak varedilmesi üzerinde durdular.

Bu eksiklik ve olumsuzluklara rağmen, sonuçta C. Özdoğan ve ekibinin tüm sistemli çabalarına ve aldıkları geniş "çevre" desteğine rağmen "çağdaş sendikal anlayış" metal işçilerinden yetki alamadı.

Ve Türk-İş bir kez daha reddedildi. Evet, sınıf şu anki suskunluğuna, hareketsizliğine ve gerek "içeriden" gerekse dışarıdan yaşadığı bunca ideolojik bombardımana rağmen, kendisine "mücadele yerine teslimiyet, insanca yaşama yerine gizli kölelik" önerenlere karşı çıktı. Tepki gösterdi.

Ancak bütün bu sonuçlar, rehavet ortamı yaratmamalı, yanıltıcı olmamalıdır. Tepki göstermek yetmediği gibi, tepkileri örgütleyerek adım atmak da yetmez. C. Özdoğan (kendi sözleriyle) "görevini yapmış", sermayenin mayın tarlasında en önde koşup, yol açma ve sınıfı da bu yola sürükleme doğrultusunda cesaretli(!) adımlar atmıştır. Şimdi kongre sonucuna bakıp tehlikenin geçtiğini düşünmek yanıltıcı olur.

Özdoğan ve anlayışı, aslında hiç de yeni olmayan bir anlayışı, yaşanan döneme denk düşürmeye ve bunu işçi sınıfının nesnelliği gibi göstermeye çalışıyor, bu anlamda da "gerçekçi" davrandıklarını iddia ediyor.

Bu anlayışın sınıfın hücrelerine nüfuz edip, felç etmesinin önüne geçmek için bu anlayışın savunucusu isimleri değiştirmek yetmez. Yapılması gereken sınıf ideolojisine ve sınıf ve kitle sendikal anlayışına sahip çıkarak, açık bir çizgide mücadele etmektir.

Gerçek ayırdedici ölçü sözler değil, söylenenler doğrultusunda girişilen pratik olacaktır.

Bu netlikte bir mücadele hattı oturtulamazsa, işçilerdeki tepki bilince çıkartılamazsa gerek Türk-İş (yani Türk Metal), gerekse "çağdaş sendikal anlayış" yeniden metal işçilerinin karşısına çıkacaktır.

…omobil-İş Ümraniye Şb. Başkanı

…de bulunduğunuz sendi…dan ne yapabilirsiniz?

M. HELVACI- İKK'ların …laşabilmesi için bu yapı…sında yer alan arkadaşla… …nı anlamak zorundadır. İKK'ların işlevi, ekonomik …kratik mücadeleyi yükselt… ve sınıf mücadelesine kat… …bulunmaktır. Ayrıca dev… insan yetiştirmek bir baş… görevidir. Bu çerçeve ile ba… İKK'lar kalıcı olur.

İ.S- Önümüzdeki döneme …n şubenizin çalışma …ramı nedir?

M. HELVACI- Öncelikle …yük handikapımız olan iç …sizliğümüzü ortadan kal… istiyoruz. İKK'ları ha… geçirebilmek ve bu he… öncelikle arkadaşlara bu …ların gerekliliğini anlat… …ık yapacağımız iş. Aynı … amatör eğitimciler de …receğiz.

…ndikal eğitim önemli …lerden biri bizim için. …n tezgah başında sürdü…lmesini sağlayacağız.

İ.S- Çağdaş Sendikacılığı… …kim kılınmaya çalışıldığı …nemde Otomobil-İş'in … olmalı?

M. HELVACI- Yeni sen… anlayış diye açıklanan … Sendikacılık anlayışı …irken işçinin diliyle ön… … şu soruyu soruyorum? …ın varlığını kabul edi… …miyor mu? Bu sendi… anlayış, 'dünya değişti' di… sınıfların varlığını redde… Biz öncelikle sınıfların …duğunu ve sınıflar müca… …nin sürdüğünü kabul edi… Bu nedenle, sınıf ve kit… …ndikal anlayışını yaşama …bilmek için yönetime … aldık ve yönetime geldik. …mde sınıf ve kitle sendi… anlayışı benimseniyor. Oto…-İş Sendikası'na gelince, …ımsız bir sendika. Önü… … dönemde Türk-İş'e …masının yeniden gündeme …ğini söyleyebilirim. … mal varlığını kavuşmuş … Yeniden faaliyeti … ancak üyeleri yok. Ge… … ne olacağını tam … bilemiyorum.

… Genel Merkez Kong… … sendikamızın Türk-İş'e … kararı alındı. Bu bi… … olumlu bir adım. Oto… … herşeye rağmen me… …olundaki en demokratik … Sendikamız gelecek dönemde sınıf ve kitle sendikal anlayışını hayata geçirmelidir. En azından bizim çabalarımız bunun için olacak. Tabi bunu başarabilecek miyiz; zaman gösterecek. Ancak ben inanıyorum ki sendikamıza üye olan işçilerin çok büyük bir bölümü sınıf ve kitle sendikal anlayışını savunuyor. Ancak sorun bu potansiyel üzerinde örgütlülüğü yaratabilmekte. Otomobil-İş Sendikası kendi örgütlülüğünü bugünkünden daha üst düzeye çıkartabilirse, metal işkolu halihazırda motor işkolu kabul edilebileceğinden, bu sendikal örgütlülüğün geneline yansıyacaktır.

Bize düşen görev, çağdaş sendikacılığı reddedip, kendi örgütlülüğümüzü pekiştirip, sınıf ve kitle sendikal anlayışını hayata geçirme çabası içinde olmaktır. Bence bu nitelik mutlaka diğer işkollarına yansıyacaktır. Ancak, sendikamız böyle bir yerde durursa Türk-İş'i altüst eder gibi bir beklenti de yanlış.

Otomobil-İş Mecidiyeköy Şb. Bşk. Sebat Yüksel:

tezgah başlarından üretileceğini vurguladık.

Yaşadığımız dönemde sendikaların konumunun önemli olduğunu düşünüyorum. Sendika yönetimleri, işçilerin bilinçlendirilmesi, mücadeleci bir çizgiye çekilmesi ve doğru önderlik yapma, yaşanan sürecin önünü açma noktalarında işlevlendirilecek mevziler olduğunu düşünüyorum. Ancak bu noktada bir hatırlatma yapmak lazım. Evet, işçilerin söz-karar sahipliği.

Ancak bu, 'işçiler ne derse, ne söylerse iyi söyler' diyerek ortaya atılmış bir ilke değil. İşçilere kendi sınıf çıkarları, perspektifi doğrultusunda düşünmeyi, tartışmayı, bu doğrultuda yönlendirmeyi içeren bir ifade bu. Yani ne buyrukçu ne kuyrukçu olmamak lazım. Örneğin yönetime geldikten sonra bir fabrikada işçi atımı oldu. Gittik, temsilcilerle, işverenle görüştük.

Sonra işçi arkadaşlarla sohbet ettik. 'Siz ne derseniz onu yapacağız' demedik bu sohbette. İşçi çıkartımına karşı tavrımızı anlattık. Ya teslim olacaksınız ya da kararlı bir şekilde mücadele edeceksiniz dedik.

Mücadeleden yana olduğumuzu söyledik.

Sözün özü, sendikal yönetimlerin ancak söylediklerimizi hayata geçirmede doğru araçlar olarak kullanıldığı, bu anlamda bir mevzi kılınabildiği ölçüde anlam kazanacağını düşünüyorum.

İ.Sesi: Biliyorsunuz, genelde 'işyeri örgütlenmeleri'ni yaratma çabasına, toplu sözleşme, grev vb. hareketlilikler olmaksızın girişilmiyor. Bu yüzden de toplu sözleşme komitesi, grev komitesi diye isimlendirilen örgütlülükler kalıcı olamıyor. Bu örgütlülükleri kalıcı kılmak için neler yapılmalı?

Sebat Yüksel: Öncelikle, işçilerin önüne ciddi bir eğitim ve örgütlenme politikası koymak gerekiyor.

Bahsettiğiniz olumsuzlukları aşmak, ekonomik bilincin aşılması, işçilerde sınıf perspektifinin, bakış açısının ve yaşanan gelişmeleri bu doğrultuda değerlendirmenin sağlanmasıyla mümkün. İşçilere, toplu sözleşmede, grevde elde ettiği ekonomik hakların bile ancak kendi müdahale ve denetimiyle, devrede oluşuyla kalıcı olabileceğini kavratmak, işyeri sınırları dışında mahalle, ülke, dünya bütünlüğünde bir kavrayışı sağlamak gerek. İşçiler, temsilciler, şube yönetimi, genel merkez hiyerarşisini kırmak gerek.

Biz, işyerlerinde sadece sorun olduğunda değil, her zaman canlı bağlar sağlayacak örgütlülükleri hedeflediğimizi dile getirdik. Tabii bu bilincin gelişmesi bugünden yarına gerçekleşebilecek bir şey değil. Dediğim gibi örgütlenme politikası, ciddi bir eğitim çalışmasıyla birlikte yürütüldüğünde anlam kazanacak.

İ. Sesi: Eski yönetimce 'yeni sendikal anlayış' başlığıyla ortaya atılan tartışmayı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Sebat Yüksel: Biz 83'ten beri sendika içinde yaşanan tartışmalarda sınıfın dünya görüşüyle, sınıf ve kitle sendikal anlayışı doğrultusunda yeraldık. 'Çağdaş sendikal anlayışı' tartışmaya açanlar da başlangıçta sözde DİSK ilkelerine, sınıf ve kitle sendikal ilkelerine sahip çıktıklarını söylüyorlardı.

Yönetime geldikten sonra söylemler farklılaştı. Aslında son genel kurul sürecinde gündeme getirilen bu tartışma yeni değil. Ancak ilk kez böyle sistemli bir biçimde ortaya koydular.

Bu anlayış diyor ki 'sınıf bitti, sınıf mücadelesi ortadan kalktı'. Yanlış. Sömürü varolduğu sürece, emek-sermaye çelişkisi devam ettiği sürece işçi sınıfı da sınıf mücadelesi de varolacak.

Yine deniyor ki uzlaşmayla, diyalogla çözüm. Bu, hele bizim gibi ülkelerde mümkün değil. Bu iki yakamızı da işverenlere kaptırmak demek. Yasalarla kuşatılmışız, bir de fiili baskılar, yasaklar var. Bu zeminde mi uzlaşma?

Bunları mantıklı bulmamız mümkün değil. Bu tartışma sürecinde de başından beri olduğu gibi, sınıf ve kitle sendikal anlayışıyla, 'çağdaş sendikal anlayış'ın karşısında olduk. Bunun kişiler sorunu olmadığını, anlayışlar zemininde tartışmak gerektiğini de vurguladık.

İ. Sesi: Yine son genel kurulun canalıcı gündemi olan Türk-İş'te birlik' konusundaki tavrınız nedir?

Sebat Yüksel: Bu konuyu da 'çağdaş sendikal anlayış'ın mantığından ayrı düşünmüyorum. Bize, sınıf çıkarları doğrultusundaki bir mücadele birliği yerine, Türk-İş'te yığılma öneriliyor. Hem de bugün değil, ta 83'lerden beri.

Elbette bizim de hedefimiz süreç içinde her işkolunda tek sendika, tek konfederasyondur, ama bu süreci sınıf çıkarları doğrultusunda ve sınıfın birlikte mücadelesini yaratma zemininde, ilkeli yaşamak gerek. Sendikal birlik, sendika başkanlarının biraraya gelmesi, tabelaların birleştirilmesi değildir.

Bizim kendi içimizdeki tartışma sürecinde tavrımız, ifade ettiğim anlayış doğrultusunda Otomobil-İş'in bağımsızlığının korunması oldu. Olayın Türk-İş mi DİSK mi ikileminde ele alınmasına karşı çıktık. Bundan sonra da aynı perspektifle mücadele etmeye devam edeceğiz.

Belediye Sözleşmeleri

(Baştarafı 4. Sayfada)
tak hareket etme kararı alınıyordu.

İŞVEREN KESİMİ HAZIRDI YA İŞÇİLER VE BELEDİYE-İŞ

Sendikal anlayış olarak kendisini her zaman hükümetlere ve belediye başkalarına göre şekillendiren Belediye-İş Sendikası için bu sözleşme oldukça zorlu geçiyor. Ancak bu zorluk, belediye işçilerinin kazançlı çıkarılması çabasından çok, oluşturulmaya çalıştığı çağdaş sendikacılık anlayışının açmazlarından kaynaklanıyor. İşverenin ne yapıp edip düşük ücret verme politikası karşısında uzlaşma yolu aramanın tabandan gelecek baskı nedeniyle çok mümkün olmadığının farkında olan Belediye-İş, işçilerin tepkilerini etkisizleştirmeye çalışıyor. Bu amaçla muhalif şubelerin desteğiyle gündeme getirdiği şube seçimleri etrafında işçilerin dikkatini sözleşmelerin dışına çekmeye girişiyor.

Belediye-İş bu sözleşmeden kazançlı çıkmayı İstanbul Belediye Başkanı Nurettin Sözen'in inayeti ve icazetinden bekliyor. Belediye-İş Dergisi'nin Şubat 92 sayısında sözleşme görüşmeleriyle ilgili değerlendirmede; işverenlerin hedefi yalnızca sendikamız değil, belediyeler ve belediyeler nezdinde sayın Nurettin Sözen sözleri yer alıyor.

Muhalif Belediye-İş şubeleri ise her zaman olduğu gibi Genel Merkez'in dümen suyundalar. Sözleşme ve özelleştirmenin olduğu günlerde yapılacak seçimlerin nelere mal olacağını bildikleri halde karşı çıkmamaları, hatta yerlerini korumak için kendilerinin bizzat seçimleri gündeme getirmelerinin faturasını bugün ödüyorlar.

Geniş işçi kesimini ne özelleştirmelere, ne de sözleşmenin ücret dışındaki maddelerine karşı harekete geçiremiyorlar.

SONUÇ

1990 sözleşmelerinde işyeri örgütlülüklerinin gücüyle müdahale eden ama kazandıkları görece yüksek ücretle birlikte tehlikeli bir rehavete giren belediye işçileri bu süreci omuzlayabilecek mi?

Sorunun cevabını 90 sözleşmesinden sonraki gelişmelerin içinde bulmak mümkün. 1990 sözleşmesi imzalandıktan sonra görülen en büyük gerçek, kağıt üzerinde bırakılan sözleşmelerin tek başına hiç bir anlam ifade edilmeyeceğiydi. Bu sözleşme iki yıl boyunca sürekli ihlal edilirken elde edilen haklar çoğu kez kullanılamadı.

92 sözleşmeleri 17 madde üzerinde kilitlendi ama kilidi açacak anahtar belediye işçilerinin elinde. 90 sözleşmelerinde işyeri örgütlülüklerinin müdahalesiyle kazançlı çıkmışlardı. Şimdi yeniden bu örgütlülüklerin oluşturulmaya girişildiği ve sözleşmelere fiilen müdahale edilebildiği ölçüde başarılı olma şansı var.

Sözleşme görüşmelerinde Belediye-İş'i kendi başına bırakmak ve işyerleri örgütlülüklerine dayanarak zorlamaya girişmemek, sorunlarla geçecek yeni iki yılı daha peşinen kabul etmek anlamına gelecek. Üstelik bu kez belediyeler 90 sözleşmesinden çok daha farklı bir kimlikteler. İşveren konumunda dolaylı olarak hükümet bulunuyor.

Bu sözleşme yalnızca işçilerle belediye yönetimleri arasında olmayacak. Hizmetlerin toplumsal özelliği dolayısıyla çevre halkı da bu sözleşmeye aktif olarak dahil olacaktır. Belediye yönetimleri basın ve televizyonunun desteğiyle medya gücünü kullanacaktır. Belediye işçilerinin elinde basın ve televizyon olmadığına göre yapacakları tek şey kendi iletişim kanallarını (toplantı, bildiri, afiş) kullanarak halkın desteğini kazanmak olmalıdır.

İşçilerin sözleşmeye müdahalesi yalnızca toplanmayan çöpler ve işlemeyen otobüslerle sınırlı kalmamalıdır. Gerçek anlamda halka mal olmuş belediyelerin yaratılması ve kalıcı başarıların sağlanabilmesi, sağlıklı bir yerel yönetim anlayışı doğrultusunda, işgüvencesini ve özelleştirmelere tavizsiz olarak karşı çıkılması temelinde belediye yönetimlerine doğrudan katılmayı hedeflemekten ve sınıf ve kitle sendikal anlayışı doğrultusunda tavır alan bir Belediye-İş yaratmayı kaçınılmaz bir görev saymaktan geçiyor.

Sınıf ve Kitle Sendikal Anlayışı Üzerine

Baştarafı 3. Sayfada
Bunun için sınıf ve kitle sendikal anlayışı sadece kendi alanına ilişkin değil, tüm alanlara ilişkin en geniş bilgiye ulaşabilmeli ve politikalar oluşturmaya girişmelidir.

Bu politikaların oluşturulmasının ve uygulanmasının her aşamasına en geniş üye kitlesini katmayı hedeflemeli ve giderek bu işlevleri üstlenecek bağımsız işyeri örgütlenmelerini yaratmayı esas almalıdır.

Ne kadar "devrimci" olursa olsun, işyerlerindeki örgütlenmeleri yaratmaya, bu örgütlenmeleri kendi başına politika üreten ve uygulayan yapılar haline getirmeye girişmeyen bir sendikal yapı, devrimci sendikal anlayışı yerine getiremiyor demektir.

Çünkü devrimci sendikal anlayışın diğer anlayışlardan esas farkı, devrimci yada sendikacı olsun birtakım yöneticilerin varoluş koşullarının kalıcılaştırmasını değil, üreticilerin özgürleştirilmesini ve üreten-yöneten ayrımının ilk elden sendikalardaki yöneticiler ve üyeler ayrımının zemini yokedilerek kaldırmaya girişmesinde olmalıdır.

Sınıf ve kitle sendikal anlayışın böyle bir çalışma tarzını esas alarak hedeflemesi gereken noktalar dört ana başlıkta toplanabilir.

1- Sınıfın sendikal örgütlülükleri kitlesel olmalıdır: nesnel olarak ortak taleplere ve ortak çıkarlara sahip olan sınıfın ırk, din, dil, cins, mezhep farklılıklarına bakılmaksızın birlikte örgütlenmesi ve mücadelesi vazgeçilmez bir gerekliliktir.

2- Bağımsız olmalıdır: sınıfın sendikal örgütlülükleri, her türlü burjuva düşüncesinden, düzenin her türlü kurum ve kuruluşlarından bağımsız olmalıdır.

İşçi sınıfının kurtuluşunu hedefleyen örgütlülükler ve programlarla ilişkiler bir aynılaşma yada tabiyet ilişkisi haline gelmemeli ve bu ilişki üye kitlenin iradesini tamamen gözardı eden bir tarzda gerçekleştirilmemelidir.

3- Sendikal örgütlülüklerin işleyişi gerçek anlamda demokratik olmalıdır: Üyelerin yönetmeyi öğrenmeleri ve kendi sendikalarında iktidar olmaları ve yarım asırlık sendikal bürokrasi alışkanlığını kırabilmeleri ancak sendikal demokrasinin eksiksiz olarak uygulanmasıyla mümkündür.

Kendi sendikalarında ve kendi sorunlarına çözümler üretmede yetkili olmayan emekçilerin özgürleşmesi ve kendi kaderlerini belirlemeye girişmeleri olanaksızdır.

4- Sendikalar mücadele örgütleridir: Sınıf bilincinin yaratılması ve siyasallaşma, kendiliğinden yada eğitim programlarıyla sağlanamaz. Bilinç olgusu bireylerin kendi başlarına ulaşacakları bir aydınlanma da değildir. Nesnel olarak yaşanan gerçekliğin yarattığı kendiliğinden bilincin dönüşmesi ve siyasallaşması ancak ve ancak kitlelerin kendi öz deneyimlerinin bilgisinin toplanması ve nitelleştirilmesiyle mümkündür ki böyle bir bilincin oluşmasının önünde yaygın iletişim ve propaganda araçlarına ve tekniklerine sahip olan egemen sınıfların yoğun çabaları önemli bir barikat oluşturmaktadır.

Sendikal önderlikler doğru bir sınıf bilincinin oluşmasını sağlayacak doğru hedefler ve politikalar taşıyan mücadele programları oluşturarak ve bu programları gerçekleştirmeye girişerek emekçilerin egemen ideolojinin etkilerinden kurtulabilmeleri için ve siyasal bilince ulaşmaları için zemin hazırlamakla yükümlüdürler.

TESİŞ 4 NOLU

Baştarafı 6. Sayfada
kongreye delegeler dışında kimse alınmazken, salona girmek isteyen işçiler polis çağrılarak uzaklaştırıldı. 'İşçi iradesinin yatıldığı salondaki gerçeği, Emin İşcan'ın şu sözleri net bir şekilde anlatıyordu; "Biz bugün, burada demokrasiyi sileceğiz".
Usulen divanın seçilmesinden sonra, İSKİ Genel Müdürü bir konuşma yaptı. Listelerin oluşturulması çağrısının ardından, çalışma raporuna sıra geldiğinde, raporun 20 gün önceden dağıtıldığı ve ramazan ayında (?) bulunulduğu söylenerek raporun okunmasından vazgeçildi.

Delegelerin konuşma sırası geldiğinde ise söz alan konuşmacıların "kısa kesmesi" taahhüdü önceden konuyordu. Bu bölümde 200 kadar delegeden, 5'i D.Muhalefet, 4'ü E. İşcan yanlısı olmak üzere topu topu 9 delege sözaldı. D. Muhalefet hareketini destekleyen delegeler, Divan Başkanı Mahmut Özonur'un "kısa kes" uyarıları ve yönetim yanlısı delegelerin sataşmaları altında konuşmak zorunda kaldılar.

D. Muhalefet konuşmacıları SUSER ve delege seçimleri olaylarını, sözleşmelerde elde edilen kazanımların uygulamada yeralmadığını, E. İşcan ve ortaklarının masabaşı sendikacısı olduklarını, işçiden kaçtıklarını, yüzyüze gelmemek için sendikanın bir tabelası bile olmadığını öne çıkartan konuşmalar yaptılar.

E. İşcan yönetiminin delegeleri ise, D. Muhalefeti şöyle eleştiriyordu: "Demokratiklik, çağdışı bir ideolojidir... İşyerlerinde oluşturulan komiteler yasadışıdır... Bu komiteler işverenle birlikte oluşturulmuştur... Komiteler işverenle işbirliği yapmaktadır"

Bunların sonrasında D. Muhalefet listesinden Şeref Kaplan, imzasının taklit edildiğini söyleyerek listeye itiraz etti.

Bu provokatif olayın ardından 8 delege (tabii ki D. Muhalefet yanlısı) Türk-İş Bursa Mitingi'nde ve A. Baştürk'ün cenaze töreninde pankart açmak "suçuyla" disiplin kuruluna sevkedildi.

E. İşcan'ın işçilere "Ayağınızı denk alın" diyen bir konuşmasından sonra iyice yozlaşan kongrede, sendikal demokrasiyi paramparça eden 4 No'lu Şube Yönetimi saltanatını korudu.

Demokratik Muhalefet hareketinin 53 oyu, esasen işçi iradesini temsil etmesine rağmen bir anlam ifade etmedi.

Tes-İş Sendikasının Genel Merkez ve 4 nolu Şube yönetimi, sarı sendikacılığın anlamını kavramak isteyen herkes için, gerçekten incelenmesi gereken, Türkiye işçi sınıfı tarihine geçecek bir büyük örnektir.

Sıra Ankara 2

Baştarafı 6. Sayfada
rım, bu sadece sizinle ilgili bir sorun değil".

Tes-İş Ankara 2 Nolu Şube'de Cemil Türk, Hüsnü Döner ve Kemal Naktürk'ün delege başvuruları kabul edilmedi. Fakat bu muhalefetin çalışmalarını aktarmış durumda değil. Muhalefetin işyerlerindeki organize çalışması, muhalefetin önderliğinde bulunan işçiler delege seçilmemiş de olsalar, devam ediyor. Şube yönetimi bütün çabalarına rağmen altındaki toprağın kaymasını engelliyemiyor. Muhalefet çalışmasının bugünden sonra yapacağı tek şey Faruk Barut ve şürekasının bütün ayakoyunları karşısında dikkatli davranmak ve etkili taktikler geliştirmektir.

Kadınların Çalışma Özgürlüğü

Baştarafı 3. Sayfada
ğı zorunlu hale getiriyor. Yazılı yasaların yanısıra yazılı olmayan, görünmeyen yasalar ve kurallar da kadınların çalışma özgürlüğü önünde engeller oluşturuyor.

İş Yasası'nın 26. maddesi "bir iş yerinde aynı nitelikte işler ve eşit verimle çalışan kadın ve erkek işçilerin sadece cinsiyet farklılığı nedeniyle farklı ücret verilemez" diyor. Kadınların aldıkları ücretlere ilişkin SSK verileri 1982-83 yılları dışında kadınların sürekli erkeklerden daha düşük ücret aldıklarını ortaya koyuyor. SSK 1990 yılı faaliyet raporuna göre kadın işçilerin ücreti, erkeklerden %15,5 oranında daha düşük. Aynı rapora göre, işyerinde çalışan kadınların sayısı arttıkça ücretleri erkek işçilere göre daha da geriliyor. Kuşkusuz kadın işçi ücretlerinin düşük olmasının en önemli nedenleri arasında kadınların sendikasız işyerlerinde yada ücretlerin daha düşük olduğu sektörlerde yoğunlaşmaları iş bulmak için daha düşük bir başlangıç ücretini kabul etmeleri sayılabilir. Ancak bütün bu etkenlerin söz konusu olmadığı durumlarda da kadınlarla erkekler arasında fırsat eşitsizliğinden doğan (terfi etme, mesleki eğitim vb.) ücret farklılıkları ortaya çıkıyor.

Bütün bu engellere karşın tarım dışı sektörlerde çalışan yaklaşık 1 milyon100 bin kadın işçi var. Bunların 376 bini SSK'lı yani sosyal güvenlik kapsamı içinde. (Emekli sandığına bağlı olanlar dışında) Toplam sigortalılar içindeki kadınların oranı %10. Oranın son derece az olduğu ortada. Ancak istatistikler işsiz olduğunu söyleyen kadın sayısının da artmakta olduğunu gösteriyor. Yani artık giderek daha çok sayıda kadın kendisini ev yaşamının dışında tanımlamaya çalışıyor. Kadınların çalışma yaşamına yoğun katılımı bu alanda cins ayrımına karşı mücadeleyi güçlendirecek.

Basın-İş İstanbul Şube

Baştarafı 6. Sayfada
üst komite listesini benimseyen diğer Genel Merkez muhalifi aday Enver Aslan 62 oy, 3. aday 1 oy aldılar. Genel merkez karşıtlarının bu şekilde128 toplam oyuna karşı, Naci Nergiz 49 oy aldı. Şube kongresinin yaklaşmasıyla Sınıf ve Kitle Sendikal Anlayışını savunan işçiler çalışmalarını yaygınlaştırmaya başladılar. Yapılmakta olan dar toplantıların yerini geniş kitlesel katılımlı toplantılar aldı. Çalışmaların disiplinli yürümesi için bir üst komite oluşturulmaya çalışıldı. Yapılan temsilciler toplantısında bir grup, üst komitenin her işyerinden bir temsilciyle oluşturulmasını önerince temsilcilerle sürtüşmeye girilmemesi için öneri kabul edildi. Ancak temsilci üst komitesinin işlevleri net bir şekilde belirlenerek sağlıklı olması sağlandı. Temsilci üst komitesi, delege seçimlerine kadar işyeri işyeri dolaşarak mümkün olan en geniş işçi kitlesiyle toplantılar yaptı. İşçiler bu toplantılarda sendikal anlayış ve delegeliğe bakışı tartışular. Çalışmaların sonucunda Sınıf ve Kitle Sendikal Anlayışını savunan işçiler ağırlıkla delege oldu. Bundan sonra ise işyerlerinden delegelerce belirlenen ikişer delege ile delege üst komitesi oluşturuldu. Üst komite, ilkeleri ve aday listesini oluşturdu. Ancak başkan adayı, üst komitede azınlıkta kalan Enver Aslan adaylıktan çekilmeyince sorunun çözümü kongreye bırakıldı. Kongrede ise üst komite çoğunluğunun desteklediği Kenan Kaya kazandı. İşçiler tarafından, yeni seçilen yönetimin derhal sendikayı büyütmek, işyerlerinin biriken sorunlarını çözmek, direnişteki işyerlerine doğru önderlik etmek gibi acil görevlerinin olduğu, bunda başarılı olduğu oranda Eylül'deki genel merkez kongresinde sesinin gür çıkacağı ve Basın-İş'in sınıf ve kitle sendikasına dönüşebilmesi için yeni yönetimin acil sorunlar karşısında başarılı olması gerekliliği ifade ediliyor.

Göç Değil, İmar Islah Planı

● *Sarıyer halkı son bir aydır belediyenin yeni imar planı karşısında gecekondularını korumanın yollarını arıyor. Sarıyerliler belediyenin boğazı kurtarmak yeşil alan ve ortak kullanıma açılacak hizmet binaları için düzenlemek istediği bölgenin aslında holdinglerin elinden kurtulamayacağını biliyor.*



Sarıyer'de son bir kaç aydır Belediye ile halk arasında 'villalar ve gecekondular" konulu bir mücadele yaşanıyor. Boğazı kurtarma adıyla Sarıyer Belediyesi'nce hazırlanan imar planı Ocak ayında açıklandı.

Plana göre, önce yeşil alan vb. diyerek kondulann bir kısmı yıkılacak ve %15 imar izniyle yeniden düzenlenecek. Hiç bir gecekondulunun 100 metre kare ev için gereken 700 metre kare arsası yok. Plana uygun arsalar bu bölgeye el atmak isteyen holdinglerin elinde olacak ya da satın alınacak doğal olarak.

Planın hedefleriyle ortak kaygılar taşıyan yazılar günlük basında yer alıyor ve kamuoyu üzerinde, boğazdaki kondular yıkıldığında doğal güzelliklerin korunabileceği imajı bırakılmaya çalışılıyor. Bu planla, çerden çöpten yapılmış gecekonduların dağınık görüntüsü yok olacak o kesin. Ancak kondulardan temizlenen bu alanın kendisini İstanbul'un göbeğine "Park Otel" gibi bir uru yerleştirme görgüsüzlüğünü gösterecek açgözlülerden kurtaramayacakları da çok açık.

Gecekonduların yıkılma hazırlıkları yapılırken, bu yapılaşmanın yoksul halkın barınma gereksiniminden değil, özellikle son yıllarda rant elde etmek için yapıldığı iddiaları da yaygın.

Yıllar önce Anadolu'nun çeşitli yerlerinden ekonomik gerekçelerle göçe zorlanan yoksul insanlar için bu topraklar ancak gecekondularını oturtacakları boş ve tapusuz topraklardı.

Bugün, aynı arsaların rant elde etmek için kullanıldığı doğrudur. Ancak bu rant kurumunun oluşumunun nedeni de yoksul halk değil, görgüsüz burjuvalarımızın yaratuğını ülke zenginliklerini talan etmeye dayalı sistemleridir. Rant elde etmeye dönük fiili biçimde çalışanlar ise belediyelerin bünyesindeki şahıslar artı arazi mafyasıdır.

İMAR PLANI'NA TEPKİLER

Sarıyer Halkevi imar planıyla ilgili bilgileri içeren bir bülten hazırlayarak durumu bölge halkına açıkladı. Ardından gecekondu mahallelerinde Halkevi çalışanlarının da katıldığı ev ve kahve toplantıları yapıldı. Altı mahallede düzenlenen toplantılarda gönüllü mahallelilerden komiteler oluşturuldu. Giderek artan katılımla yapılan toplantılarda imar planı karşısında bir yandan gecekondu halkının evlerini koruması öte yandan ise imar planına karşı sunulabilecek öneriler tartışıldı.

Öneriler; mevcut yapıların korunması, okul, yeşilalan gibi ihtiyaçların boş arazilerden sağlanması, yeni yapılaşmaya izin verilmemesi, bunun denetiminin ise halk tarafından yapılması biçiminde özetlenebilir.

Mahalle toplantılarından sonra Sarıyer halkı bir düğün salonunda yaklaşık 600 kişiyle toplandı. Toplantıya Anakent Belediye Başkanı Nurettin sözen ve SHP'li yöneticiler de katıldı. Toplantıda belediye'nin tutumunu protesto eden bir pankart açıldı ve mahalleli konuyla ilgili düşüncelerini açıkladı.

ÇALIŞMALARIN DEĞERLENDİRİLMESİ

Halkın güncel talepleri temelinde yürütülen çalışmaların bir hedefi ekonomik-demokratik kazanımların elde edilmesi, diğer bir hedefi ise halkta bir direniş ve mücadele alışkanlığının yaratılmasıdır. Mahallelerde doğrudan demokrasi anlayışıyla çalışması gereken halk komitelerini sürekli kılmak ancak halkın kendine ve devrimcilere güvenini yaratmasıyla mümkündür. Yıllardır düzenden ve düzen partilerinden belirli bir aralıkta duran gecekondu halkının içinde sistemli olarak ve düzen dışılık iddiasında çalışan RP belirli bir etkinlik sağlamıştır. Gerçekten düzen alternatifi olan devrimciler ise hem uluslararası gelişmelerin etkileri altında hem de yeterli bir çalışma tarzı oluşturamamanın olumsuzluğunun etkisiyle kısa vadede güvenilir bir seçenek haline gelememişlerdir.

Sarıyer'deki imar çalışmaları gibi güncel talepler etrafındaki çalışmalar ancak ilk ilişki kurma biçimidir. Bu çalışmaların ve ilişkilerin sistemlileştirilmesi, ekonomik-demokratik taleplerin, siyasi taleplerle birleştirilebilmesi ise daha uzun bir zamanda gerçekleştirilebilecek gibi görünüyor.



Lastik Grevi Kapıdan Döndü

(İşçilerin Sesi-İZMİT) Lastik işkolunda 9.12.1991 de başlayan T.İ.S. görüşmeleri, greve çıkılacak gün olan 23 Mart'da imzalandı. Zaman zaman tıkanıklıklar yaşanan sözleşme görüşmelerini, işçiler yasal prosedürün tamamlanması olarak değerlendirdiler. Japon modeli sendikacılık özleminde olan Laspetkim-İş Sendikası Genel Başkanı Vahdettin Karabay'ın "bundan sonra lastik sektöründe kolay kolay grev olmaz" açıklaması bu düşünceleri pekiştiriyordu. Prelli'de 750, Goodyear'da 1600, Brisa'da 1150 işçi adına imzalanan sözleşme işçilerin oylarına sunularak, büyük çoğunlukla kabul edildi. Yeni sözleşmeye göre ücretler şöyle belirlendi: I. yıl saat ücreti 12.000TL. (4 -7 -10. aylarda + 2000TL.) Buna göre bir lastik işçisinin saat ücreti 30.365TL. oldu. 2. yıl için ise %50+Enflasyon farkı ödenecek.



İŞÇİLERİN SESİ

Bursa ve Kartal Bürolarımız Açıldı

BURSA

Bir süredir çalışmalarına devam eden Bursa Büromuz 14.3.1992'de Kafkas Düğün Salonu'nda yapılan bir panelle açıldı.

"Yeni Dünya Düzeni, Türkiye ve Sendikal Mücadele" konulu panele konuşmacı olarak Bülent Forta, Yeraltı Maden-İş Genel Başkanı Çetin Uygur ve Tüm Bel-Sen Genel Başkanı Vicdan Baykara çağrılıydılar. Ancak Çetin Uygur ve Bülent Forta mazeretleri nedeniyle panele katılamadılar.

Panel yöneticiliğini Bursa büro temsilcisi Ferruh Yılmaz yaptı.

250 kadar izleyicinin olduğu panele, çeşitli işçi sendikaları, memur sendikaları ve DKÖ temsilcileriyle, işçiler ve öğrenciler katıldı. İki konuşmacının gelmemesi paneli olumsuz yönde etkilemesine rağmen, izleyicilerin katılımıyla panel bir forum havasına dönüştü. Oldukça sıcak bir havada geçen panel coşkuyla bitti.

Bursa Büromuz yeni olmasına rağmen, açılışından bu yana geçen süre içerisinde, çalışanların gözü, kulağı ve sesi olma yolunda önemli ipuçları elde etmiştir.

KARTAL

Kartal büromuzun açılış şenliği, 29 Nisan 92 tarihinde, kitlesel ve coşkulu bir katılımla gerçekleşti. Halk oyunları gösterisinin yanısıra geceye katılan Grup Kızılırmak, Grup Mayıs Rüzgarı, Sevinç Eratalay, Mehmet Gümüş, Metin Kahraman ve Nur Sürer; türküleriyle, şiirleriyle geceye coşku kattılar.

2000 kişinin üzerinde katılımın sağlandığı gecede, coşkulu kalabalığın yürekleri, "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Söz, Yetki, Karar, İktidar Halka" sloganlarıyla birbirine kenetlendi.

Gecede kısa bir konuşma yapan Yeraltı Maden-İş Genel Başkanı Çetin Uygur: "Sınıf ve sınıf mücadelesinin önünü 'toplumsal uzlaşma barikatıyla kesmeye çalışan anlayışlar karşısında, bugün sınıfın bağımsız mücadelesini örgütlemek kaçınılmaz bir görevdir. İşçi sınıfı, devletinde iktidar olmadıkça bizler daha çok köpekli köylerden değneklerimizle geçeceğiz." dedi.

İşçi hareketlerinin, direnişlerinin, grevlerinin sesi olacak Kartal büromuz bu coşkuyla açıldı.



Kargo direnişinde 100. Gün



YURT İÇİ KARGO direnişinde 100 gün geride kaldı. Başından beri, işveren İbrahim Arıkan ve ekibinin türlü oyunlarına, polis saldırılarına göğüs geren Yurt İçi Kargo işçileri mücadeleden vazgeçmiyor. Direniş halen İstanbul, Adana, İzmir ve Ankara'da devam ediyor. Aktarma merkezleri önündeki çadırları polis saldırısıyla kaldırılıp, direnişleri kırılmaya çalışılan kargo işçileri, işe geri dönme mücadelesini bir süredir, Yurt İçi Kargo bölge müdürlükleri önündeki protesto , siyah çelenk bırakma eylemleriyle, basın açıklamalarıyla, imza kampanyalarıyla sürdürüyorlar. Son 15 gündür ise İstanbul'da ve diğer illerde her yeri halkı dayanışmaya çağıran afişlerle donattılar. Ve bir kez daha "iş güvencemiz, sendikalaşma hakkımız, emeğimiz, onurumuz için direniyoruz" mesajını verdiler. Bütün bunlar yaşanırken polis saldırıları da devam ediyor. Afişleme eylemi sırasında gözaltına alınan, baskıya uğrayan işçiler yılmadı. Yine Adana'da 14 Nisan günü, arkadaşlarının gözaltına alınmasını protesto etmek amacıyla Kargo'nun Seyhan Şubesi önüne gelen ve müşterilere durumu anlatan işçilere polis saldırdı. 38 kişinin gözaltına alınması işçilerin direnişini etkilemedi

24 Nisan'da ise, saldırılarla direnişi kıracaklarını umut edenlere inat bir şenlik düzenliyor kargo işçileri.

Kargo direnişinin her günü işçilerdeki mücadele azmini artırıp biraz daha bilinçlendiririrken, Arıkan'ın diken üstünde oturmasına neden oluyor.

Bu direniş, özellikle işçilerin bekleyiş sürecinden yılgınlığa düşmemesi, birlikteliklerini baştaki canlılığıyla korumaları, örgütlenmenin sendika üye fişi doldurmak olmadığını vurgulamaları ve direnişi militan bir çizgide sürdürmeleriyle çoktan işçi sınıfının mücadelesinde hakettiği yeri aldı. Gerçek başarı da direnişin gerisinde bıraktığı bu dersler olmalı.

Permatik'de Grev Sürüyor



Permatik Fabrikası'nda çalışan Otomobil-İş üyesi 450 işçi 1 Nisan'dan bu yana grevdeler.

Aylardır süren Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri 19. madde de anlaşmazlıkla sonuçlanınca greve çıkmak kaçınılmaz oldu.

Sosyal haklar, iş güvenliği ve ücret arttırımı ile ilgili talepler işveren tarafından kabul edilmiyor.

Halen jilet piyasasının %80'ini elinde bulunduran Permatik Fabrikası işvereni, uluslararası bir tekelin bu alandaki Türkiye ünitesi Bu uluslararası tekel; Hindistan'dan Mısır'a, Avrupa'nın bütün ülkelerinden Amerika'ya kadar pek çok yerde jilet üretiyor.

İşverenin ülkenin en farklı işletmelerinden birine sahip olmasına rağmı grevi göze almasının nedeni de işte böyle bir uluslararası bağlantıya sahip olmasından kaynaklanıyor.

İthalat yoluyla ve "Jilet Contur" markasıyla dışarıdan getirdiği jiletleri pazarlayarak grevi yenilgiye uğratabileceğini düşünüyor.

Grevdeki Permatik işçilerinin talepleri şunlar: Şu anda 10 bin lira olan saat ücretlerinin 35 bin liraya çıkarılması.

İşten çıkarma halinde 22 hafta tutarında ihbar tazminatı verilmesi

Toplu iş sözleşmesinin hemen ardından işçi çıkarılmayacağına ilişkin, işverenin belge vermesi.

Sosyal hakları içeren uygulamalarda artışlar. 450 permatik işçisi; uluslararası bir tekel olan işverene karşı, uzun ve zorlu bir grevi sürdürmeye kararlı olduklarını söylüyorlar.

KISA... KISA...

KARTAL TENEKE'DE TÜRK METAL ÖRGÜTLENMEYE ÇALIŞIYOR.

Sefaköy ve Gebze'de iki ayrı işyerine sahip Kartal Teneke'de işçilerin bir kısmının örgütlü olduğu Türk Metal, Otomobil-İş Sendikası'na üye olan kısmı da kendi bünyesinde toplamaya çalışıyor. Kartal Teneke'nin Sefaköy'deki işyerinde çalışan 110 işçi Otomobil-İş Sendikası'nda örgütlü, Gebze'deki işyerinde çalışan 40 işçi ise Türk Metal'de.

BP, Shell, Mobil, DYO, ÇBS, Polisan, Eczacıbaşı ve çeşitli kozmetik ürünleri için teneke kutu üreten fabrika bu piyasa'nın %30-40'ına sahip.

12 Eylül öncesinde DİSK'e bağlı Maden-İş'in örgütlü olduğu Kartal Teneke şu anda Otomobil-İş'te örgütlü. Ücret ortalaması 2,5-3 milyon arasında. İşçilerin çoğu kıdemli.

Gebze'deki işyeri ise 1985'te açılmış. İşveren kendi eliyle Türk Metal'in örgütlenmesini sağlamış. Şimdi de Sefaköy'deki işyerine Türk Metal'i sokmaya çalışıyor. Emekli işçiler, büro personeli, 2 şöför ve 2 taşeron işçi işverenin baskılarıyla Türk Metal üyesi yapılıyor.

Yakın zamanda MESS'ten de ayrılan işveren, Sefaköy'deki işyerinde Türk Metal'i sokmaya çalışma gerekçesini şöyle açıklıyor.

"Biz kıdemli işçileri işten çıkarmak istiyoruz. Ancak işçiler ve Otomobil-İş buna karşı çıkıyor. Ayrıca Türk Metal sendikasıyla daha uyumlu çalışabileceğimizi düşünüyoruz."

ANKARA'DA KOZLU KATLİAMINI PROTESTO

Geçtiğimiz ay Ankara'da demokratik kitle örgütleri platformunun kararı ile, Olgunlar Sokak'ta bulunan Madenci Anıtı önünde, Kozlu'da yaşanan katliam için protesto gösterisi yapıldı. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı gösteriye ölüm orucundaki İzmir Belediye işçileri de katıldı.

Bir dakikalık saygı duruşu ile başlayan gösteride platform adına konuşma yapan bir işçi, "Zonguldak Kozlu'da yaşanan işkazası değildir. Bunlar cinayettir. Önlem alınmayan ocaklarda bu cinayetler her an olabilir. Bizler bu iş cinayetlerine neden olan çalışma koşullarının bir an önce değiştirilmesini istiyoruz. Ve bu konuda hiç bir önlem almayan hükümeti kınıyoruz" derken, işçiler "Kozlu Kaza Değil Katliamdır" sloganını attılar. İzmir Belediye işçileri adına konuşma yapan direnişçi bir işçi ise "En kısa zamanda ocaklarda güvenlik önlemleri alınmalı. Zonguldak'a sahip çıkılmalı" diyordu. Konuşmaların ardından sessizce dağılan gruba polisin müdahale etmediği görüldü.

GÖRGÜLÜ PASTANELERİNDE GREV

Tek Gıda-İş'te örgütlü olan Görgülü Pastanesi imalathane ve şubelerinde, 1 Ekim 1991'de başlayan toplu sözleşme görüşmeleri, işverenin katı tavrıyla uyuşmazlığa girince, 2 Mart'ta grev başladı.

Ortalama 600-700 bin lira maaş alan işçiler %400'lük bir zam talep ederken, işveren %15 gibi komik bir oran üzerinde ısrar ediyor. İstanbul'da Merkez imalat, Merkez depo, Fatih, Şehremini, Ataköy, Yeşilyurt ve Yeşilköy olmak üzere yedi işyerinde süren grev ellinci gününde, ancak hala olumlu bir gelişme yok. İşçiler insanca yaşam için gerekli olan ücret için sonuna kadar grevi sürdürme kararındalar. Ve bu kararlılıklarıyla işverenin işçinin direncini kırma yönündeki oyunlarını (Pastaneyi, anonim ve limited olarak bölüp farklı uygulamalara gitmek gibi) boşaçıkartacaklarını ifade ediyorlar.